

LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM

REVISTA NR. 2

publicație periodică de metodică și pedagogie

*“Învăță din ieri, trăiește pentru astăzi și speră pentru ziua de
mâine. Cel mai important lucru este să nu încetezi niciodată să te
întrebi.”*

Albert Einstein

RM. VÂLCEA

FEBRUARIE 2025

ISSN 3061- 533X

ISSN-L 3061- 533X

COORDONATORI:

prof. înv. primar Ceașoglu Anelice-Eleonora

prof. înv. primar Nica Daiana-Cristina

prof. Perța Gabriela-Mihaela

ECHIPA DE REDACȚIE:

prof. înv. primar Ceașoglu Anelice-Eleonora

prof. înv. primar Nica Daiana-Cristina

prof. Perța Gabriela-Mihaela

TEHNOREDACTARE: autorii articolelor

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul articolelor.

CUPRINS

1. ANCUȚA BIANCA/ STÎRCEA DENISA	<i>MIHAI EMINESCU – POET NAȚIONAL ȘI UNIVERSAL PERSONALITATEA SCRITORULUI</i>	PAG.6
2. ANCUȚA ESTERA	<i>LOCURI CU CARE NE MÂNDRIM /JUDEȚUL VÂLCEA</i>	PAG.7
3. ANDREI FLORENTINA	<i>LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM</i>	PAG.7
4. ANDREI ECATERINA	<i>GEORGE ENESCU, AMBASADORUL CULTURII NOASTRE</i>	PAG.8
5. BADEA (COCEA) ALINA-FLORENTINA	<i>TRADIȚII ȘI OBICEIURI VÂLCENE</i>	PAG.9
6. BADEA MARIA CAMELIA	<i>UN LOC CU CARE MĂ MÂNDRESC – CRAIOVA</i>	PAG.10
7. BĂLU MIHAELA	<i>LA BLOUSE ROUMAINE</i>	PAG.11
8. BARDAN PETRUȚA	<i>BĂTĂLIA DE LA TÂRGOVIȘTE</i>	PAG.12
9. BOGDAN ILEANA ALINA	<i>CONTRIBUȚIA LUI NICOLAE ROMANESCU LA DEZVOLTAREA CRAIOVEI</i>	PAG.13
10. BUNESCU ELENA- ALEXANDRA	<i>ANTON PANN - VIAȚA, OPERA ȘI MOȘTENIREA CULTURALĂ</i>	PAG.13
11. BUNESCU MIHAELA	<i>ANTIM IVIREANUL CĂRTURAR, TIPOGRAF ȘI IERARH AL ȚĂRII ROMÂNEȘTI</i>	PAG.14
12. CAPATINA MARIA MAGDALENA	<i>„ATRAȚII TURISTICE ÎN JUDEȚUL VÂLCEA„</i>	PAG.15
13. CEAUȘOGLU ANELICE	<i>CONSTANTIN BRÂNCOVEANU – VOIEVODUL CULTURII ȘI SPIRITUALITĂȚII ROMÂNEȘTI</i>	PAG.17
14. CERNATESCU LARISA/NECULA MIHAELA	<i>LOCURI SI OAMENI DIN ROMANIA CU CARE NE MANDRIM</i>	PAG.18
15. CHESNOIU MIHAELA- PETRUȚA	<i>RÂUL OLT</i>	PAG.19
16. CHICIOROAGĂ ELENA/ PETCU ANA-MARIA	<i>ANA ASLAN</i>	PAG.20
17. COJOCARU DANIELA	<i>RAMNICU VALCEA: UN ORAȘ LA CONFLUENȚA ISTORIEI ȘI CULTURII</i>	PAG.21
18. COJOCARU DANIELA	<i>BISERICA „SF. ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIIL”- GORANU, VÂLCEA</i>	PAG.222
19. COSTEA ELENA- ALEXANDRA	<i>NICOLAE MANOLESCU – PERSONALITATE COMPLEXĂ A CULTURII AUTOHTONE</i>	PAG.23
20. DEACONESCU MIHAELA	<i>MĂNĂSTIREA CORNETU</i>	PAG.24
21. DOBRICĂ MANUELA / GHIOCULESCU DENISA	<i>CONSTANTIN BRÂNCUȘI – PIONIERUL MODERNISMULUI ÎN SCULPTURA MONDIALĂ</i>	PAG.24
22. DOBRIN IOANA GEORGIANA/DOBRIN LAURENTIU IONUT	<i>BAILE OLANESTI</i>	PAG.25
23. DOGARU NICUTA AURA	<i>MIHAI EMINESCU – POETUL NEPERECHE</i>	PAG.26

24. DUMITRESCU CORINA-ELENA	<i>MOCĂNIȚA, O CĂLĂTORIE MAGICĂ PRIN INIMA MUNȚILOR</i>	PAG.27
25. DUMITRESCU ELENA	<i>CAROL DAVILA- O PERSONALITATE REMARCABILĂ ÎN MEDICINA ROMÂNEASCĂ</i>	PAG.28
26. DUȚICĂ GABRIELA /ANGHEL LOREDANA	<i>MĂNĂSTIREA DINTR-UN LEMN-ATRAȚIE TURISTICĂ DIN JUDEȚUL VÂLCEA</i>	PAG.29
27. DUȚU GABRIELA/ IVĂNUȘ CARMEN	<i>MĂNĂSTIREA DINTR-UN LEMN</i>	PAG.30
28. FÂRTAT MARINELA/ FÂRTAT MIHAI	<i>CINE A FOST JANOS IRINYI?</i>	PAG.31
29. GEORGESCU ADRIANA	<i>ION CREANGĂ, ÎNVĂȚĂTORUL</i>	PAG.33
30. GHEORGHE PAVELESCU CAMELIA	<i>OAMENI DE AUR – EXEMPLE CARE NE INSPIRĂ</i>	PAG.34
31. GHERGHINU AMALIA	<i>ZINCA BĂLCESCU-SIMBOL AL PUTERII ȘI SACRIFICIULUI</i>	PAG.34
32. GLOMNICU CORINA	<i>GHIDUL SPRE ȚĂRMURILE CUNOAȘTERII</i>	PAG.35
33. GURGU ELENA ADRIANA/CORNACEL MARIA ROXANA	<i>CALCEA-LOCUL DE UNDE AU PLECAT CELE MAI MARIVALORI ALE NEAMULUI ROMANESC</i>	PAG.36
34. LĂCRARU - VĂRZARU CRISTINA - GABRIELA	<i>PETRACHE POENARU ȘI BĂLCEȘTIUL NATAL</i>	PAG.37
35. LAUTARU ELENA MARGARETA	<i>MOARA ȘI JOAGĂRUL DE LEMN</i>	PAG.38
36. MANDA MARILENA	<i>COMUNA COPĂCENI, RACoviȚA-O PERLĂ ASCUNSĂ PE VALEA OLTULUI</i>	PAG.39
37. MANEA LORENA DENISA	<i>CĂLIMĂNEȘTI DE POVESTE</i>	PAG.40
38. MIHAILESCU MARIA ALINA	<i>DEM RADULESCU-SIMBOL AL UMORULUI ROMANESC</i>	PAG.42
39. MIHALACHE ANA- MARIA	<i>BĂILE OLĂNEȘTI - UN LOC PLIN DE ISTORIE ȘI SĂNĂTATE</i>	PAG.42
40. NENIȚOIU-ROMAN ELENA-BIANCA	<i>PETRACHE POENARU: STILOUL, INVENTAT DIN NEVOIA DE A SCRIE</i>	PAG.43
41. NICA DAIANA- CRISTINA	<i>MĂNĂSTIREA COZIA – COMOARA SPIRITUALĂ A VÂLCII</i>	PAG.44
42. OPREA ANDREEA ELENA	<i>CERAMICA DE LA HOREZU</i>	PAG.45
43. OPRÎȚA MIHAELA- CRISTINA/ POPA- MAZILU CRISTIANA	<i>GHEORGHE RUSU, O PERSONALITATE VÂLCEANĂ REMARCABILĂ</i>	PAG.46
44. PANAIT MIHAI MIHAELA ELENA	<i>VLAD ȚEPEȘ, ÎNTRE ISTORIE ȘI LEGENDĂ</i>	PAG.47
45. PASCU LUMINITA MIHAELA	<i>RACoviȚA-COLȚ DE RAI AL ȚĂRII LOVIȘTEI</i>	PAG.48
46. PĂRĂUȘANU CRISTIANA	<i>ȚARA LOVIȘTEI</i>	PAG.49

47. PĂUȘESCU IOANA CONSUELA/PAPA DRĂGULESCU NADIA	<i>MANUAL DIGITAL "SUSTAINABLE WORLD IN CLASSROOM-TRAINING HANDBOOK" (PROIECT ERAMUS + "YOUNG VOICES OF EUROPE")</i>	PAG.50
48. PECHE ALINA- MARIETA	<i>"BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ "ANTIM IVIREANUL", UN MEDIU DE ÎNVĂȚARE PENTRU TOATE VÂRSTELE"</i>	PAG.50
49. PERTA ANA- MARIA	<i>MUZEUL SATULUI VÂLCEAN DIN BUJORENI- OAZA DE TRADIȚIE ȘI ISTORIE</i>	PAG.52
50. PERȚA IOANA ANIA	<i>EMIL CIORAN- GÂNDITORUL PESIMISMULUI ABSOLUT</i>	PAG.53
51. PERȚA MIHAELA/ UDRESCU MIHAELA	<i>ALBA IULIA, LA VILLE DE L'UNION</i>	PAG.54
52. PIELOIU ELENA DIANA	<i>ION CREANGĂ</i>	PAG.55
53. PIRVULESCU CRISTINA- CONSTANTINA	<i>DOI MATEMATICIENI ROMÂNI DE TALIE MONDIALĂ – SOLOMON MARCUS ȘI BOGDAN SUCEAVĂ</i>	PAG.56
54. POPESCU ROXANA- EMILIA	<i>MARIA TĂNASE-PASĂREA MĂIASTRĂ</i>	PAG.57
55. RACHINA ELENA- TEODORA	<i>„SIMBOLURI ALE IDENTITĂȚII ROMÂNEȘTI: LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM”</i>	PAG.58
56. RADU OANA- MARIA	<i>NICOLAE BĂLCESCU- O PERSONALITATE COMPLEXĂ</i>	PAG.58
57. ȘANDRU VALERIA	<i>PLANUL DE DISCIPLINĂ ASERTIVĂ</i>	PAG.60
58. SAVU DIANA	<i>ANA ASLAN</i>	PAG.61
59. ȘERBAN DIANA- CRISTINA	<i>PARCUL ZĂVOI – SIMBOL AL IDENTITĂȚII NAȚIONALE</i>	PAG.62
60. STOIAN TEODORA	<i>SALINA OCNELE MARI,O VECHE MINĂ DE SARE</i>	PAG.63
61. TANISLAV DORINA	<i>LACUL VIDRA</i>	PAG.64
62. TRANDAFIR FILOFTEIA	<i>ALEXANDRU LAHOVARI - UN NUME CU CARE NE MÂNDRIM</i>	PAG.65
63. UDRESCU GHEORGHÎA	<i>MUZEUL SATULUI VÂLCEAN</i>	PAG.66
64. VĂRZARU GABRIELA	<i>POPA ȘAPCĂ, ULTIMUL MARE HAIDUC ȘI PANDUR DIN OLTENIA</i>	PAG.67
65. VLASCEANU LORENA ERIKA	<i>ELIZABETH M. MĂDĂLINA - ÎNTRE INVENȚIE ȘI INGINERIE</i>	PAG.68
66. VOICU LARISA / POPESCU ELENA	<i>CONSTANTIN BRÂNCUȘI SCULPTOR CRESTIN ORTODOX</i>	PAG.69

MIHAI EMINESCU – POET NAȚIONAL ȘI UNIVERSAL PERSONALITATEA SCRITORULUI

PROF. ANCUȚA BIANCA

PROF. STÎRCEA DENISA

C.N.I. MATEI BASARAB RM. VÂLCEA

REZUMAT

Personalitatea copleșitoare a lui Mihai Eminescu a făcut să se creeze, încă pe când era în viață, un mit eminescian. Titu Maiorescu fixează trăsăturile personalității eminesciene: „om al timpului modern”, „inteligentă extraordinară”, „o memorie prodigioasă”, „căreia nimic din cele ce-și întipărise vreodată nu-i mai scăpa, încât lumea în care trăia el după firea lui și fără nicio silă era aproape exclusiv lumea ideilor generale ce și le însușise și le avea pururi la îndemână”.

Cultura, de o vastitate covârșitoare, farmecul limbajului, vin din cunoașterea literaturii naționale de până la el, a literaturii populare, a istoriei naționale, a filozofiei europene, a sanscritei, a religiei budiste, a literaturii universale, unor probleme economice, de învățământ, etc. „A se ocupa cu vreuna din aceste chestii, a cugeta și a scrie asupra lor era lucrul mai potrivit cu felul spiritului său.”

Mihai Eminescu valorifică în opera sa știința, filozofia, ritmul istoric al veacului, înțelepciunea anticilor. Abordează teme universale: timpul (considerat laitmotivul operei sale, supratema, cu sentimentul straniu al ireversibilității timpului: *Cum mâne zilele-ți adaugi..., Revedere, Glossă;*); cosmicul – infinitul, geneze ori prăbușiri cosmice, luna, soarele, stelele, luceferi, cerul, zborul intergalactic, haosul, muzica sferelor: *Scrisoarea I, La steaua, Luceafărul*; condiția creatorului de geniu – (*Scrisoarea I, Luceafărul, Numai poetul..., Împărat și proletar, Scrisoarea III*); istoria- cu ideea de patrie (*Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie!*); panorama deșertăciunilor (*Memento mori*); mister al etnogenezei (*Decebal, Strigoii*); meditația patriotică (*Scrisoarea III*); satira socială (*Împărat și proletar*); solitudinea – (*Glossă, Odă – în metru antic -, Luceafărul*); natura văzută ca: a) personaj mitic (*Revedere*), realitate metafizică (*Mai am un singur dor*), b) cadrul fizic, în care se desfășoară reveria romantică (*Împărat și proletar, Scrisoarea I, Melancolie*), c) cadru fizic, paradis terestru: (*Dorința, Lacul, Sara pe deal*); dragostea – văzută de Rosa Del Conte ca o chemare a absolutului, cu visul de dragoste, dorul (*Dorința, Floare albastră, Călin*); dezamăgirea, neîmplinirea, melancolia, (*Te duci; De câte ori, iubito; Pe lângă plopul fără soț*), femeie înger – femeie demon.

LOCURI CU CARE NE MÂNDRIM JUDEȚUL VÂLCEA

**PROF.ÎNV.PREȘCOLAR: ANCUȚA ESTERA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TITESTI/ G.P.N. TITESTI**

Mănăstirea Cozia este una dintre cele mai importante și vechi așezări monahale din România, situată pe malul drept al Oltului, în județul Vâlcea. Ctitorită în 1388 de Mircea cel Bătrân, aceasta a fost un centru religios și cultural de mare importanță în Evul Mediu. Domnitorul și mama sa, doamna Teofana, sunt înmormântați aici. Construită în stil bizantin, cu influențe locale, biserica mare a mănăstirii păstrează fresce valoroase din secolele XIV-XVIII, iar pridvorul adăugat în perioada brâncovenească aduce un plus de eleganță arhitecturală. De-a lungul timpului, mănăstirea a fost restaurată și a devenit un loc de pelerinaj important.

Astăzi, Mănăstirea Cozia atrage numeroși vizitatori datorită frumuseții sale arhitecturale, poziției spectaculoase pe Valea Oltului și semnificației sale istorice și spirituale.

Mănăstirea Cozia a fost un important centru de cultură și spiritualitate, având o școală de copiere a manuscriselor și o bibliotecă valoroasă. De-a lungul secolelor, a fost sprijinită de domnitori precum Neagoe Basarab, care a contribuit la extinderea și înfrumusețarea complexului monahal. Pe lângă biserica principală cu hramul Sfânta Treime, complexul mănăstiresc include chiliile călugărilor, o fântână tradițională și o casă domnească. Poziționată pe un drum important ce leagă Muntenia de Transilvania, mănăstirea a fost martoră la numeroase evenimente istorice.

Astăzi, Cozia rămâne un simbol al credinței și al artei medievale românești, fiind un loc de reculegere pentru pelerini și o atracție turistică deosebită.

LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM

**PROF. ANDREI FLORENTINA
G.P.P NORD 2, RM.VÂLCEA**

România se remarcă printr-un patrimoniu natural și cultural deosebit, dar și prin personalități care au influențat lumea. Identitatea unui popor este definită nu doar prin granițele sale geografice, ci și prin moștenirea culturală, realizările științifice, patrimoniul arhitectural și personalitățile marcante care au influențat lumea. România, prin istoria sa milenară, a oferit lumii numeroase locuri spectaculoase și oameni de geniu care au schimbat cursul științei, artei și sportului. De la situri istorice unice și peisaje naturale de o frumusețe rară până la invenții revoluționare și performanțe sportive de neegalat, România continuă să fie o sursă de mândrie națională.

Locuri emblematice:

- Delta Dunării, un ecosistem unic, parte a patrimoniului UNESCO, adăpostește sute de specii de păsări și pești.
- Castelul Peleş, simbol al regalității, a fost prima reședință regală complet electrificată din lume.
- Sarmizegetusa Regia, fosta capitală a dacilor, demonstrează avansul tehnologic al acestei civilizații prin fortificații și sanctuare sofisticate.

Personalități marcante:

- Henri Coandă, inventatorul avionului cu reacție și pionier al aerodinamicii.

- Constantin Brâncuși, sculptorul care a revoluționat arta modernă prin opere precum „Coloana Infinitului”.
 - Nadia Comăneci, prima gimnastă din lume care a obținut nota 10 la Jocurile Olimpice.
- Aceste locuri și oameni contribuie la identitatea și prestigiul României, fiind motive de mândrie națională.

BIBLIOGRAFIE:

1. Comitetul Olimpic Român, Mari sportivi ai României, București, 2015.
2. Ioan Aurel Pop, Istoria României. O sinteză, Editura Litera, București, 2021.

GEORGE ENESCU, AMBASADORUL CULTURII NOASTRE

Rezumat

PROF. ANDREI ECATERINA

LIC. TEHNOLOGIC BĂILE GOVORA

George Enescu este considerat o personalitate muzicală a României, având un rol esențial în dezvoltarea și afirmarea muzicii românești pe plan internațional. Contribuțiile sale acoperă mai multe domenii: compoziție, interpretare, pedagogie și promovarea culturii muzicale românești. George Enescu a fost un muzician complet, fiind compozitor: a scris lucrări influențate de folclorul românesc, dar și de stilurile romantice și moderne europene; violonist – a fost considerat unul dintre cei mai mari violoniști ai timpului său, a interpretat lucrări complexe cu o tehnică și o expresivitate deosebită; dirijor – a condus orchestre prestigioase din Europa și SUA; pedagog – a fost profesor și mentor pentru mari violoniști, precum Yehudi Menuhin.

George Enescu a valorificat folclorul nostru în muzica cultă, reușind să îmbine elementele muzicii populare românești cu tehnicile compoziționale moderne. Unele dintre cele mai reprezentative lucrări în acest sens sunt: Rapsodiile Române (1901-1902) – lucrări orchestrale pline de energie, bazate pe teme folclorice autentice; Sonata nr. 3 pentru vioară și pian „în caracter popular românesc” – un exemplu magistral de integrare a ornamenticii și ritmicii tradiționale românești în muzica clasică; opera „Oedipe” – o capodoperă a secolului XX, cu influențe folclorice subtile, dar integrate într-un limbaj simfonic modern. Prin aceste lucrări, Enescu a reușit să creeze o identitate distinctă pentru muzica românească în context european.

George Enescu a fost un susținător activ al culturii muzicale românești: a contribuit la dezvoltarea Orchestrei Filarmonice din București și a altor instituții muzicale. A organizat și a participat la numeroase concerte, promovând compozitori români și muzicieni talentați. Festivalul „George Enescu”, inițiat în 1958, rămâne cel mai important eveniment muzical din România, atrăgând artiști de renume mondial.

Marele muzician a fost un profesor și mentor excepțional pentru mai mulți muzicieni de talie internațională. Printre elevii săi se numără Yehudi Menuhin, unul dintre cei mai mari violoniști ai secolului XX, care l-a considerat „un al doilea tată” și un model de perfecțiune artistică. Prin activitatea sa pedagogică, Enescu a influențat generații de interpreți și compozitori, contribuind la dezvoltarea unei școli muzicale românești de prestigiu. Datorită lui George Enescu, muzica românească a devenit cunoscută și apreciată la nivel mondial. Prin turneele sale ca violonist, dirijor și compozitor, a promovat cultura românească în marile săli de concerte din Europa și SUA. Lucrările sale sunt interpretate și astăzi de mari orchestre și soliști, demonstrând valoarea universală a muzicii sale. George Enescu nu a fost doar un mare muzician, ci un adevărat ambasador al culturii românești. Prin compozițiile sale, prin

activitatea pedagogică și prin susținerea instituțiilor muzicale, a pus bazele unei identități muzicale românești recunoscute pe plan internațional. Moștenirea sa continuă să inspire muzicieni și iubitori ai muzicii din întreaga lume.

George Enescu rămâne o figură emblematică a muzicii clasice românești și internaționale. Festivalul „George Enescu”, înființat în 1958, îi onorează memoria și atrage artiști de renume mondial. Casa sa din Liveni este astăzi muzeu, iar conservatoarele și instituțiile culturale din România continuă să-i promoveze muzica.

TRADIȚII ȘI OBICEIURI VÂLCENE

STUDENT: BADEA (COCEA) ALINA-FLORENTINA
SESSP RM VALCEA SPECIALIZARE PIPP VALCEA ANUL I

Județul Vâlcea, situat în regiunea istorică a Olteniei, se remarcă printr-un patrimoniu cultural bogat, reflectat în tradițiile și obiceiurile sale străvechi. Acestea au fost păstrate și transmise din generație în generație, contribuind la menținerea identității locale și la îmbogățirea patrimoniului cultural național.

OBICEIURI DE IARNĂ

În satele vâlcene, perioada sărbătorilor de iarnă este marcată de o serie de tradiții specifice. În Ajunul Crăciunului, copiii merg la colindat, iar gazdele le oferă "colindeți", constând în covrigi, fructe sau dulciuri. Acest obicei simbolizează bunăstarea și prosperitatea pentru anul ce urmează. De asemenea, în unele zone, se păstrează tradiția "Ursitoarelor" sau "Ursătoarelor", ființe mitologice despre care se crede că influențează destinul nou-născuților.

OBICEIURI AGRICOLE ȘI COMUNITARE

În trecut, comunitățile rurale vâlcene practica obiceiuri legate de muncile agricole și de viața comunitară. "Claca în toamnă" era un eveniment în care sătenii se adunau pentru a ajuta la diverse activități agricole, precum culesul porumbului sau al viei, urmat de petreceri cu muzică și dansuri tradiționale. Un alt obicei era "Aolică Mare", o sărbătoare locală ce marca sfârșitul recoltelor și era prilej de socializare și întărire a coeziunii comunitare.

HORA SATULUI

"Hora satului" reprezenta un moment important în viața socială a comunităților vâlcene. Acest dans tradițional, desfășurat în centrul satului, aduna tineri și vârstnici deopotrivă, fiind o modalitate de socializare, de exprimare a bucuriei și de consolidare a legăturilor comunitare. Deși în unele localități acest obicei a intrat în umbră odată cu modernizarea societății, există inițiative de revitalizare a sa, recunoscându-se valoarea sa culturală și socială.

PORTUL POPULAR

Portul popular vâlcean este o expresie vie a moștenirii culturale locale. Costumele tradiționale, bogat ornamentate, reflectă identitatea etnografică a regiunii și sunt purtate cu mândrie la diverse sărbători și evenimente culturale. Acestea includ cămașa tradițională, ȋtarii pentru bărbați și fotele pentru femei, fiecare element având semnificații și simboluri specifice. În concluzie, tradițiile și obiceiurile vâlcene constituie o componentă esențială a identității culturale locale. Păstrarea și promovarea acestora nu doar că îmbogățesc patrimoniul cultural național, dar oferă și comunităților locale un sentiment de apartenență și continuitate. Inițiativele de revitalizare și promovare a acestor tradiții sunt esențiale pentru menținerea vie a spiritului cultural vâlcean.

BIBLIOGRAFIE

1. <https://www.traiesteromaneste.ro/traditii-valcea/>
2. <https://ziaruldevalcea.ro/2024/12/obiceiuri-de-craciun-in-judetul-valcea/>

UN LOC CU CARE MĂ MÂNDRESC – CRAIOVA

PROF.ÎNV.PRIMAR BADEA MARIA CAMELIA

ȘCOALA GIMNAZIALA TRAIAN-CRAIOVA

Craiova are o mulțime de lucruri de oferit. Încărcate de istorie și spectaculoase, obiectivele turistice culturale din Craiova sunt la tot pasul.

Centrul Vechi Craiova

Cu toate că nu este foarte mare, Centrul Vechi al Craiovei este, cu siguranță, printre cele mai spectaculoase. Clădirile de aici au o arhitectură deosebită și întreg centrul istoric a fost reabilitat din fonduri europene. Prispele cu geamlâc și ferestrele cu obloane de lemn contribuie și ele la frumusețea locului.

Casa Băniei

Un monument istoric din Craiova, această casă a fost ridicată de Constantin Brâncoveanu în 1699 pe locul fostelor case ale boierilor Craiovești. Vizitatorii pot explora exponatele muzeului, care includ artefacte și exponate legate de istoria orașului, precum și expoziții de artă și evenimente culturale.

Muzeul de Artă

Muzeul de Artă din Craiova a fost înființat în 1908 și purta numele de Pinacoteca Alexandru și Aristia Aman. Clădirea a servit drept casă pentru regele Carol și familia sa în anul 1939. Muzeul deține colecții de pictură universală și românească, colecții de icoane și grafică, dar și șapte sculpturi de Constantin Brâncuși, expuse în Galeria de artă universală.

Parcul Nicolae Romanescu

Cel mai mare și cunoscut parc al orașului, Parcul Nicolae Romanescu este declarat monument istoric. A fost proiectat de arhitectul francez Edouard Redont. Suprafața totală a parcului este de 96 de hectare și are o înșiruire de bălți cu nuferi legate prin ele de cascade sau traversate de mici podețe.

Grădina Botanică

Grădina Botanică din Craiova a fost fondată în anul 1952 și se întinde pe o suprafață de aproximativ 14 hectare. Este cunoscută pentru colecțiile sale de plante din flora României și din alte zone ale lumii, precum și pentru arhitectura sa peisagistică, care include terase, cascade, lacuri și poduri.

Parcul Tineretului

Parcul Tineretului din Craiova este unul dintre cele mai mari parcuri din oraș și se întinde pe o suprafață de aproximativ 60 de hectare. Parcul Tineretului este o destinație populară pentru locuitorii din Craiova și pentru turiști, deoarece oferă o varietate de activități și facilități de agrement.

Târgul de Crăciun din Craiova

Unul dintre cele mai spectaculoase târguri de Crăciun din România în 2023 și 2025, este cel din Craiova. Deși este o atracție turistică sezonieră, târgul de Crăciun din Craiova a ocupat în ultimii ani un loc bine meritat pe harta târgurilor de Crăciun din România și nu numai. Evenimentul se desfășoară în patru zone din municipiu: Centrul Vechi, Piața William

Shakespeare, zona Doljna și Piața Mihai Viteazu. Cu două premii europene în palmares, târgul de Crăciun aduce bucurie și magie în inima craiovenilor.

LA BLOUSE ROUMAINE

PROF. BĂLU MIHAELA

CN TRAIAN DR. TR. SEVERIN MEHEDINȚI

En peignant La blouse roumaine, Henri Matisse (1869 - 1954) donna à cette dernière une pérennité artistique et une reconnaissance internationale. En réalité, la toile qui est aujourd'hui au Musée d'art moderne de Paris, était devenue le symbole de la roumanité et plus particulièrement de la féminité roumaine. La peinture est le résultat de six mois de travail et d'un long processus de simplification que Matisse a parcouru pour arriver à cette fusion formidable des lignes et de couleurs. L'harmonie puissante des surfaces colorées donne à cette peinture une vitalité remarquable. La nouveauté de cette toile, en 1940, résidait dans le fait que la BLOUSE ROUMAINE était devenue au centre du sujet, la portant au premier plan et lui donnant une identité spécifique, nommée. Matisse a eu toute une collection de blouses semblables, offertes par son ami roumain, Theodor Pallady, un des plus célèbres peintres de l'époque. Les broderies décoratives de la blouse constituent ici le véritable sujet du peintre qui portait un grand intérêt aux tissus de toutes sortes. Matisse s'émeut pour la beauté graphique des motifs artisanaux qu'il collectionne. Il traduit son exaltation en faisant disparaître les détails, simplifiant les lignes et créant des plages colorées, comme le suggère la stylisation des ornements centraux en feuilles de chêne.

La blouse gonfle et devient ici un espace pictural autant que métaphorique. Onze photographies documentent les étapes de création de ce portrait et montrent l'effacement du modèle au profit de la blouse brodée. De fait, La Blouse roumaine pouvait apparaître comme un objet de démonstration privilégié. Au départ, un fond fleuri (apparemment le même que celui de Figure décorative sur fond ornemental), un modèle coiffé en boucles et coques brunes à la mode de l'époque, vêtu de la « belle blouse roumaine ancienne, une blouse de broderie au petit point vieux rouge » et d'une jupe également imprimée de motifs de fleurs, en position assise, de biais sur un siège recouvert de tissu à carreaux. À l'arrivée, en avril 1940, tous ces détails ont été supprimés, grattés ou recouverts. Sur un fond rouge uni, la figure s'est déployée, et le visage redressé surgit comme une fleur de l'épanouissement des manches blanches immenses, qui occupent toute la largeur de la toile, au-dessus de la jupe désormais bleue. Cet accord tricolore, l'élan des motifs décoratifs simplifiés, les courbes organiques qui magnifient la ligne des épaules, expriment la vitalité, l'énergie, comme les lignes de construction rayonnant autour du Portrait de mademoiselle Yvonne Landsberg (1914, Philadelphia Museum of Art).

Dans une toile jumelle, commencée en janvier 1940, mais reprise et achevée le 4 octobre, au retour d'un exode mouvementé, les mêmes manches semblables à des ailes sont repliées, et la figure aux yeux fermés est abritée au creux des bras : deux attitudes opposées qui sont peut-être la traduction plastique, inconsciente, de l'ambivalence des sentiments qui agitaient Matisse au moment où débutait une nouvelle guerre en Europe. Il ne pouvait manquer – il l'a dit et écrit bien des fois – d'être profondément assombri et angoissé par la situation. Il ne pouvait manquer aussi d'espérer, et de résister à sa manière, en restant en France (des invitations à se rendre en Amérique du Sud ou du Nord lui avaient été adressées avant l'été 1940), et en continuant à travailler du mieux possible.

Matisse déposa La Blouse roumaine au Musée, d'abord provisoirement, pour remplacer un tableau parti en exposition. Il en fit ensuite don au Musée par une déclaration datée du 21 octobre 1949.

Bibliographie/ Sitographie:

- La blouse roumaine dans la peinture (icr.ro)
- La Blouse Roumaine si Henri Matisse - o poveste de iubire (chakana.ro)

BĂTĂLIA DE LA TÂRGOVIȘTE

BARDAN PETRUȚA,

LICEUL TEHNOLOGIC „CAPITAN NICOLAE PLEȘOIANU”

Bătălia de la Târgoviște, din 16-17 iunie 1462, a reprezentat cea mai însemnată confruntare dintre domnul Țării Românești, Vlad Țepeș (1448;1456-1462;1476) și sultanul turcilor, Mahomed al II-lea (1451-1481).

Mahomed al II-lea, se afla la apogeul puterii sale, după cucerirea Constantinopolului (29 mai 1453), eveniment ce a generat un mare ecou în Europa. Conducătorul turcilor nu putea să îngăduie acțiunile întreprinse de Vlad Țepeș împotriva Imperiului Otoman, motiv pentru care hotărâ ca el însuși să conducă expediția de pedepsire a domnului muntean.

Dintre cauzele bătăliei menționăm: refuzul domnului Vlad Țepeș de a plăti tribut turcilor, în anul 1459; alianța cu Ungaria, prin intermediul căreia Vlad Țepeș spera să obțină sprijinul lui Matei Corvin, devenit rege al acestei țări în 1458; expediția lui Vlad Țepeș la sudul Dunării, în Imperiul Otoman, unde a produs mari pagube.

Vestitul atac de noapte, din 16-17 iunie 1462, a avut loc în drumul spre Târgoviște și a urmărit să-l ucidă pe sultan și, implicit, să demoralizeze oastea otomană.

Cunoscând bine situația și știind că nu se va putea confrunța cu oastea turcă în câmp deschis, unde ar fi fost înfrânt, Țepeș s-a gândit la această soluție, pe care nu o mai aplicase nici un domn înaintea sa.

Așa cum aflăm de la cronicarul Laonic Chalcocondil, însuși domnul Vlad Țepeș, care cunoștea limba turcă, ar fi pătruns deghizat ca iscoadă chiar în tabăra otomană pentru a ști cum era organizată armata.

Dintre consecințe amintim: atacul de noapte din 16-17 iunie 1462 a produs panică și a făcut numeroase victime în rândul turcilor, dar nu putem discuta de o victorie a domnului Vlad Țepeș împotriva lui Mahomed al II-lea. După acest eveniment, oștile otomane s-au refăcut și au respins atacul oștilor muntene, continuându-și înaintarea spre Târgoviște. Cu toate acestea, sultanul nu a cucerit capitala. Chiar dacă din punct de vedere militar, sultanul Mahomed al II-lea nu a obținut vreun succes decisiv împotriva lui Vlad Țepeș, totuși, din punct de vedere politic, sultanul a reușit să-și consolideze stăpânirea la Dunăre și să întărească controlul otoman în Țara Românească.

CONTRIBUȚIA LUI NICOLAE ROMANESCU LA DEZVOLTAREA CRAIOVEI

**PROF. ÎNV. PRIMAR BOGDAN ILEANA ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TRAIAN” CRAIOVA**

Nicolae Romanescu a fost o personalitate marcantă a vieții politice și administrative din România, dar și unul dintre cei mai importanți primari ai orașului Craiova. De profesie avocat, Romanescu a fost o figură proeminentă în Partidul Național Liberal, fiind cunoscut pentru viziunea sa modernizatoare și implicarea în dezvoltarea urbanistică a Craiovei.

Cea mai mare realizare a sa rămâne amenajarea Parcului Nicolae Romanescu, una dintre cele mai mari grădini publice din Europa de Est, proiectată de arhitectul francez Édouard Redont. Parcul, inaugurat în 1903, se întinde pe o suprafață de aproximativ 96 de hectare și include lacuri, poduri, un teatru de vară și faimosul "Pod Suspendat", o adevărată bijuterie arhitecturală. Acest proiect a adus recunoaștere internațională orașului Craiova, câștigând medalia de aur la Expoziția Universală de la Paris din 1900.

Pe lângă realizările sale urbanistice, Nicolae Romanescu s-a remarcat și prin inițiativele în domeniul educației și sănătății publice, construind școli, spitale și alte infrastructuri esențiale. A fost un susținător al modernizării serviciilor publice, introducând rețele de apă și canalizare în oraș.

Moștenirea lui Nicolae Romanescu este și astăzi vie, atât prin parcul care îi poartă numele, cât și prin transformările pe care le-a adus Craiovei, contribuind decisiv la modernizarea orașului și la creșterea calității vieții locuitorilor. Personalitatea sa exemplifică devotamentul față de comunitate și dorința de progres.

ANTON PANN VIAȚA, OPERA ȘI MOȘTENIREA CULTURALĂ

**PROF. ÎNV. PREȘC. BUNESCU ELENA-ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4/**

G.P.N. NR. 11 COPĂCELU, RM. VÂLCEA, JUD. VÂLCEA

Anton Pann este una dintre cele mai importante figuri ale culturii românești din secolul al XIX-lea. Scriitor, muzician, folclorist și pedagog, el a avut o contribuție esențială la dezvoltarea literaturii și muzicii românești. De asemenea, este cunoscut pentru rolul său esențial în adaptarea melodiei imnului național al României, "Deșteaptă-te, române!". Prin lucrările sale, Anton Pann a reușit să păstreze și să transmită bogăția culturii populare, devenind un reper fundamental în literatura și muzica națională.

Anton Pann s-a născut în jurul anului 1796, într-o familie modestă din Bulgaria, dar a emigrat în Țara Românească alături de familia sa, fugind de conflictele din zonă. A copilărit în Râmnicu Vâlcea, unde a primit o educație religioasă. Mai târziu, a studiat la București, unde a devenit pasionat de muzică, literatură și folclor.

Talentul său muzical i-a permis să devină profesor de muzică bizantină, activând ca dascăl la diverse biserici din București și alte orașe din Țara Românească. Totodată, s-a remarcat ca un culegător de folclor și creator de literatură populară, publicând numeroase cărți de poezii, povești și cântece populare.

Anton Pann a avut o contribuție semnificativă la dezvoltarea literaturii populare românești. Printre cele mai cunoscute lucrări ale sale se numără "Povestea vorbei", o colecție de proverbe și zicători populare, care reflectă încărcătura filozofică și umorul specific românesc.

De asemenea, a publicat numeroase volume de poezii, colinde și cântece populare, contribuind la conservarea și transmiterea tradițiilor românești. Lucrările sale se caracterizează printr-un stil accesibil, plin de umor și ironie fină, ceea ce le-a transformat în lecturi populare atât între oameni de rând, cât și între elitele vremii. Printre alte lucrări reprezentative ale sale se numără „Spitalul amorului sau Cântătorul dorului”, un volum de poezii și cântece de dragoste inspirate din folclorul românesc. Scrierile sale sunt o îmbinare între stilul cult și literatura populară, având o influență majoră asupra generațiilor următoare de scriitori.

Contribuțiile la Muzică și Imnul Național Una dintre cele mai importante contribuții ale lui Anton Pann este adaptarea muzicală a imnului național "Deșteaptă-te, române!". Versurile acestui imn au fost scrise de Andrei Mureșanu în 1848, în timpul Revoluției Române, iar melodia a fost inspirată dintr-un cântec popular pe care Anton Pann l-a prelucrat și adaptat. Această melodie a devenit un simbol al luptei pentru libertate și independență, fiind adoptată oficial ca imn al României în 1990. Pe lângă acest imn, Anton Pann a compus și prelucrat numeroase cântece bisericești, colinde și romanțe, având un rol esențial în dezvoltarea muzicii religioase și laice românești. A fost un maestru al muzicii psaltice, dezvoltând noi tehnici de transcriere a muzicii bisericești și promovând tradițiile muzicale ortodoxe.

Bibliografie:

1. **Ionescu, D. (2004).** *Anton Pann: Viața și opera*. București: Editura Litera.
2. **Sârbu, I. (2001).** *Anton Pann și literatura populară românească*. București: Editura Academiei Române.
3. **Popa, I. (2010).** *Anton Pann – muzician, folclorist, pedagog*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.
4. **Constantinescu, M. (2012).** *Anton Pann și influența sa asupra muzicii românești*. Timișoara: Editura Universității de Vest.
5. **Mureșanu, A. (1995).** *Imnul național al României: Istorie și semnificație*. București: Editura Muzicală.

ANTIM IVIREANUL CĂRTURAR, TIPOGRAF ȘI IERARH AL ȚĂRII ROMÂNEȘTI

PROF. ÎNV. PREȘC. BUNESCU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU”/
G.P.N. ROTĂRĂȘTI, N. BĂLCESCU, JUD. VÂLCEA

Antim Ivireanul este una dintre cele mai remarcabile figuri ale culturii și spiritualității românești din secolul al XVIII-lea. Cărturar, tipograf, teolog și mitropolit al Țării Românești, Antim Ivireanul a avut o contribuție esențială la dezvoltarea culturii românești prin tipărirea unor lucrări de referință, promovarea limbii române în biserică și activitatea sa de conducător spiritual. Prin scrierile sale, Antim Ivireanul a influențat gândirea teologică, cultura scrisă și identitatea națională, fiind considerat un adevărat promotor al iluminismului românesc.

Antim Ivireanul s-a născut în jurul anului 1650-1660 în regiunea Iviriei (Georgia de astăzi). De origine georgiană, el a fost luat prizonier în tinerețe și adus în Imperiul Otoman, unde și-a petrecut o parte din viață. Se presupune că a fost răscumpărat de călugării ortodocși și a ajuns la Constantinopol, unde și-a continuat educația teologică și artistică. Aici a deprins arta tiparului, caligrafia, pictura și teologia ortodoxă, dezvoltându-și o cultură vastă, ce i-a servit mai târziu în misiunea sa de cărturar și ierarh.

Una dintre cele mai importante contribuții ale lui Antim Ivireanul este activitatea sa tipografică. După sosirea sa în Țara Românească, el a fost susținut de domnitorul Constantin Brâncoveanu, care i-a oferit conducerea tipografiei domnești. Aici, Antim Ivireanul a tipărit numeroase cărți religioase și laice, unele dintre ele fiind primele lucrări tipărite integral în limba română. Printre lucrările sale importante se numără:

- **Liturghierul (1702)** – prima carte tipărită integral în română, menită să sprijine utilizarea limbii române în biserică;
- **Evangheliarul (1693, 1697, 1703)** – tipărit în mai multe ediții, având o mare importanță pentru serviciile religioase;
- **Psaltirea (1694, 1697, 1705)** – lucrare fundamentală pentru literatura religioasă românească.

Antim Ivireanul a fost un adevărat deschizător de drumuri pentru cultura și spiritualitatea românească. Prin activitatea sa tipografică, literară și religioasă, el a contribuit la consolidarea identității naționale și la modernizarea culturii române. Moștenirea sa este vie și astăzi, fiind recunoscut ca unul dintre cei mai mari cărturari ai secolului al XVIII-lea.

Bibliografie:

1. **Ionescu, D. (2004).** *Anton Pann: Viața și opera*. București: Editura Litera.
2. **Sârbu, I. (2001).** *Anton Pann și literatura populară românească*. București: Editura Academiei Române.
3. **Popa, I. (2010).** *Anton Pann – muzician, folclorist, pedagog*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.

ATRAȚII TURISTICE ÎN JUDEȚUL VÂLCEA

PROFESOR CĂPĂȚÎNĂ MARIA MAGDALENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4, RM. VÂLCEA

Salina de la Ocnele Mari este cea mai mare din țară, are o suprafață de peste 40.000 de metri pătrați, iar lungimea galeriilor depășește 13.000 de metri. Exploatarea sării s-a făcut și se mai face prin extracție de bulgări (magle) din salină (mină de sare cunoscută și sub denumirea de ocnă de sare). De la jumătatea anilor 1950, datorită apariției Uzinei de Sodă Govora, s-a trecut și la exploatarea sării prin soluție saturată cu ajutorul sondelor.

Muzeul Satului Vâlcean este un muzeu etnografic în aer liber construit pe o suprafață de 8 hectare, deschis în anul 1974 în comuna Bujoreni, Vâlcea. Înființat în 1969 și deschis publicului în 1974, muzeul se află la granița municipiului Râmnicu Vâlcea și comuă.

Mănăstirea Hurezi sau Mănăstirea Horezu, cea mai de seamă ctitorie a domnului martir Constantin Brâncoveanu, sinteză a artei românești din acel timp, a fost construită între anii 1690 și 1693, biserica mare a așezământului fiind târnosită la 8 septembrie 1693.

Este o arie protejată de interes național situată în Subcarpații Getici, pe teritoriul administrativ al județului Vâlcea. Aria naturală se află în partea vestică a județului Vâlcea

(aproape de limita teritorială cu județul Gorj), în sudul Munților Căpățânii, pe teritoriul localităților Costești, Bărbătești și Băile Olănești.

Grădina Zoologică din Râmnicu Vâlcea și-a deschis porțile și așteaptă vizitatori de toate vârstele. Sunteți invitați în aer liber unde puteți admira o mare varietate de animale care provin din zone precum America Centrală și de Sud, Europa dar și din Africa și Australia.

Muzeul Trovanților este un muzeu în aer liber, aflat în Costești, la 7 km de Horezu, în județul Vâlcea. Sunt stranii, bizare, au forme sferice, elipsoidale ori au aspectul cifrei opt. Au marimi diferite, de la cativa centimetri pana la cativa metri. „Se nasc” într-un deal nisipos, se desprind dintr-o rapa si cad într-o vale. Sunt pietrele din comuna valceana Costesti, denumite stiintific trovanti. Denumirea de Poiana lui Căliman vine de la o poveste din secolul V, despre Căliman, un cioban care își păștea animalele în acesta poiana și care a observat că acestea nu se mai îmbolnăvesc de boala picioarelor, cunoscută în acea perioadă, pascand aici. Ciobanul a mers la călugării Mănăstirii Cozia, spunandu-le că s-a vindecat scăldându-se într-un lac din poiana si era convins că acest lac are puteri divine din moment ce el nu mai are dureri de spate, iar oile s-au vindecat si ele. Călugării au verificat si au gasit in jurul manastirii Cozia izvoarele tamaduitoare.

Conacul lui Maldăr un exemplu strălucitor de arhitectură istorică, cu o fațadă impunătoare și grădini frumos îngrijite care îl înconjoară. Aici, puteți călători în timp, explorând camere decorate cu rafinament și savurând bucătăria tradițională într-un cadru elegant, toate acestea în mijlocul naturii, cu vedere la frumusețea Munților Carpați și peisajele rurale înconjurătoare.

Piramidele de la Goranu se afla la aproximativ 4 km de orasul Ramnicul Valcea fiind o rezervatie geologica importanta din Romania.Aria naturală este cunoscută și sub denumirea de Piramidele de pământ din Valea Stăncioiului. Mai exact aceste se afla în Subcarpații Vâlcii, o subdiviziune a Subcarpaților Getici, în partea estică a cartierului Goranu din municipiul Râmnicu Vâlcea. Piramidele sunt formate datorita aluviunilor de teren si ploilor insemnate. Suprafata lor depaseste 12 ha iar inaltimea lor este de circa 80 de metri in unele locuri.

CONSTANTIN BRÂNCOVEANU – VOIEVODUL CULTURII ȘI SPIRITUALITĂȚII ROMÂNEȘTI

PROF.ÎNV.PRIMAR CEAUȘOGLU ANELICE,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4 RM.VÂLCEA

Constantin Brâncoveanu, o personalitate marcantă originară din județul Vâlcea, este una dintre cele mai reprezentative figuri ale istoriei românești. Născut la 15 august 1654 în satul Brâncoveni, acesta a fost domnitor al Țării Românești între anii 1688 și 1714. Domnia sa de peste două decenii a fost marcată de stabilitate politică, dezvoltare culturală și religioasă, dar și de un sfârșit tragic care i-a adus numele de „Sfântul Constantin Brâncoveanu”.

Constantin Brâncoveanu a fost un adevărat protector al culturii românești. În timpul domniei sale, a fost întemeiat stilul brâncovenesc, un curent artistic unic ce îmbină influențe bizantine, orientale și renașcentiste. Mănăstirea Hurezi, situată în județul Vâlcea, este un exemplu de referință al acestui stil. Inclusă în Patrimoniul Mondial UNESCO, această mănăstire demonstrează măiestria meșterilor vremii și viziunea artistică a domnitorului.

Brâncoveanu a fost un susținător al educației și al culturii. El a înființat școli, tipografii și a sprijinit traducerea și tipărirea de cărți religioase și laice, contribuind astfel la promovarea limbii române și a identității naționale. Prin aceste acțiuni, Constantin Brâncoveanu a devenit un simbol al rezistenței culturale într-o perioadă de mari presiuni externe.

Finalul vieții lui Constantin Brâncoveanu a fost tragic, dar plin de demnitate. Refuzând să renunțe la credința creștin-ortodoxă, a fost executat împreună cu cei patru fii ai săi la Istanbul, pe 15 august 1714. Curajul său a fost recunoscut de Biserica Ortodoxă Română, care l-a canonizat în 1992, declarându-l sfânt martir.

Astăzi, Constantin Brâncoveanu este comemorat ca o figură emblematică pentru județul Vâlcea și întreaga țară, un exemplu de patriotism, credință și viziune culturală.

BIBLIOGRAFIE:

1. https://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Br%C3%A2ncoveanu
2. https://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Constantin_Br%C3%A2ncoveanu

REZUMAT

LOCURI ȘI OAMENI DIN ROMÂNIA CU CARE NE MÂNDRIM

PROF.INV.PREȘCOLAR:CERNATESCU LARISA/NECULA MIHAELA
GRADINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NORD 2,
RM. VÂLCEA, VÂLCEA

România este o țară frumoasă, plină de locuri minunate și oameni deosebiți. Avem munți înalți, râuri curate, câmpii întinse și orașe pline de istorie. De asemenea, mulți români au făcut lucruri importante și sunt cunoscuți în întreaga lume. În acest referat, vom descoperi câteva locuri speciale și oameni de care suntem mândri.

1. Locuri frumoase din România

Munții Carpați

Munții Carpați sunt foarte frumoși și plini de păduri, animale și flori rare. Aici trăiesc urși, lupi, cerbi și multe alte viețuitoare. Oamenii vin să se relaxeze și să se bucure de aerul curat.

Delta Dunării

Delta Dunării este un loc unic în Europa, unde trăiesc multe păsări, pești și animale rare. Aici putem vedea pelicani, lebede și stufăriș întins. Delta este un loc special, protejat pentru frumusețea și bogăția sa naturală.

Castelul Peleş

Castelul Peleş este unul dintre cele mai frumoase castele din lume. Se află în Sinaia și a fost construit pentru regele Carol I. Arată ca un castel din povești și atrage turiști din multe țări.

Salina Turda

Salina Turda este o mină de sare veche, transformată într-un loc de vizitat. Oamenii vin aici pentru aerul curat și pentru a vedea lacurile subterane și galeriile frumos luminate.

2. Oameni de care suntem mândri

Mihai Eminescu – marele poet

Mihai Eminescu este cel mai cunoscut poet român. A scris poezii frumoase despre natură, iubire și patrie. Cea mai cunoscută poezie a lui este „Luceafărul”.

Henri Coandă – inventatorul avionului cu reacție

Henri Coandă a fost un mare inventator român. El a creat primul avion cu reacție, care a stat la baza avioanelor moderne de astăzi.

Nadia Comăneci – gimnasta de nota 10

Nadia Comăneci este o mare sportivă româncă. La vârsta de 14 ani, a primit prima notă de 10 din istoria gimnasticii la Jocurile Olimpice. Este un simbol al perfecțiunii și muncii.

George Enescu – marele compozitor

George Enescu a fost un mare muzician și compozitor român. A compus multe melodii frumoase, iar „Rapsodia Română” este cunoscută în întreaga lume.

RÂUL OLT

SĂ ADUCEM NATURA MAI APROAPE DE COPIII PREȘCOLARI PRIN INTERMEDIUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE

**PROF. INV. PREȘC. CHESNOIU MIHAELA PETRUȚA
SCHEOPU-TINCU NATALIA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 13, RM. VALCEA**

Activitățile extrașcolare au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferind cele mai eficiente și oportune modalități de valorificare a resurselor naturale regionale.

În cadrul proiectului "Săptămâna Verde", am realizat împreună cu copiii, însoțiți de părinți, o drumeție pe faleza Râului Olt. Rolul nostru ca educatoare, în cadrul acestei activități a fost extrem de important. Prin această drumeție, copiii au explorat mediul înconjurător și-au satisfăcut setea de cunoaștere, nevoia de joc și mișcare, au avut prilejul de a contempla și observa direct locul pentru a descoperi singuri fenomene și elemente noi, îmbogățindu-le cunoștințele despre vegetația și fauna zonei respective, despre rolul și utilitatea acestora în menținere echilibrului ecologic. De asemenea, li s-a atras atenția asupra elementelor și factorilor poluanți din jur.

Am desfășurat împreună cu copiii și o activitate practică, de colectare a gunoaielor de pe faleza Râului Olt. Am purtat o discuție despre impactul deșeurilor aruncate în apă, asupra acesteia. Preșcolarii au înțeles că, dacă prevenim poluarea apei vom proteja flora și fauna dependente de aceasta: păsări, pești, plante etc. dar și viața și sănătatea omului, deoarece apa este o sursă a vieții.

În concluzie, putem spune că, orice cadru didactic, trebuie să profite de resursele naturale, istorice și de orice natură din zona în care profesează. Astfel, copiii își pot însuși numeroase noțiuni și cunoștințe. Curiozitatea lor duce la acumulare de cunoștințe multiple despre mediul înconjurător, despre protecția lui, contribuind la dezvoltarea capacității de a gândi logic și a interpreta concret anumite aspecte din jurul lor, despre personalități și monumente istorice etc.

BIBLIOGRAFIE:

- Joița Elena – "Eficiența instruirii", București, Editura Didactică și Pedagogică, 2003
- Tomescu Nastasia, Meiroșu Emili, Băzăvan Larisa, Petre Cristina - „Științe ale naturii”, Ploiești, Editura LVS Crepuscul, 2005

ANA ASLAN

PROF. CHICIOROAGĂ ELENA- ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4

PROF. PETCU ANA-MARIA -COLEGIUL ECONOMIC

Ana Aslan, medic și cercetător român, renumită pentru contribuțiile sale în domeniul gerontologiei și antiîmbătrânirii, încă este purtată cu drag în amintirile celor care au cunoscut-o și ale celor care au beneficiat de tratamentele sale.

Fiica unor intelectuali de origine armeană, Mărgărit și Sofia Aslan, s-a născut în Brăila, pe 1 ianuarie 1897. Urmează cursurile Colegiului Romașcanu din Brăila și, după stabilirea familiei la București, Școala Centrală. În anul 1915 se înscrie la Facultatea de Medicină.

În timpul Primului Război Mondial, a participat la îngrijirea soldaților din spitalele militare aflate în spatele frontului de la Iași.

După revenirea la București, în anul 1919, a lucrat alături de marele neurolog Gheorghe Marinescu. Acesta este punctul de plecare al carierei ei de gerontolog. Experimentează procaina în afecțiunile reumatice, în cazul unui student ținut la pat din cauza unei crize de artroză.

Astfel, Ana Aslan a evidențiat importanța novocainei în ameliorarea tulburărilor distrofice legate de vârstă, apoi a inventat vitamina H3 (*Gerovital*), care a început să fie produsă pe scară largă și folosită în bolile bătrâneții (arteroscleroza, vitiligo, sclerodermie,) fiind comercializat în farmacii și brevetat în peste 30 de state.

În 1956 a vrut să arate lumii întregi rodul cercetărilor sale și a mers la Congresul Therapiewoche de la Karlsruhe, apoi la Congresul European de Gerontologie de la Basel. Deși privită la început cu scepticism, în anii care au urmat, miile de pacienți care au încercat soluția creată de Dr. Aslan au avut rezultate remarcabile, constatându-se fără îndoială că procesul de îmbătrânire este încetinit cu 40%. Propunerea noului tratament a fost astfel recunoscută. Împreună cu farmacistul Elena Polovrăgeanu a inventat Aslavitalul, brevetat și produs pe scară largă din 1980, folosit în tratarea profilactică și curativă a formelor de îmbătrânire predominant cerebrală și cardiovasculară, în astenia psihică și fizică, surmenajul intelectual sau tulburările de memorie. De asemenea, a fost fondatoarea primului Institut de Geriatrie de pe mapamond.

De-a lungul întregii sale cariere de medic și cercetător, Ana Aslan a primit nenumărate premii și distincții precum: „Merito della Repubblica, Commander Degree”, Italia (1969), „Medalia de Aur”, Nicaragua (1971), „Crucea de Merit, Clasa I a Ordinului de Merit”, Germania (1971), „Diploma de Profesor Extraordinar al Primului Curs Internațional pentru Dezvoltare în Gerontologie și Geriatrie”, „Cavaler al Ordinului Les Palmes Académiques”, Franța (1974), „Ordinul De Orange Nassau” care au făcut-o celebră în lume.

Celebrul medic s-a stins din viață în 1988 în București. În 2001 a fost înființată Fundația Internațională „Ana Aslan”, care are ca scop promovarea culturii, științei și asistenței publice pentru persoanele vârstnice.

Datorită contribuțiilor sale, prof. univ. dr. Ana Aslan a fost inclusă în lista personalităților care au influențat pozitiv știința mondială, primind recunoaștere și din partea UNESCO.

Bibliografie:

- <https://historia.ro/sectiune/portret/tinerete-fara-batranete-ana-aslan-si-miraculosul-574615.html>
- <https://www.gerovital.eu/despre-ana-aslan>
- <https://www.fundatiaanaaslan.ro/articole.html>

RÂMNICU VÂLCEA: UN ORAȘ LA CONFLUENȚA ISTORIEI ȘI CULTURII

PROF. INV PRIMAR COJOCARU DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALA ANTON PANN, RM. VALCEA

Râmnicu Vâlcea se distinge ca un oraș cu o identitate culturală complexă, formată de-a lungul secolelor prin împletirea istoriei cu tradițiile locale. În inima Olteniei, acest oraș a fost martorul unor evenimente cruciale, de la primele atestări documentare în Evul Mediu, până la transformările moderne care i-au modelat fizionomia actuală.

În perioada medievală, Râmnicu Vâlcea a funcționat ca un important centru de putere, fiind reședință domnească și punct strategic esențial pentru Țara Românească. Prezența domnitorilor precum Mircea cel Bătrân și Mihai Viteazul a lăsat o amprentă profundă asupra orașului, consolidându-i rolul în apărarea și administrarea teritoriului. Pe lângă aspectul militar, orașul a fost și un centru spiritual, cu mănăstiri și biserici care au păstrat tradițiile religioase și culturale.

Perioada modernă a adus o efervescență intelectuală remarcabilă, Râmnicu Vâlcea devenind un centru tipografic de referință. Prima tiparniță din Țara Românească, înființată aici, a contribuit la răspândirea culturii scrise și la dezvoltarea limbii române literare. Școlile și instituțiile de cultură au stimulat dezbaterile intelectuale, iar orașul a jucat un rol activ în Revoluția de la 1848 și în mișcarea de emancipare națională.

Patrimoniul arhitectural al orașului este o mărturie a evoluției sale istorice, cu clădiri și monumente care reflectă diverse stiluri și perioade. De la biserici medievale la case boierești și clădiri moderne, arhitectura Râmnicului Vâlcea este un amestec armonios de tradiție și inovație.

Tradițiile și meșteșugurile locale reprezintă o componentă esențială a identității culturale a orașului. Olăritul, țesutul și sculptura în lemn sunt doar câteva dintre meșteșugurile transmise din generație în generație, iar obiceiurile și datinile populare sunt încă prezente în viața comunității. Comunitățile locale joacă un rol activ în păstrarea și promovarea acestor tradiții, organizând evenimente și ateliere de meșteșuguri.

În perioada contemporană, Râmnicu Vâlcea s-a dezvoltat ca un centru urban modern, cu instituții culturale și evenimente care promovează valorile locale. Muzeele, teatrele și festivalurile oferă o gamă variată de activități culturale, iar orașul se afirmă ca un loc unde istoria și cultura se întâlnesc, oferind o perspectivă unică asupra trecutului și prezentului României.

Bibliografie:

1. Ionașcu, Ion, „Contribuții la istoria Râmnicului Vâlcea în secolul al XVII-lea”, *Studii și materiale de istorie medie*, vol. V, 1962.
2. Mărculeț, Ion, „Râmnicu Vâlcea în timpul Revoluției de la 1848”, *Revista arhivelor*, nr. 1, 1998.
3. Păun, Gheorghe, *Râmnicu Vâlcea. Istorie și monumente*, Editura Conphys, Râmnicu Vâlcea, 2002.
4. Popescu, Radu, „Tipăriturile de la Râmnic”, *Revista bibliotecii naționale a României*, nr. 3-4, 2004.
5. Ștefănescu, Ștefan (coord.), *Enciclopedia istoriografiei românești*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1978.
6. Stoian, Petre, *Râmnicu Vâlcea. File din istoria unui oraș*, Editura Offsetcolor, Râmnicu Vâlcea, 2007.

BISERICA "SF. ARHANGHELI MIHAIL SI GAVRIIL" – GORANU, VALCEA

PROF. COJOCARU DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4, RM. VÂLCEA

De patru secole pe malul stâng al Oltului, „un crâmpci”, de împărăție cerească, martoră tainică a susurului valurilor vremii, se întinde vatra sfințită a Bisericii „Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil” din comuna Goranu. Locul ne vorbește în șoapte de logofeți și de boieri, ctitori de țară și limbă românească, ale căror chipuri mărețe se oglindesc minunat în forma turelor care sfințesc clipa, iar prin înălțimea lor glăsuiesc cuvintele psalmistului - „în Biserica slavei șezând, în cer mi se pare a sta” .De altfel, denumirea localității provine de la numele ctitorului bisericii – Logofătul Radu Goran.

Această zonă prezintă și o importanță istorică, fiind atestată începând cu secolul al-XIV-lea, mărturie fiind tezaurul arheologic descoperit aici în anii 1970 și care se află la Muzeul Național de Istorie din București.

Ctitoria actuală se ridică semeț pe locul unde ctitorul – logofătul Radu Goran a înălțat în jurul anului 1750 locaș de închinare și de pioasă aducere aminte a unei familii de creștini slujitori ai țării în ținutul Vâlcii, harnici, devotați și evlavioși, peste care viața a dus grele încercări, iar în aceste „vremuri” profunzimea spirituală i-a făcut să-și înalțe sufletul către Dumnezeu, dăruindu-I un lăcaș cu hramul Sfinților Arhangheli. Acest fapt este atestat de o însemnare pe un Evangheliar tipărit la București în 1760, în timpul Mitropolitului Grigorie II, unde se spun următoarele :

- „, această sfântă și dumnezeiască Evanghelie iaste a robului lui Dumnezeu Radu duce Goran și am dat-o bisericii noastre unde se cinstește și să prăznuim hramu mai mari Voevozi Mihail și Gavriel...” “

Ctitoria logofătului Radu Goran ridicată pe moșia proprie va da ulterior și numele localității – Goranu, căreia îi va închina moșia pe care a construit-o, respectiv moșiile Tocșobeni și Voinigești. Același Mitropolit se va interesa de soarta sfântului lăcaș, fapt atestat și de închinarea acestui locaș direct Mitropoliei Țării Românești.

Începând cu secolul al XIX-lea, incinta va decădea din punct de vedere al importanței, ulterior fiind părăsită. Tradiția acestui loc va fi continuată prin înălțarea în apropiere a unei Sfinte Biserici în perioada de mijloc a secolului al XX-lea, cum se consemnează în Pisania lăcașului :

„ Întru slava Sfintei Treimi, s-a înălțat această Sfântă Biserică cu hramul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil în anul 1935 și terminându-se în anul 1955.

S-au nevoit pentru clădire enoriașii Parohiei, cum și alți binefăcători din afară, ale căror nume sunt scrise pentru veșnică pomenire. De la începutul și până la sfârșitul clădirii Preot Paroh a fost Pr. Gheorghe Gh. Mustătea. S-a sfințit în ziua de 9 octombrie 1955, de către Prea Sfințitul Episcop Iosif al Eparhiei Râmnicului și Argeșului, Pictor Stan Hermeneanu din Băile Govora.”

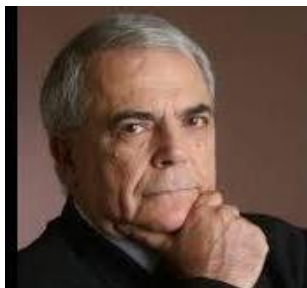
Biserica din Goranu, ctitorie străveche, continuă să străjuiască pe malul Oltului, reminiscență a unor vremuri demult apuse, și totuși atât de actuală...

Bibliografie:

- Prof. Gheorghe T. Bulat , „Biserica Goranu” , în Rev. Mitropolia Olteniei , anul 1972 , nr. 5-6 (mai-iunie), pag. 392-397.

NICOLAE MANOLESCU – PERSONALITATE COMPLEXĂ A CULTURII AUTOHTONE

PROF. DR. COSTEA ELENA-ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 4, RM. VÂLCEA

Nicolae Manolescu, născut Nicolae Apolzan (27 noiembrie 1939, Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea), a fost critic și istoric literar, profesor universitar, membru titular al Academiei Române. A activat și ca politician după Revoluția din 1989, lider de partid și parlamentar, ambasador al României la UNESCO. Din 2005 a fost președinte al Uniunii Scriitorilor din România. Din 1990 a fost director al *României literare*. A fost decorat cu ordinele Meritul cultural în grad de Mare Cruce, respectiv Steaua României în grad de Mare Cruce. În 1956, Nicolae Manolescu a absolvit liceul „Gheorghe Lazăr” la Sibiu, după ce a urmat primara, gimnaziul și liceul la Rm. Vâlcea și la Sibiu. Părinții au fost profesori, tatăl, de Filosofie, mama, de Limba franceză. În 1956 este admis fără concurs, grație mediilor maxime obținute de-a lungul liceului, la Facultatea de Litere a Universității din București. Este exmatriculat în 1958 din cauza *dosarului*: amândoi părinții îi fuseseră arestați politic între 1952 și 1954, astfel explicându-se schimbarea numelui din Apolzan în Manolescu.

Debutază cu cronică literară în *Contemporanul*, în 1962, continuând-o în *România literară*, între 1981 și 1992 și, din nou, din 2014 până în 2018. A coordonat lucrările *Cenaculului de luni* (1977-1983), în care au debutat majoritatea poezilor optzeciști, până la desființarea acestuia, din rațiuni politice. A debutat editorial cu volumul *Lecturi infidele*, în 1966. În 2008, a publicat *Istoria critică a literaturii române*, care poartă subtitlul *5 secole de literatură*, cea de-a doua istorie a literaturii române de la origini până în zilele noastre, care este mai mult decât un manual școlar după aceea a lui G. Călinescu din 1941.

Așadar, odată cu intrarea în scenă a lui Nicolae Manolescu, cronica literară și-a recăpătat statutul de formator de opinie și gust literar, existent din vremea lui Maiorescu și eradicat odată cu instaurarea proletcultismului în cultura națională. Alături de E. Lovinescu, care a încercat și reușit să pulverizeze prejudecata facilității criticii, conform preceptului „la critique est disée, mais l’art est difficile”, și Nicolae Manolescu, prin prestația sa, va înălța cronica literară la rang de artă. În pofida numeroaselor sale *metamorfoze*, Nicolae Manolescu rămâne fidel vocației sale fundamentale de critic literar, pe care, întotdeauna, a ilustrat-o exemplar.

Și apropo de *metamorfoze*, Nicolae Manolescu a fost, certamente, și un excepțional profesor, pe care am avut privilegiul de a-l întâlni în perioada stagiului doctoral din cadrul Facultății de Litere a Universității din București.

Ceea ce părea de-a dreptul fascinant, în atmosfera amfiteatrului plin de studenți, era faptul că părea că are câte un răspuns pentru fiecare întrebare adresată, indiferent de diversitatea temelor de cercetare. Era, parcă, aidoma lui Mallarmé și Verlaine, în fața pleiadei de ascultători și de discipoli din cadrul Școlii Franceze a Simbolismului.

A decedat la data de 23 martie 2024, acesta fiind înmormântat la Cimitirul Sfântul Ioan, în cavoul familiei, din Municipiul Râmnicu Vâlcea.

Bibliografie

Cassian Maria Spiridon – *Metamorfozele lui Nicolae Manolescu*, Editura Junimea, Iași, 2019.
Paul Cernat, *În absența lui Nicolae Manolescu*, în *Observator cultural*, nr. 1202, 2024.

MĂNĂSTIREA CORNETU

ÎNV. DEACONESCU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALA BUDEȘTI

Mănăstirea este situată la jumătatea distanței dintre Râmnicu Vâlcea și Sibiu la poalele muntelui Cornetu pe Valea Oltului, pe malul drept al râului Olt.

Acest așezământ a jucat, de-a lungul timpului, un rol foarte important în viața spirituală și culturală a comunității. A servit ca loc de rugăciune, dar și ca adăpost în vremuri grele și centru de învățătură pentru tinerii din acele locuri.

Astăzi mănăstirea continuă să fie un punct de referință pentru localnici și pentru călători, păstrându-se vie credința.

Oază de liniște și frumusețe, acest așezământ ca o bijuterie, este ridicată între anii 1662 și 1666 de Marele Vornic Mareș Băjescu și soția sa Maria, pe o stâncă mare ce coboară din Munții Lotrului până în albia râului Olt. Acest loc a fost ales datorită poziției sale ferite din calea ochilor privitorilor

Mănăstirea Cornetu este unică în lume, fiind singura mănăstire pe sub care trece trenul. Intrarea în curtea mănăstirii se face pe un pod pe sub care trece un tunel feroviar, construit în anul 1898. Când s-a proiectat construcția de cale ferată Râmnicu Vâlcea-Râul Vadului, s-a constatat că, datorită defileului foarte îngust, nu poate să treacă decât prin locul în care se afla mănăstirea. Astfel s-a propus construcția unui tunel care să treacă pe sub mănăstire. Direcția Căilor Ferate dăruiește o parte din vechiul zid și chiliile din împrejurimi și construiește zidul actual. Din locașul original, astăzi mai pot fi admirate foișorul, turnul și zidurile de pe laturile de nord și est.

Mănăstirea Cornetu este un monument impresionant de arhitectură românească, un monument al ingeniozității și al adaptării omului la natură. Cine-i trece pragul are surpriza de a descoperi un mic colț de rai.

Bibliografie

Wikipedia

- <https://www.romaniainfomagazin.ro>

CONSTANTIN BRÂNCUȘI – PIONIERUL MODERNISMULUI ÎN SCULPTURA MONDIALĂ

PROF.EDUCAȚIE TIMPURIE DOBRICA MANUELA NICOLETA,
G.P.P. NORD 2

PROF. EDUCAȚIE TIMPURIE GHIOCULESCU ELENA DENISA,
G.P.P. NORD2

Constantin Brâncuși (1876–1957) a fost un sculptor român de renume mondial, considerat părintele sculpturii moderne. Născut în satul Hobîța, județul Gorj, a învățat meșteșugul lemnului de la o vârstă fragedă, influențându-i profund stilul artistic. După studii la Școala de Belle-Arte din București, s-a stabilit la Paris în 1904, unde a revoluționat sculptura prin forme simple și abstracte.

Printre cele mai cunoscute lucrări ale sale se numără:

- „Coloana Infinitului” (1937): simbol al ascensiunii spirituale, situată în Târgu Jiu, România.

- **„Măiastra”** (1910): reprezentare a unei păsări mitologice, simbolizând iubirea și frumusețea.
- **„Pasărea Măiastră”** (1919): interpretare abstractă a unei păsări zburătoare, reflectând idealul feminin și puritatea.
- **„Sărutul”** (1907–1908): sculptură ce ilustrează iubirea și unitatea, cu forme stilizate ale două figuri îmbrățișate.
- **„Domnișoara Pogany”** (1913): portret al unei tinere femei, evidențiind idealul de frumusețe feminină.
- **„Bustul lui Tzara”** (1916): portret al poetului dadaist Tristan Tzara, realizat într-un stil modernist.
- **„Șezătoarea”** (1916): reprezentare a femeilor țesând, inspirată din tradițiile românești.

Constantin Brâncuși a murit pe 16 martie 1957, la Paris, dar moștenirea sa rămâne vie. Munca sa a schimbat fața sculpturii, iar viziunea sa minimalistă a deschis calea pentru mai mulți sculptori și artiști din întreaga lume. În România, lucrările sale sunt parte din patrimoniul național, iar *Coloana Infinitului* este un simbol al identității și spiritualității naționale. Acesta rămâne un monument al artei universale, iar simplificarea formei și căutarea esenței reprezintă lecții valoroase pentru orice artist care dorește să exprime idei complexe prin mijloace simple. El a demonstrat că arta nu este doar un act estetic, ci și o formă profundă de comunicare și reflecție asupra naturii umane și a universului.

Constantin Brâncuși a fost ales postum membru al Academiei Române, recunoaștere a impactului său asupra artei mondiale. Opera sa continuă să influențeze artiști și să fie apreciată pentru simplitatea și profunzimea sa.

BĂILE OLĂNEȘTI

PROF. DOBRIN IOANA GEORGIANA
SEMINARUL TEOLOGIC ORTODOX „SFÂNTUL NICOLAE”

RM. VÂLCEA

PROF. DOBRIN LAURENȚIU IONUȚ
LICEUL TEHNOLOGIC JUSTINIAN MARINA, BĂILE OLĂNEȘTI

Apele minerale din Băile Olanești sunt atestate încă de la începutul mileniului trecut. Principalul produs valorificat de Băile Olanești pe piața internă și internațională este „tratamentul balnear”, produs datorită căruia s-au dezvoltat și alte activități precum: hotelier, alimentar, agrement, comerț, etc. Modul de formare a apelor minerale, care în secolele XVIII și XIX au stârnit interesul chimiștilor, în ultimele trei decenii ale secolului al XIX-lea începe să fie privit și prin prisma geologiei. Noile explicații științifice sunt legate și de originea apelor sulfuroase de la Băile Olănești. Potrivit acesteia, apele minerale sulfuroase de la Băile Olanești își datoresc mineralizarea proceselor chimice de dizolvare ce au loc, pe parcursul circulației apelor, în conglomeratele eocene. Ideea a fost preluată de numeroși cercetători care au efectuat studii asupra apelor minerale în primele decenii ale secolului XX. I. Popescu-Voitesti (1933), consideră că hidrogenul sulfurat nu poate fi un rezultat al oxidării sulfurilor și că în primul rând, interesează procesul de reducere a sulfaților, indiferent dacă ei au luat naștere prin oxidarea piritelor sau nu.

Cercetările hidrogeologice făcute de-a lungul anilor au demonstrat că o parte din aceste ape minerale au originea la sud de locul unde se afundă straturile, iar în drumul lor spre emergență întâlnesc orizontul mărnos și sunt deviate spre nord. După specialiști, locul de

origine al unora din apele minerale se afla la 10 – 15 km sud de stațiune, între localitățile Păușești Măglași și Govora, zona unde poziția monoclinală a straturilor geologice este întreruptă de cute anticlinale și sinclinale. Asemenea cute se pot observa la suprafața pe valea Cheii, valea Tisei, valea Olăneștiului, valea Piciorul Porcului, la Muereasca – fapt ce explică și prezența unor izvoare minerale în aceste văi. S-a mai demonstrat ca volumul apelor minerale din zonă este influențat și de infiltrațiile masive ale apelor din precipitații, mai ales în zona Munților Căpățâni.

Bibliografie

1. Ion Al. Popescu și Nicolae Gorgan „File de istorie,, 1996

MIHAI EMINESCU – POETUL NEPERECHE

PROF. INV. PRIMAR DOGARU NICUTA AURA
CNI MATEI BASARAB, RM. VALCEA

Mihai Eminescu este considerat cel mai mare poet al literaturii române și una dintre cele mai importante figuri culturale ale țării noastre. Prin opera sa profundă și variată, el a reușit să exprime sentimentele, gândurile și idealurile poporului român. Poeziile sale rămân nemuritoare și continuă să fie studiate și apreciate în întreaga lume.

Viața și Educația

Mihai Eminescu s-a născut la 15 ianuarie 1850, în Botoșani, și a copilărit la Ipotești. A urmat studiile la Cernăuți, unde a început să își manifeste interesul pentru literatură. Mai târziu, a studiat la Viena și Berlin, unde a aprofundat filozofia, istoria și literatura, dobândind o cultură vastă ce se va reflecta în opera sa.

Opera Literară

Opera lui Eminescu este caracterizată de o mare diversitate tematică și stilistică. Cele mai importante teme abordate în creațiile sale sunt iubirea, natura, trecerea timpului, condiția umană și patriotismul. Printre cele mai cunoscute poezii ale sale se numără:

- „**Luceafărul**” – capodopera sa, considerată una dintre cele mai lungi și valoroase poezii de dragoste din literatura universală.
- „**Scrisorile**” – poezii satirice în care critică societatea și clasa politică a vremii.
- „**Odă (în metru antic)**” – poezie filozofică ce reflectă viziunea sa asupra vieții și sacrificiului.
- „**Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie**” – o poezie patriotică prin care își exprimă dragostea față de țară.

Activitatea Publicistică

Pe lângă opera sa poetică, Mihai Eminescu a fost și un jurnalist remarcabil. A scris numeroase articole politice și sociale la ziarul *Timpul*, unde a susținut unitatea națională și drepturile românilor din Transilvania. Articolele sale erau critice la adresa corupției și a problemelor din societate, ceea ce i-a adus numeroși adversari politici.

Ultimii Ani și Moștenirea Culturală

Din cauza eforturilor sale intelectuale și a presiunilor politice, sănătatea lui Eminescu s-a deteriorat. A fost internat de mai multe ori în spitale, iar pe 15 iunie 1889 s-a stins din viață la București. A fost înmormântat la Cimitirul Bellu, iar astăzi este considerat o figură emblematică a culturii românești.

Moștenirea lui Mihai Eminescu este una inestimabilă. Poeziile sale sunt studiate în școli, iar numeroase instituții, străzi și monumente îi poartă numele. Ziua de 15 ianuarie a fost declarată *Ziua Culturii Naționale* în cinstea sa.

Concluzie

Mihai Eminescu rămâne un simbol al literaturii române, un poet care a reușit să surprindă în versurile sale frumusețea limbii române, profunzimea sentimentelor și identitatea națională. Opera sa continuă să inspire generații întregi și să reprezinte un motiv de mândrie pentru cultura noastră.

MOCĂNIȚA, O CĂLĂTORIE MAGICĂ PRIN INIMA MUNȚILOR

PROF.ÎNV.PRIMAR DUMITRESCU CORINA-ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4

RM.VÂLCEA,JUD.VÂLCEA

Știi că Mocănița este unul dintre ultimele trenuri cu abur funcționale din Europa? Această bijuterie a căilor ferate românești continuă să străbată Munții Carpați, oferindu-le călătorilor o experiență unică, plină de nostalgie și peisaje spectaculoase. Odinioară folosită pentru transportul lemnului din regiunile montane izolate, astăzi Mocănița este o adevărată comoară feroviară, păstrată cu grijă și transformată într-o atracție turistică de neuitat.

Ce este Mocănița?

◆ Un tren istoric pe o cale îngustă – Mocănița circulă pe șine înguste de 760 mm, fiind proiectată pentru a străbate trasee montane inaccesibile altor tipuri de trenuri.

◆ Originea numelui – Denumirea de „Mocăniță” provine de la mocani, locuitorii regiunilor montane, care foloseau acest mijloc de transport pentru a duce lemnul și alte mărfuri către orașe.

◆ Unul dintre ultimele trenuri cu abur din Europa – Păstrându-și farmecul de altădată, Mocănița atrage anual mii de turiști dornici să retrăiască farmecul călătoriilor de odinioară.

Unde poți călători cu Mocănița în România?

 Mocănița de pe Valea Vaserului (Maramureș) – Cea mai renumită dintre toate, străbate un traseu de peste 43 km prin păduri dese și munți sălbatici. Este singura cale ferată forestieră cu abur din Europa care încă funcționează atât în scop turistic, cât și comercial.

 Mocănița de pe Valea Arieșului (Apuseni) – O rută spectaculoasă prin Munții Apuseni, care unea cândva Turda de Abrud. Deși linia nu mai este complet funcțională, există inițiative de restaurare pentru a reda acest traseu pasionaților de trenuri istorice.

 Mocănița Huțulca (Bucovina) – O călătorie pitorească prin peisajele de poveste ale Bucovinei, aproape de Câmpulung Moldovenesc, ideală pentru iubitorii de natură și tradiții autentice.

 Mocănița din Sibiu (Cornățel) – Una dintre cele mai recente inițiative de restaurare, care își propune să redea farmecul transportului feroviar cu abur într-un decor istoric și natural deosebit.

De ce este specială Mocănița?

◆ Un muzeu în mișcare – Locomotivele cu abur folosite astăzi sunt adevărate relicve istorice, unele fiind construite acum mai bine de 100 de ani.

◆ O călătorie în timp – Ritmul lent al trenului, sunetul roților care se îmbină armonios cu liniștea munților și fumul alb care se ridică deasupra copacilor creează o atmosferă de altădată.

◆ Peisaje de basm – Traseele Mocăniței străbat locuri de o frumusețe rară: păduri virgine, munți acoperiți de brazi, chei săpate în stâncă și râuri de munte cristaline, toate privite din vagoanele vechi, cu geamurile aburite de gerul dimineții.

📍 Dacă vizezi la o călătorie minunată, să simți nostalgia trenurilor cu abur și să descoperi peisaje de poveste, Mocănița te așteaptă! Fie că alegi să te plimbi printre munții Maramureșului sau prin văile Bucovinei, fiecare drum cu Mocănița este o întoarcere în timp și o experiență de neuitat! 🚂❄️🌟

Bibliografie:

- <https://www.facebook.com/tomita.dumitrache.1>

- <https://primariaviseudesus.ro/mocanita/>

CAROL DAVILA- O PERSONALITATE REMARCABILĂ ÎN MEDICINA ROMÂNEASCĂ

PROF. DUMITRESCU ELENA
SEMINARUL TEOLOGIC ORTODOX,, SF. NICOLAE”
RÂMNICU VÂLCEA

Carol Davila a fost un medic și farmacist de origine franceză, cu rădăcini italiene, care a jucat un rol esențial în dezvoltarea sistemului medical din România. A fost invitat de domnitorul Barbu Știrbei în 1853 pentru a contribui la modernizarea medicinei românești.

Printre realizările sale remarcabile se numără înființarea Școlii Naționale de Medicină și Farmacie (1857), unde a format generații de medici și farmaciști. De asemenea, a pus bazele serviciului sanitar militar și a organizat spitale de campanie, contribuind decisiv la îngrijirea soldaților în timpul Războiului de Independență (1877-1878).

Carol Davila a fost un inovator în domeniul medical, introducând vaccinarea împotriva variolei și promovând igiena și sănătatea publică. A colaborat cu Nicolae Crețulescu pentru a elabora reforme sanitare esențiale.

Bibliografie:

1. Iacob Iacobovici, *Istoria Medicinei Românești*, Editura Medicală, București, 1977 – o lucrare amplă despre evoluția medicinei în România, cu detalii despre contribuțiile lui Davila.

2. Gheorghe Brătescu, *Medici iluștri ai României*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1982 – include un capitol dedicat lui Carlo Davila.

3. Constantin Ionescu-Mihai, Carlo Davila – *Fondatorul învățământului medical românesc*, Editura Academiei Române, 2004 – un studiu detaliat despre rolul său în dezvoltarea educației medicale.

MĂNĂSTIREA DINTR-UN LEMN-ATRACTIE TURISTICĂ DIN JUDEȚUL VÂLCEA

PROF.INV.PREȘCOLAR:DUȚICA GABRIELA
PROF.INV.PREȘCOLAR:ANGHEL LOREDANA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR.13 / G.P.P NR.14

Mănăstirea Dintr-un Lemn se află în comuna Frâncești, județul Vâlcea, fiind situat la doar 25 kilometri de Râmnicu Vâlcea. Acest așezământ monahal, care poartă hramul Nașterii Maicii Domnului este un loc unic din România, care merită vizitat, mai ales dacă vă aflați prin apropiere. Potrivit unei tradiții locale, mănăstirea a fost construită prin cioplirea unui singur stejar, în primele decenii ale secolului al XVI-lea.

Mănăstirea Dintr-un Lemn, cu hramul „Nașterea Maicii Domnului“ este situată la aproximativ 25 km sud de municipiul Râmnicu Vâlcea și la 12 km nord de Băbeni, pe valea Otăsăului, în comuna Frâncești, județul Vâlcea.

Conform unei vechi tradiții locale, așezământul monahal ar fi fost înființat în primele decenii ale secolului al XVI-lea, folosind materialul provenit dintr-un singur stejar. Biserica a fost ridicată în cinstea Icoanei Maicii Domnului, care se păstrează și astăzi în biserica de piatră a mănăstirii. De asemenea, tradiția dă numele așezământului „Dintr-un Lemn”.

Cea mai veche mărturie despre mănăstire a fost consemnată în scris de diaconul Paul de Alep, care l-a însoțit pe Patriarhul Macarie al Antiohiei în călătoriile acestuia prin Țările Românești între anii 1653-1658. El susține că un călugăr ar fi găsit o icoană a Maicii Domnului în scorbura unui stejar secular. În acel moment el ar fi auzit o voce ce l-ar fi îndemnat să zidească o mănăstire din trunchiul aceluia copac.

Mănăstirea Dintr-un Lemn are o istorie aparte. Legenda spune că un călugăr ar fi găsit o icoană a Maicii Domnului în scorbura unui stejar. Paul de Alep, care l-a însoțit pe Patriarhul Macarie al Antiohiei în călătoriile sale prin Țările Românești, este cel care susține această legendă a întemeierii bisericii. Acest călugăr a fost îndemnat de o voce să zidească o mănăstire din trunchiul aceluia copac, de unde vine și numele așezământului, „dintr-un lemn”. Este o legendă interesantă, captivantă care te face să vezi cu ochii tăi această minune. O altă legendă spune că într-o noapte un cioban pe nume Radu a visat icoana Maicii Domnului și printr-o chemare divină a tăiat stejarul unde a găsit icoana. Astfel a construit mănăstirea chiar pe locul în care se înalță falnic stejarul, considerat a fi un loc sfânt.

Mănăstirea dintr-un Lemn a fost pentru prima dată menționată într-un document ce datează din 1635. Biserica de zid a fost construită de în 1640 de Matei Basarab. Potrivit altor surse, întemeietorul acestui lăcaș de cult ar fi fost Preda Brâncoveanu, un fost mare boier. Arhitectura lui Matei Basarab este recunoscută prin planul triconc al construcției.

Icoana este realizată dintr-un singur panou de lemn și este pictată pe ambele fețe, pe verso fiind pictată scena Judecării de Apoi. Icoana este securizată într-o casetă transparentă, fiind o operă de valoare pentru lume. În întreaga lume mai există doar trei exemplare asemănătoare cu icoana de la Mănăstirea Dintr-un Lemn. Acestea se găsesc la Moscova, Istanbul și la Ierusalim.

Bibliografie

1. Arhimandrit Dr. Chesarie Gheorghescu-*Istoricul Mănăstirii dintr-un lemn* (Biseriștea de lemn)
2. Crețeanu, Radu (1981). „Bisericele de lemn din județul Vâlcea”. Mitropolia Olteniei (1-3): 104–114.
3. Pănoiu, Andrei (1971). *Arhitectura bisericilor de lemn din Țara Românească*. Institutul de Arhitectură „Ion Mincu” din București: manuscris.
4. Pănoiu, Andrei (1977). *Din arhitectura lemnului*. București: Editura Tehnică. CZ 721:694/5(498).

MĂNĂSTIREA DINTR-UN LEMN

DUȚU GABRIELA & IVANUȘ CARMEN
G.P.P. NORD 2 – RM. VALCEA

Situată la aproximativ 25 km sud de municipiul Râmnicu-Vâlcea și la 12 km nord de Băbeni, pe valea Otăsăului, în comuna Frâncești, separată prin dealurile vecine de mănăstirile Surpatele și Govora, pitoreasca Mănăstire Dintr-un Lemn este o oază de pace și de bucurie spirituală pentru toți aceia care zăbovesc mai mult la adăpostul zidurilor ei. Potrivit unei vechi tradiții locale, ar fi luat ființă în primele decenii ale secolului al XVI-lea, prin edificarea în acest loc a materialului unui singur stejar. Ea a fost ridicată în cinstea Icoanei Maicii Domnului, icoană ce se păstrează și azi în biserica de piatră a mănăstirii. În baza acestei tradiții așezarea monahală de aici poartă numele Dintr-un Lemn.

Icoana Maicii Domnului de care este legată existența acestui sfânt așezământ monahal, este păstrată cu multă venerație în biserica mare. Documentele vremii și pisania bisericii de zid, aflată deasupra intrării principale - care datează din anul 1715, scrisă la porunca lui Ștefan Cantacuzino (1714-1716) – atestă pe Matei Basarab drept ctitorul acestei mănăstiri. Din punct de vedere arhitectonic biserica de zid este în plan triconc, cu altar octogonal, iar pronaosul se termină cu un pridvor pe stâlpi. Pe lângă icoana Sfintei Fecioare, de care este legat trecutul mănăstirii, se păstrează cele două policandre de la Șerban Cantacuzino și doamna Marica Brâncoveanu, cele trei icoane mari împărățești, precum și alte 36 de icoane mai mici zugrăvite în anii 1833-1840 de Gheorghe Gherontie de la Hurezi.

În 1715 Ștefan Cantacuzino restaurează în întregime clopotnița mănăstirii, situată la intrarea în incinta principală și Casa Domnească. Iconostasul, sculptat în lemn de tei, în 1814, este o veritabilă operă de artă ca și multe din icoanele de lemn ce împodobesc bisericuța în interior.

Legenda „Icoanei făcătoare de minuni” de la Mănăstirea Dintr-un Lemn fascinează și astăzi, atrăgând mii de credincioși. Originea ei stârnește și astăzi curiozitatea și interesul specialiștilor. Consemnări mai vechi, fac mențiunea că Ancuța, fiica doamnei Chiajna, a adus Icoana făcătoare de minuni de la Mănăstirea Motru. Cercetările efectuate în secolul XXI de către specialiștii în artă veche bisericească, asupra icoanei, au concluzionat că valorosul exemplar istoric și de artă ar aparține școlii grecești de pictură din secolul al IV-lea după Hristos și că icoana ar fi pictată în mănăstirea Theotokos-Grecia. Alte păreri o plasează în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, și, în sfârșit, după o altă ipoteză contemporană nouă, icoana ar fi fost pictată înainte de anul 1453, după un vechi model bizantin. Deși incertitudinile n-au fost înlăturate, există totuși o certitudine: icoana purtată cu cinste și evlavie în spațiul și timpul creștin ortodox românesc este un valoros exemplar de artă veche religioasă, poate o copie dintre cele mai vechi a imaginii Maicii Domnului zugrăvită de apostolul Luca.

În cimitirul mănăstirii, din partea de vest a ansamblului monahal, se află biserica de lemn, ridicată pe la anii 1810-1814 de către Iancu, ginerele lui Grigore Socoteanu, pe locul celei vechi din secolul al XVI-lea, atribuită Ancuței, fiica doamnei Chiajna, fiind reparată în 1733, apoi, după cum am văzut, în 1814, după ce arsese „din întâmplare”. Restaurări ale bisericii de lemn, obiectiv reprezentativ al artei religioase a lemnului din veacul al XIX-lea, s-au făcut și în anii din urmă, în prezent bisericuța, umbrită de câțiva stejari falnici – posibil contemporani cu cei din veacurile ctitoriei celei dintâi –, păstrându-se în condiții bune.

Icoanele vechi, pictate pe lemn, ce înlocuiesc pictura, și catapeteasma din lemn sculptat, fac ca interesul credincioșilor pelerini la Mănăstirea Dintr-un lemn să se îndrepte, în mod deosebit, către aceasta. Chinovie de maici, fără a fi jucat un rol cultural deosebit, dar faptul că a fost ctitorită și rectitorită de nume de referință ale istoriei naționale, și marele avânt

pe care l-a luat în secolul al XVIII-lea, a făcut ca așezământul să adăpostească un valoros tezaur de artă feudală de factură religioasă, considerat a fi depășit doar de cel al Hurezilor.

CINE A FOST JANOS IRINYI?

PROF. MARINELA FÂRTAT,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 RM VÂLCEA
PROF. MARINELA FÂRTAT,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 RM VÂLCEA

Efectele focului – lumina flăcării, dar și încălzirea corpurilor din apropiere, având principal efect tratarea termică a alimentelor – au exercitat o puternică fascinație asupra omului.

Deși în lumea specialiștilor este acceptat faptul că focul era cunoscut și stăpânit de om în urmă cu 700-800 mii de ani, cercetări relativ recente (2012) relevă dovezi ale stăpânirii focului încă de acum 1 milion de ani(Africa).

Rolul extraordinar al procesului de stăpânire a focului de către om este relevat de Michael Chazan de la Universitatea din Toronto: *"Stăpânirea focului s-ar putea să fi fost o cotitură majoră în evoluția omului. Impactul hranei gătită este bine-cunoscut, dar impactul stăpânirii focului ar putea să atingă toate elementele societății umane. Contactele sociale din jurul unui foc de tabără ar fi putut deveni un aspect esențial pentru ceea ce ne face să fim umani"*.

Dacă la începuturi omul putea crea focul prin frecarea pietrelor sau a lemnului, experiența dobândită pe parcursul mai multor generații a adus modernizări dispozitivelor pentru aprins focul. Crearea focului a contribuit la supraviețuirea speciei umane, dar și la dominația acesteia în regnul animal.

Absolut explicabil și justificabil, așadar, este motivul pentru care focul era venerat ca fiind sacru.

Cu toate acestea, au trecut multe mii de ani pentru ca omul să fie capabil să creeze focul cu ușurință și în orice moment.

Primele dispozitive de obținere a focului erau formate din iască aprinsă fie de scânteile obținute prin ciocnirea unei pietre de o bucată de oțel, fie e un fascicul concentrat de raze de lumină.

Confecționate din bețe de pin impregnate cu sulf, chibriturile erau folosite în China în jurul anului 580 î.Hr.

Prima jumătate a secolului al XIX-lea este marcată de fabricarea pe scară largă a chibriturilor a căror compoziție cuprindea clorat de potasiu, sulf, zahăr și cauciuc, care erau scufundate într-un vas confecționat din azbest în care se afla acid sulfuric.

Simpla enumerare a componentelor amestecului inflamabil este de natură să sperie chiar și un necunoscător în domeniul chimiei prin potențialele efecte – explozie și manipularea dificilă a unui compus foarte periculos, acidul sulfuric.

Primul chibrit cu aprindere prin frecare a fost realizat în 1827 prin reluarea unor experimente descrise – în 1680 - de Robert Boyle privind utilizarea fosforului și a sulfului, deci cu aproape 150 de ani mai târziu.

Acest chibrit conținea un amestec de sulfură de antimoniu(stibiu), clorat de potasiu, cauciuc și amidon, care se aprindea ușor prin frecare pe o suprafață rugoasă.

În 1831, francezul Charles Chauriat a adăugat fosfor alb pentru a elimina mirosul neplăcut. Aceste noi chibrituri trebuiau să fie depozitate în cutii etanșe, dar au devenit mult mai populare.

Din nefericire, cei implicați în confecționarea lor au fost afectați de boli osoase grave, iar fiecare pachet conținea suficient fosfor alb pentru a ucide un om.

Prin urmare, atât confecționarea cât și folosirea acestor chibrituri prezenta mari pericole pentru oameni.

Chibriturile conținând fosfor au fost inventate în 1895. Acestea erau așchii de lemn la capătul cărora se aplica o bucătică de fosfor alb, un element toxic. Chibriturile se aprindeau de la sine când erau scoase din apă în aer.

Cel care este creditat ca fiind inventatorul **chibritului silențios și neexploziv** este Janos Irinyi, un chimist maghiar născut la 18 mai 1817, în Albiș, azi comuna Buduslău din județul Bihor.

În secolul al XIX-lea Principatul Transilvaniei, formațiune statală care acoperea aproximativ același teritoriu ca Transilvania de azi, era încorporat Imperiului Austriac.

În 1836, în timp ce era student la Politehnica din Viena, un experiment nereușit al profesorului său i-a dat lui Irinyi ideea de a înlocui clorura de potasiu cu dioxid de plumb pe capul chibritului, conform unui site specializat.

El a vândut brevetul chibritului silențios și cu folosire sigură unui fabricant de chibrituri, Istvan Romer.

Acesta, un farmacist maghiar bogat care locuia la Viena, a cumpărat invenția și drepturile de producție de la Irinyi pentru suma de doar 60 de forinți.

Astfel, producția de chibrituri sigure a început, iar Romer s-a îmbogățit de pe urma invenției lui Irinyi.

Pe de altă parte, János Irinyi, care s-a implicat activ și în revoluția maghiară din 1848 condusă de Lajos Kossuth, a murit sărac și uitat, în 1895, la vârsta de 78 de ani.

În 1844, suedezul Gustaf Erik Pasch a adus unele îmbunătățiri chibritului inventat de Irinyi, lucru făcut și un deceniu mai târziu de conaționalul său, John Edward Lundstram.

Acesta, împreună cu fratele său, a înființat o fabrică în Jonkoping, Suedia, unde există în prezent un muzeu al chibriturilor.

Timp de mulți ani, suedezii au deținut practic monopolul mondial în materie de fabricare a cutiilor de chibrituri, cu o industrie localizată în principal în Jönköping.

Ulterior, înainte de 1950, au apărut și au început să circule pe scară largă și chibriturile rezistente la vânt.

De asemenea, colecțiile muzeale păstrează și cutii impermeabile, rezistente la vânt, care erau dotată și cu o busolă, realizate pentru nevoile armatei în cel de-al Doilea Război Mondial.

Odată cu apariția brichetelor, folosirea chibriturilor s-a restrâns tot mai mult, dar ele constituie și în acest moment o importantă modalitate de generare a focului.

Bibliografie:

1. NENIȚESCU, Costin – *Chimie generală*, ediția a V-a, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1985
2. http://www.historia.ro/exclusiv_web/actualitate/articol/oamenii-stiau-sa-faca-focul-inca-urma-un-milion-ani
3. <http://www.matchesmuseum.com>
4. <http://toxivet.xhost.ro/index.php?a=afisare&id=40>

ION CREANGĂ, ÎNVĂȚĂTORUL

GEORGESCU ADRIANA

PROF. ÎNV. PRIMAR

LICEUL SANITAR „ANTIM IVIREANU”, RM. VÂLCEA

După doar patru luni de frecventare a cursurilor școlii de învățători, diaconul Ion Creangă, la solicitarea directorului Titu Maiorescu adresată ministerului, va fi numit învățător suplinitor, iar de la 15 septembrie 1864 este învășător titular la clasa I, prin decret domnesc.

Întâlnirea dintre Maiorescu și Creangă a fost una memorabilă. La sărbătorirea de retragere din învățământ, Maiorescu a mărturisit: „Ce fericit a trebuit să fie primul profesor care a dat de prima lucrare a școlarului Eminescu! Și ce fericit a fost cel ce vă vorbește acum, când la Trei Ierarhi din Iași a dat de prima lucrare a școlarului Ion Creangă”. Maiorescu vede în Creangă de la primele întâlniri la clasă, că acesta poate fi un pionier al noii metode de scriere și citire, ca și al reformei învățământului pe care viitorul ministru o prefigura.

De la primele întâlniri, profesorul Maiorescu, dându-și seama de calitățile de excepție ale elevului său, l-a ales spre a fi șef de grup în realizarea unor altfel de cărți de școală decât cele de pe care se învăța până atunci. Ion Creangă a mărturisit: „Altfel dar, de la începutul carierei noastre didactice, fiind lipsiți de un abecedariu întocmit cum se cade, chiar în anul 1863-1864 ne-am întrunit și am luat hotărârea de a ne aduna în toate seriile, în localul școalei de la Trei Ierarhi, și a păși la coordonarea materialului, pe care, în vreme îndelungată și cu multă trudă îl adunasem înadins, și tot adunasem, pentru întocmirea unui abecedariu. Și astfel, am izbutit a alcătui Metoda nouă, așa cum se vede astăzi, carte pe care atâtea sute și mici copii au învățat și învață a scrie și citi cu ușurință.” Societatea pentru învățătura poporului român, nou înființată la Iași, a tipărit Metodă nouă de scriere și citire pentru usul clasei I primară. Manualul s-a vândut arât de repede încât imediat s-a mai scos o ediție. Atunci a avut loc și debutul literar absolut al lui Creangă cu poezia Păsărica în timpul iernei.

În anul 1871, a apărut al doilea manual Învățătorul copiilor, a publicat, tot sub semnătură proprie I. Creangă, alte două poezii. După treisprezece ani de slujitor al altarului și șapte ani de apostolat la catedră, Ion Creangă este caterisit din cler și destituit din învățământ în vara anului 1872.

În 1874 însă, grație preluării Ministerului Instrucțiunii Publice și al Cultelor de către Titu Maiorescu, Ion Creangă este reintegrat în învățământ. Se poate bănuie cu ce suflet s-a întors la școală. Își câștigase spațiul vital, o câtime din spațiul înțoarcerii în paradis, în acel univers din care nu se putea rupe și fără de care nu putea trăi cu adevărat. Rolurile le avea în minte: Scena catedra și locul dintre rândurile dintre bănci. Autor, actor și regizor, el determina și construia întregul spectacol.

Mărturiile, câte sunt ale celor care și-l amintesc pe institutorul – scriitor luminează ideea autorului – actor – regizor care era Ion Creangă, și a dorinței acestuia de a face spectacole de câte ori se ivea ocazia, iar aceste ocazii erau orele de clasă, lecțiile sale model, adevărate puneri în scenă inspirate.

Bibliografie

- Ion Creangă, Măștile inocenței, Viața și opera, Editura Junimea, Iași, colecția Monographia, 2000

OAMENI DE AUR – EXEMPLE CARE NE INSPIRĂ

rezumat

PROF. GHEORGHE PAVELESCU CAMELIA
LICEUL TEHNOLOGIC BĂILE GOVORA

Eroi

Curajoși, inspirați,
Luptă, creează, schimbă,
Transformă lumea prin valori,
Modele...

Lumea este modelată de oamenii care, prin curajul, ambiția și talentul lor, reușesc să inspire generații întregi. Acești oameni, fie că sunt artiști, sportivi, inventatori sau simpli eroi ai comunităților, devin exemple de urmat. Ne mândrim cu ei nu doar pentru realizările lor extraordinare, ci și pentru valorile pe care le reprezintă: perseverența, integritatea și dorința de a aduce o schimbare pozitivă.

Orașul Govora, cunoscut pentru apele sale tămăduitoare și pentru liniștea sa aparte, este un loc care ascunde o bogată istorie culturală și medicală. Una dintre personalitățile care a marcat profund identitatea acestui oraș este dr. Alexandru Ștefănescu, un vizionar care a contribuit semnificativ la dezvoltarea stațiunii balneare. Prin eforturile și dedicarea sa, Govora a devenit un centru recunoscut pentru tratamentele balneare, atrăgând oameni din toate colțurile țării și din străinătate.

Astăzi, amprenta lăsată de dr. Alexandru Ștefănescu este vizibilă peste tot în oraș. Băile Govora sunt un simbol al muncii și viziunii sale, iar renumele orașului ca stațiune balneară de prestigiu îi poartă moștenirea. Prin eforturile sale, el nu doar că a pus Govora pe harta turistică și medicală a României, ci a și inspirat generații întregi să prețuiască potențialul locului natal.

ZINCA BĂLCESCU-SIMBOL AL PUTERII ȘI SACRIFICIULUI

PROF. GHERGHINU AMALIA/
ȘCOALA GIMN. GRIGORE MIHĂESCU

Zinca Bălcescu (născută Joița Bălcescu) s-a născut în 1788 într-o familie de boieri de rang mic din județul Vâlcea. Provenea dintr-un neam de mazili, mici proprietari de pământ cu rădăcini în moșia Bălcești de la Topolog. Părinții săi, postelnicul Tănase Bălcescu și Ecaterina Stoian, i-au oferit o educație potrivită rangului său social, dar viitorul său avea să fie marcat de greutate.

În 1811, Zinca s-a căsătorit cu Barbu Petrescu, un pitar (rang administrativ inferior în ierarhia boierească), împreună cu care a avut cinci copii: Costache, Maria, Sevastița, Nicolae și Barbu. După căsătorie, familia a adoptat numele de Bălcescu, inspirat de moșia deținută de Zinca, un obicei des întâlnit în epocă.

Viața Zincăi a fost marcată de dificultăți majore, mai ales după moartea soțului său în 1825. Rămasă văduvă la doar 37 de ani, cu cinci copii pe care i-a crescut fără a avea suport considerabil, Zinca a fost nevoită să se lupte pentru a-și întreține familia. Moștenirea lăsată de soțul ei era insuficientă, iar o parte din ea avea deja înstrăinată. Într-o perioadă în care statutul

social al femeii era limitat, Zinca Bălcescu a reușit să creeze o familie printr-o combinație de muncă, perseverență și un puternic spirit de sacrificiu.

A făcut multe eforturi pentru a recupera datoriile sale și pentru a păstra un nivel de trai decent pentru copiii săi. Se spune că Zinca avea un caracter puternic, fiind o femeie hotărâtă, devotată și extrem de protecție cu copiii ei. Ea a fost cea care a insuflat în familie sa un respect profund pentru educație, istorie și patriotism. Deși nu a avut parte de recunoaștere publică în timpul vieții, sacrificiile sale au contribuit semnificativ la formarea unor personalități marcante ale istoriei românești. În afară de Nicolae, și cel mai mic dintre fiii săi, Barbu Bălcescu, a avut o carieră remarcabilă, devenind avocat și primar al Craiovei.

Zinca Bălcescu a murit între 3 și 5 mai 1862. Deși numele său nu este la fel de cunoscut ca al fiului său, ea rămâne un simbol al puterii și al sacrificiului matern. Moștenirea sa constă nu doar în copiii săi, ci și în valorile pe care le-a transmis acestora – devotament, curaj și iubire pentru patrie. Datorită educației și valorilor insuflate de Zinca, copiii săi au avut cariere remarcabile.

Nicolae Bălcescu a devenit un istoric, scriitor și revoluționar de mare, contribuind semnificativ la dezvoltarea conștiinței naționale românești. Fratele său mai mic, Barbu, a fost avocat și primar al orașului Craiova, implicându-se activ în viața politică și socială a vremii. Devotamentul și sacrificiile Zincăi au fost fundamentale în formarea acestor personalități, influențând astfel cursul istoriei României.

Bibliografie

1. Wikipedia, https://ro.wikipedia.org/wiki/Zinca_B%C4%83lcescu
2. Barbu Bălcescu. Enciclopedia României, https://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Barbu_B%C4%83lcescu
3. N. Bălcescu – 160 de ani de la moartea sa. Cultura Ars Mundi, <https://www.culturaarsmundi.ro/n-balcescu-160-de-ani-de-la-moartea-sa/>
4. Cornelia Bodea, Paul Cernovodeanu, Horia Nestorescu-Bălcești, *Vatra Bălceștilor. Studii și documente*, Muzeul Memorial „Nicolae Bălcescu”, Bălcești pe Topolog, 1971

GHIDUL SPRE ȚĂRMURILE CUNOAȘTERII

GLOMNICU CORINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4 RM. VÂLCEA

Este persoana care emană o caldă autoritate și o răbdare infinită, capabilă să creeze un mediu de învățare în care fiecare elev se simte încurajat să își exprime ideile și să își depășească limitele. Mereu atentă la nevoile fiecărui copil, înțelege că fiecare dintre noi învață în ritmul propriu, iar abordarea sa empatică face ca procesul educativ să fie unul personalizat și plin de sprijin.

Cu o pasiune nețărmurită pentru meseria sa, reușește să transforme fiecare lecție într-o experiență captivantă, în care nu doar cunoștințele sunt transmise, ci și valori esențiale, precum respectul, perseverența și dorința de a învăța continuu. Are darul de a face ca învățătura să nu fie doar o obligație, ci o adevărată bucurie, iar acest lucru se reflectă în fiecare zi în care elevii ei se străduiesc să fie mai buni.

Este, de asemenea, o persoană care știe să răspundă cu blândețe și înțelegere, dar și cu fermitate, atunci când este nevoie. Împărtășește nu doar cunoștințele sale, ci și înțelepciunea

de a privi viața cu optimism și încredere. De fiecare dată când întâmpină o provocare, nu se lasă învinsă, ci găsește mereu soluții pentru a depăși obstacolele.

Este un exemplu de dedicare și profesionalism, iar devotamentul cu care își îndeplinește misiunea de dascăl este cu adevărat admirabil.

Această persoană are un impact imens asupra elevilor săi și asupra modului în care aceștia privesc educația și viața. Cu fiecare lecție, cu fiecare învățătură, a contribuit la formarea a numeroase suflete, ajutându-le să devină mai încrezătoare în propriile forțe și să își urmeze visele. Toți îi datorăm mult din ceea ce sunt astăzi.

Este învățătoarea mea, învățătoarea ta sau învățătoarea oricui, o persoană deosebită, care va rămâne mereu un pilon important în parcursul nostru educațional și în viața noastră.

VÂLCEA- LOCUL DE UNDE AU PLECAT CELE MAI MARI VALORI ALE NEAMULUI ROMÂNESC

GURGU ELENA ADRIANA.
CORNACEL MARIA ROXANA,
GPP NR 14. RM VALCEA

Râmnicu Vâlcea este municipiul de reședință al județului Vâlcea, Oltenia, România, format din localitățile componente Aranghel, Căzănești, Copăcelu, Dealu Malului, Poenari, Priba, Râmnicu Vâlcea (reședința), Râureni, Stolniceni și Troian, și din satele Fețeni, Goranu, Lespezi și Săliștea. O personalitate marcantă este, Dem Rădulescu (născut Dumitru R. Rădulescu; n. 21 septembrie 1931, Râmnicu Vâlcea, a fost un actor de comedie român de teatru, film și televiziune, profesor la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale” din București. S-a născut la Râmnicu Vâlcea într-o familie de negustori. După terminarea liceului „Lahovari”(1950) din Râmnicu Vâlcea, „Bibanul” (poreclă primită în liceu) a trebuit să aleagă între sportul de performanță și actorie. El a obținut chiar o stea de aur, la un campionat de amatori, la Râmnicu Vâlcea; a luptat în ring la categoria semi-mijlocie. A debutat ca amator la vârsta de 17 ani, la un bal organizat de fanfara gării.

În 1956, a câștigat premiul I pentru interpretare cu piesa Steaguri pe turnuri (îl interpreta pe „banditul” Rijikov), la un concurs pentru tineri actori. A fost remarcat de Sică Alexandrescu; practic acesta a fost debutul carierei sale.

A fost prieten cu Ion Cojar și Liviu Ciulei; cu ultimul a colaborat pentru Farfuridi din „O scrisoare pierdută”, unde a avut colegi de excepție: Victor Rebengiuc, Mariana Mihuț, Petre Gheorghiu, Ștefan Bănică, Mircea Diaconu, Octavian Cotescu, Aurel Cioranu și Fory Etterle. Liviu Ciulei l-a numit „un actor de geniu”.

A fost căsătorit cu Paula Rădulescu - actriță și balerină la Teatrul de Revistă Constantin Tănase, de care mai apoi a divorțat. Ulterior, s-a fost căsătorit cu actrița Adriana Șchiopu, fosta sa studentă de la I.A.T.C., cu care are o fiică născută la 14 octombrie 1986, Irina Rădulescu, aceasta călcând pe urmele părinților săi, fiind actriță la Teatrul Mic din 2008. Dem Rădulescu s-a stins din viață la București în urma unui infarct, la 17 septembrie 2000. Este înmormântat la cimitirul Bellu.

Bibliografia

- Ioan St. Lazăr: medalion aniversar: documentar biobibliografic selectiv. Râmnicu-Vâlcea, Biblioteca Județeană "Antim Ivireanul" Vâlcea, 2003. 18 p.

- PETRIA, PETRE. Vâlcea: oameni de știință, cultură și artă: dicționar. vol. I. Râmnicu-Vâlcea, Editura Conphys, 1996. 438 p.

PETRACHE POENARU ȘI BĂLCEȘTIUL NATAL

PROF. ÎNV. PRIMAR LĂCRARU CRISTINA – GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 RM. VÂLCEA

Petrache Poenaru (1799-1875) este una dintre cele mai importante personalități ale culturii și științei românești din secolul al XIX-lea. Inventator, pedagog, inginer și om de cultură, el a contribuit la modernizarea României în diverse domenii. Deși numele său este adesea asociat cu invenția stiloului și cu participarea la Revoluția de la 1821 condusă de Tudor Vladimirescu, legătura sa cu Bălceștiul, locul său de naștere, este deosebit de importantă pentru înțelegerea formării și evoluției sale intelectuale.

Petrache Poenaru s-a născut în localitatea Bălcești, județul Vâlcea, într-o familie de boieri de rang mic. Acest mic târg din Oltenia avea o economie preponderent agrară și era un loc în care tradițiile și educația se împleteau strâns cu valorile locale. În acest mediu, Poenaru a dobândit primele cunoștințe și și-a dezvoltat interesul pentru învățătură, susținut de familia sa care, deși nu era foarte înstărită, i-a încurajat aspirațiile academice.

Petrache Poenaru a urmat primele studii la Craiova, unde a fost remarcat de dascălii săi pentru talentul său deosebit. Totuși, rădăcinile sale din Bălcești l-au marcat profund, oferindu-i o bază solidă în valorile naționale și în spiritul de sacrificiu pentru progresul societății românești. În perioada în care s-a format ca elev, Oltenia era un spațiu marcat de frământări politice și sociale, iar contactul său cu ideile reformatoare s-a datorat și atmosferei intelectuale din regiune. Familia sa și mediul rural în care a crescut i-au insuflat respectul pentru tradițiile românești, dar și dorința de a contribui la modernizarea societății.

O legătură esențială între Bălcești și cariera sa ulterioară este implicarea sa în Revoluția de la 1821. În tinerețe, Poenaru a devenit secretarul lui Tudor Vladimirescu, fiind unul dintre cei care au contribuit la redactarea documentelor revoluționare. Această experiență l-a marcat profund și l-a inspirat să se dedice luptei pentru modernizarea României. Legătura sa cu Bălceștiul este relevantă și aici, deoarece, ca tânăr educat într-un mediu oltenesc profund ancorat în tradiții, Poenaru a fost receptiv la mesajul revoluționar al lui Vladimirescu. De asemenea, familia și prietenii săi din Bălcești au fost printre cei care l-au susținut în această etapă a vieții sale. După Revoluția de la 1821, și-a continuat studiile în Franța, devenind unul dintre primii români care au studiat la École Polytechnique din Paris. Nevoia de a scrie mai ușor l-a determinat pe tânărul Petrache Poenaru să inventeze un mijloc de scris. Așa se face că, la 25 mai 1827, Biroul de Manufacturi al Ministerului de Interne din Franța îi acordă Brevetul de invenție nr. 3208 „*pour une plume sans fin portative s'alimentent d'encre*”, în traducere „*un condei portăreț, fără sfârșit, alimentându-se însuși cu cerneală*”. La întoarcerea sa în țară, a avut o contribuție esențială în domeniul educației, fondând primele școli tehnice și promovând învățământul modern. Legătura sa cu Bălceștiul s-a menținut pe tot parcursul vieții, el susținând dezvoltarea educației și în zonele rurale, inclusiv în regiunea natală. În numeroasele sale inițiative pedagogice, a avut în vedere și nevoile tinerilor din Oltenia, dorind să ofere acces la educație pentru cât mai mulți copii din mediul rural.

Astăzi, Petrache Poenaru este considerat o personalitate emblematică a orașului Bălcești, iar numele său este purtat de diverse instituții de învățământ. Contribuțiile sale în

domeniul educației, ingineriei și culturii sunt celebrate, iar moștenirea sa este un simbol al valorii pe care educația și inovația o pot avea asupra unei comunități.

În concluzie, legătura lui Petrache Poenaru cu Bălceștiul natal nu este doar una geografică, ci și una profund culturală și identitară. De la copilăria sa într-un mediu rural românesc la participarea la Revoluția de la 1821 și la dezvoltarea educației în România, Bălceștiul a fost mereu un punct de referință în viața sa. Personalitatea sa complexă și viziunea sa progresistă rămân o sursă de inspirație pentru generațiile viitoare.

Bibliografie:

- Boia Lucian, România: Țară de frontieră a Europei, Editura Humanitas, București, 2012;
- Botez, Mihai, Petrache Poenaru și contribuțiile sale la cultura românească, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1975;
- Stoica, Stan, Dicționar de Istorie a României, Editura Meronia, București, 2007;
- <https://adevarul.ro/stiri-locale/ramnicu-valcea/povestea-fabuloasa-a-lui-petrache-poenaru-romanul-2330134.html>;
- <https://www.rador.ro/2024/01/10/petrache-poenaru-romanul-care-a-inventat-stiloul>;
- <https://www.voci.ro/petrache-poenaru-inventatorul-condeiului-portaret-fara-sfarsit>.

MOARA ȘI JOAGĂRUL DE LEMN

PROF.INV.PRIMAR LĂUTARU ELENA MARGARETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4, RM VÂLCEA

Moara și joagărul de lemn din satul Pietreni, comuna Costești, județul Vâlcea, sunt monumente istorice ce datează din secolul al XIX-lea. Acestea reprezintă un exemplu remarcabil al tehnologiilor tradiționale utilizate de comunitățile rurale pentru prelucrarea cerealelor și a lemnului. Situate într-un peisaj pitoresc, aceste instalații au avut un rol esențial în economia locală și în viața socială a satului.

Ansamblul moară-joagăr este amplasat în cătunul Ciorobești, pe malul drept al râului Pietreni. Accesul la aceste obiective se face printr-o potecă ce se desprinde din drumul județean DJ 646A, care leagă localitățile Costești și Pietreni. Peisajul natural din zonă oferă un cadru autentic, specific satului tradițional românesc.

Moara și joagărul funcționau prin intermediul unei turbine hidraulice, care transforma energia apei în energie mecanică. Aceste instalații au fost construite integral din lemn și reflectă ingeniozitatea tehnică a meșteșugarilor din epocă.

Moara de apă era utilizată pentru măcinarea cerealelor, precum grâul, porumbul și secara, fiind indispensabilă pentru gospodăriile locale. Aceasta folosea forța apei pentru a pune în mișcare pietrele de moară, realizând un proces eficient și ecologic de obținere a făinii.

Joagărul (gaterul) servea la prelucrarea buștenilor în scânduri și grinzi, necesare pentru construcțiile din zonă. Printr-un sistem de roți și pârghii, forța apei era folosită pentru a acționa pânza de fier a joagărului, ceea ce permitea tăierea precisă a lemnului.

În trecut, aceste instalații erau esențiale pentru viața economică a comunității. Moara asigura hrana necesară locuitorilor, iar joagărul furniza materialele necesare pentru construcțiile tradiționale. Mai mult, ele erau și locuri de întâlnire, unde oamenii satului schimbau informații și își întăreau relațiile sociale.

În prezent, moara și joagărul din Pietreni sunt considerate monumente istorice, fiind incluse în lista patrimoniului cultural național. Acestea reprezintă mărturii prețioase ale tradițiilor tehnice și meșteșugărești din România. Restaurarea și conservarea acestor instalații

sunt esențiale pentru păstrarea identității locale și pentru educarea generațiilor viitoare despre importanța acestor mecanisme tradiționale.

https://vatra-mcp.ro/artisti-si-patrimoniu/locuri-si-obiective/valcea/moara-si-joagarul-de-lemn-din-pietrari-valcea/#google_vignette
<https://comuna-costesti.ro/comunitate/mediu-si-turism/obiective-turistice>

COMUNA COPĂCENI, RACOVIȚA- O PERLĂ ASCUNSĂ PE VALEA OLTULUI

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MANDA MARILENA
GRĂDINIȚA CU P.N. COPĂCENI, RACOVIȚA**

La poalele falnicilor Munți Făgăraș, pe pitorescul traseu al Văii Oltului, comuna Copăceni, Racovița se dezvoltă ca un tărâm fermecător, în care natura, istoria și tradițiile se îmbină armonios. Acest loc de poveste, cu rădăcini adânc încărcate în cultura și identitatea națională, oferă vizitatorilor o experiență de neuitat. Natura încă nealterată este primul aspect care impresionează la Copăceni. Pajiștile întinse, împrejmuite de dealuri line și îmbrășigate de păduri dese, sunt o priveliște ce bucură sufletul și ochiul. Primăvara, florile sălbatice colorează întreaga regiune, transformând-o într-un mozaic viu de nuanțe pastelate.

Pe marginea Oltului, râul ce străbate valea cu grație, viața prinde contur într-un mod special. Pescarii se bucură de apă limpede și bogată în faună, în timp ce iubitorii de natură pot explora trasee care dezvoltă panorame spectaculoase asupra întregii regiuni. Fiecare apus și fiecare răsărit devin tablouri vii, în care culorile cerului se oglindesc în unduirile Oltului.

Comuna Copăceni nu este doar un loc frumos din punct de vedere natural, ci și un spațiu încărcat de istorie. Vestigiile descoperite în zonă atestă existența unei continuități umane de-a lungul secolelor. Arhitectura specifică a caselor din Copăceni este un alt exemplu de respect pentru trecut. Realizate din materiale tradiționale și decorate cu motive unice, aceste locuințe reflectă o legătură profundă cu natura și tradiția. Fiecare element arhitectural și fiecare detaliu al ornamentelor spune o poveste aparte. Un alt punct forte al comunei este păstrarea și promovarea obiceiurilor locale. De-a lungul anului, sărbătorile populare adună locuitorii și vizitatorii într-o atmosferă de bucurie și comuniune. Dansurile și cântecele populare sunt acompaniate de portul tradițional, lucrat cu migală și atenție la detalii.

De asemenea, gastronomia locală reprezintă o altă comoară a regiunii. Preparatele tradiționale, pregătite după rețete transmise din generație în generație, surprind prin simplitate și savoare. Pita coaptă pe vatră, brânza de casă și mâncărurile din ingrediente proaspete creează o experiență culinară ce rămâne împrăgănată în memoria vizitatorilor.

Poziția comunei Copăceni pe Valea Oltului o transformă într-un punct de pornire ideal pentru explorarea pe jos sau pe bicicletă a zonei înconjurătoare. Traseele montane din proximitate oferă provocări variate, potrivite atât pentru începători, cât și pentru cei mai experimentați. Punctele de belvedere dezvoltă frumusețea dramatică a Munților Făgăraș și a câmpiilor subalpine, în timp ce liniștea pădurilor oferă un refugiu perfect din agitația cotidiană.

Comuna Copăceni, Racovița, este mai mult decât un simplu punct pe harta Văii Oltului. Este un spațiu unde natura, tradiția și istoria se întâlnesc pentru a crea un tablou unic, de o frumusețe copleșitoare. Fiecare vizitator pleacă de aici cu inima și mintea împreunate de frumusețea locului, iar amintirile create aici vor dăinui mult timp după ce pașii s-au îndepărtat de acest tărâm binecuvântat.

Bibliografie:

- Ionescu, Mihai. *Monografia Văii Oltului*. Editura Cartea Românească, București, 1987.
- Popescu, Elena. *Tradiții și Obiceiuri din Țara Românească*. Editura Litera, Sibiu, 2005.
- Dumitrescu, Andrei. *Bisericile de pe Valea Oltului*. Editura Humanitas, Brașov, 2010.
- Georgescu, Ana-Maria. *Natura și Peisajele României*. Editura Universitară, Cluj-Napoca, 2018.

CĂLIMĂNEȘTI DE POVESTE

PROF.INV.PREȘC. MANEA LORENA DENISA
ȘC.GIMNAZIALA NR.13/G.P.P.OSTROVENI, RM.VALCEA

Călimănești este un oraș situat la poalele Carpaților Meridionali de o parte și de altă parte a râului Olt, în județul Vâlcea, Oltenia format din localitățile componente: Căciulata, Călimănești, Jiblea Noua, Jiblea Veche, Păușa și Seaca.

Stațiunea Călimănești-Căciulata este considerată „perla” stațiunilor de pe Valea Oltului, datorită peisajelor mirifice ce pot fi admirate în această zonă a României.

Această localitate este cunoscută încă din vremea dacilor, care au descoperit efectele benefice ale apelor termale din zonă. Stațiunea are și o legendă, aceasta legendă spune că apele din Călimănești sunt făcătoare de minuni, vindecându-i pe oameni de diferite boli. Un cioban se spovedește călugărilor mănăstirii Cozia spunându-le că el s-a vindecat de "*metehnele trupului*" scăldându-se într-un lac din "*câmpul lui Căliman*". Crede că acest lac are "*puteri cerești din moment ce el nu mai are dureri de spate iar oile rănite s-au vindecat*". Însuși Napoleon al treilea la recomandarea doctorului Carol Davila se trata cu apa minerală adusă de la izvoarele de aici, regele Austro-Ungariei a beneficiat de tratamentul cu apele minerale de la Căciulata și domnitorul Mircea cel Bătrân a beneficiat de puterea vindecătoare a acestor ape, la bătrânețe. Datorită faimei apelor miraculoase stațiunea Călimănești nu a mai parcurs toate etapele dezvoltării de la cătun la sat, comună, oraș, ci a trecut direct la stadiul de *stațiune*. Orașul Călimănești are un trecut zbuciumat, determinat de împrejurările istorice și sociale ale epocilor trecute. Satul lui *Căliman*, a luat ființă în jurul Mănăstirii Cozia. Legenda spune că Mănăstirea Cozia - de care este legată nașterea satului - a fost ridicată în apropierea alteia, zidită de Negru-Vodă, care se găsește la poalele muntelui Capra, ceva mai la nord de mănăstirea Cozia.

Mănăstirea Cozia este una din cele mai cunoscute mănăstiri de pe plaiurile mioritice, legenda acestei mănăstiri spune că aceasta a fost începută de Radu I, tatăl lui Mircea, însă varianta oficială este că aceasta este o ctitorie a lui Mircea cel Bătrân, conducătorul Țării Românești. În timpul domniei voievodului Mircea cel Bătrân a fost realizată și pictura inițială, au fost dăruite mai multe clopote, au fost date sate și moșii în exploatare, a deschis și o școală bisericească. La Mănăstirea Cozia, se afla locul de veci al marelui voievod și al maicii Teofana. Călimăneștiul, a fost vizitat dealungul existenței sale de oameni deosebiți ai culturii române. Amintim, că Mihai Eminescu, poetul național al românilor a vizitat mănăstirea Cozia, de asemenea și Octavian Goga a vizitat Calimăneștiul pentru ași pregăti volumul "*Ne cheamă pământul*".

Mănăstirea Cozia a fost supusă și unor perioade dificile în istoria sa, autoritățile au decis să o transforme în pușcărie, o acțiune care l-a determinat pe Mihai Eminescu să scrie un

articol vehement, în acest articol, el exprima dezaprobarea față de transformarea mănăstirii Cozia. Ulterior, mănăstirea a fost folosită și ca spital, deși această destinație era mult mai apropiată de preocupările monahilor care locuiau acolo. Un alt moment dificil pentru acest lăcaș sacru a fost în timpul Primului Război Mondial, când a fost folosit ca grajd de cai.

Astăzi, Mănăstirea Cozia este un monument istoric important și un loc de închinare pentru mulți credincioși, alături de Mănăstirea Turnu, Schitul Ostrov, Stănișoara, Parcul Național Cozia, iar stațiunea Călimănești-Căciulata oferă servicii complete atât pentru turiștii care merg pentru a se trata de anumite boli, dar și pentru distracție.

BIBLIOGRAFIE:

Davidescu M., Mănăstirea Cozia, Editura Meridiane, București, 1965.

Giurescu C., Giurescu D., Istoria românilor din cele mai vechi timpuri și până astăzi, Editura Albatros, București, 1974.

Wikipedia

DEM RĂDULESCU – SIMBOL AL UMORULUI ROMÂNESC

PROFESOR ÎNVAȚĂMANT PREȘCOLAR: MIHAILESCU MARIA ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GRIGORE MIHAESCU" /
G.P.P. VLADEȘTI, VALCEA

Dem Rădulescu, unul dintre cei mai mari actori ai României (n. 21 septembrie 1931, Râmnicu Vâlcea - d. 17 septembrie 2000, București), s-a născut la Râmnicu Vâlcea într-o familie de negustori. După terminarea liceului la Râmnicu Vâlcea, „Bibanul” (poreclă primită în liceu) a trebuit să aleagă între sportul de performanță și actorie. El a obținut chiar o stea de aur, la un campionat de amatori, la Râmnicu Vâlcea; a luptat în ring la categoria semi-mijlocie. A debutat ca amator la vârsta de 17 ani, la un bal organizat de fanfara gării. A fost un actor de comedie român de teatru, film și televiziune, profesor la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale” din București. Dem Rădulescu termină Facultatea de Teatru în 1954 ca șef de promoție și este repartizat direct, așa cum prevedea regulamentul din acele vremuri, la Teatrul Național. Aici ajunge pe mâna celebrului regizor Sică Alexandrescu, despre care Dem avea să afirme, în 1998, că „a fost al doilea tată al meu. Cariera din teatru este completată și cu un alt tip de recunoaștere. În 1955, devine profesor de actorie în IATC (Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică), Facultatea de Teatru, secția „Actorie”. Aici avea să rămână până la finalul vieții, fiind deseori în comisia de admitere la Facultatea de Teatru. Astfel începea unul dintre cele mai frumoase episoade din viața lui Dem Rădulescu: cea de profesor, mentor, sfătuitor. Și tot de aici putem înțelege de ce Dem a fost iubit, în egală măsură, atât de spectatori, cât și de colegii și elevii de pe scenă.

Era cunoscut sub numele de „Bibi”, fiind un actor extrem de carismatic, capabil să facă publicul să râdă doar prin mimică și gesturi. Avea un stil unic de interpretare, bazat pe ironie fină și umor natural. A fost și un mare povestitor, maestru al anecdotei și al jocurilor de cuvinte, influențând generații întregi de actori și comedienți români.

În cinematografie, Dem Rădulescu a jucat în filme emblematice ale comediei românești, precum:

- „Brigada Diverse” (BD);
- „Secretul lui Bachus”;
- „Astă seară dansăm în familie”;
- „Haiducii lui Șaptecai”.

Dem Rădulescu rămâne un simbol al umorului românesc, iar filmele și scenetele sale continuă să fie apreciate de public. A fost unul dintre cei mai iubiți actori ai României, iar farmecul său unic îl face de neuitat.

Bibliografie:

Petre Popescu Gogan – Dem Rădulescu: Bibi – O viață de poveste (Editura All, 2005)

BĂILE OLĂNEȘTI - UN LOC PLIN DE ISTORIE ȘI SĂNĂTATE

MIHALACHE ANA-MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALA ANTON PANN

Potrivit legendei, puterea binefacătoare a apelor minerale de la Băile Olănești a fost cunoscută chiar din timpul romanilor, de la care - se bănuiește - au rămas niște ziduri vechi din piatra în apropierea izvoarelor.

Băile Olănești ocupă primul loc printre stațiunile balneoclimaterice din România în ceea ce privește numărul de izvoare, debitul total zilnic al acestora, ca și varietatea compoziției și a concentrației apelor minerale.

În anul 1873 la îndemnul dr. Carol Davila au fost trimise mostre ale apelor minerale de la Băile Olănești la Expoziția Internațională de la Viena, unde a obținut medalia de aur. Primele studii chimice asupra apelor minerale de la Olănești au fost efectuate în anii 1829-1830 de către dr. Karl Friedrich Siller, ceea ce a determinat creșterea numărului de beneficiari ai tratamentului de aici. În anul 1868 dr. Carol Davila l-a îndemnat pe chimistul Bernath Londway să execute studiul chimic al apelor minerale din Băile Olănești. Renumitul chimist a evidențiat 40 de izvoare minerale și a analizat un număr de 23 de surse hidrominerale distribuite în 4 zone: Valea Olănești, Valea Tisei, Valea Buduroiu și Valea Ripuroasa.

În 1910 dr. Ion Puturianu a grupat izvoarele minerale din Băile Olănești în mai multe categorii după compoziția chimică și acțiunea lor asupra organismului: 14 izvoare iodurate, 6 izvoare sulfurate și clorurat sodice, 4 izvoare cu ape diuretice, 1 izvor bicarbonat, cu emanații abundente de gaze, 2 izvoare purgative, 2 izvoare feruginoase, 2 izvoare având compoziție mixtă.

Vechimea orașului se identifică cu existența descoperii izvoarelor. Apele minerale de la Olănești sunt menționate *prima dată* într-un hrisov din 1760 și sunt numite *ape tămăduitoare*, acestea aflându-se pe moșia clucerului *Toma Olănescu* care construiește primele *camere de băi*. De aici și numele de *Băile Olănești*.

Prin urmare, stațiunea *Băile Olănești* este una dintre puținele localități din țară care întrunește în chip armonios doi factori naturali de cură: factorul climatic și topoclimatic local, și factorul hidromineral constituit din apele minerale.

PETRACHE POENARU STILOUL, INVENTAT DIN NEVOIA DE A SCRIE

Prof.înv.primar: NENIȚOIU-ROMAN ELENA-BIANCA
ȘCOALA GIMN.NR.4, RM.VÂLCEA
JUD. VÂLCEA

Născut pe 10 ianuarie 1799, în Benești, Vâlcea, Petrache Poenaru a fost atras de idealurile haiducilor lui Tudor Vladimirescu. Așa că, la nici 22 de ani, proaspăt absolvent al școlii Obedeanu din Craiova, se alătură haiducilor din mahalalele orașului.

Doar că, la prima încăierare, tovarășii de haiducie aveau să afle că Petrache nu știe să mânuiască nici pistoalele, nici cuțitul și că, pe post de arme, poartă prin buzunare o călimară și un toc. Amuzați, haiducii îl prezintă lui Tudor Vladimirescu, pe post de ciudățenie. Vladimirescu, însă, este impresionat de mintea ageră a tânărului și îl îndrăgește pe loc.

În 1827, în timpul studiilor, brevetează, la Paris, primul stilou cu toc rezervor din lume, "*condeiul portăreț fără sfârșit, alimentându-se însuși cu cerneală*", devenind astfel deținătorul primului brevet de invenție obținut de un român. Invenția românului elimina scurgerile nedorite de cerneală, iar sistemul prin care cerneala era împinsă spre peniță a dus mai târziu la inventarea pistonului rezervor (în 1884, Lewis Epton Waterman a preluat ideea românului, inventând stiloul ce se umple prin intermediul peniței).

Nevoia de a scrie mai ușor l-a determinat pe tânărul Petrache Poenaru să inventeze un mijloc de scris. Așa se face că, la 25 mai 1827, Biroul de Manufacturi al Ministerului de Interne din Franța îi acordă Brevetul de invenție nr. 3208 "*pour une plume sans fin portative s'alimentent d'encre*", în traducere "*un condei portăreț, fără sfârșit, alimentându-se însuși cu cerneală*".

Tânărul dascăl a participat la întocmirea Regulamentului școlilor și la organizarea învățământului orășenesc și al celui sătesc, încercând să convingă autoritățile vremii de necesitatea instruirii copiilor de țărani.

"*Fericirea unui neam atârână de buna creștere a tinerimii*", spunea Petrache Poenaru, cu ocazia examenului de sfârșit de an școlar la Colegiul Sfântul Sava, în 1832-București. Pe parcursul vieții, a avut merite deosebite în dezvoltarea învățământului și culturii tehnice românești.

Bibliografie:

- [https://webcultura.ro/petrache-poenaru-povestea-unui-inventator-roman/?fbclid=IwY2xjawI0BORleHRuA2FlbQIxMAABHYhHtjikaWr_GxQRdI6CKvaIJDyRp8i5XuN7n3creEdz-Hl8u2dmUl-5mw_aem_m64UeXdTFci25a4xDW0xog](https://webcultura.ro/petrache-poenaru-povestea-unui-inventator-roman/?fbclid=IwY2xjawI0BORleHRuA2FlbQIxMAABHYhHtjikaWr_GxQRdI6CKvaIJDyRp8i5XuN7n3creEdz-Hl8u2dmUl-5mw_aem_m64UeXdTFci25a4xDW0xog;);
- <https://adevarul.ro/stiri-locale/ramnicu-valcea/povestea-fabuloasa-a-lui-petrache-poenaru-romanul-2330134.html>;

MĂNĂSTIREA COZIA – COMOARA SPIRITUALĂ A VÂLCII

PROF. NICA DAIANA-CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4 RM.VÂLCEA

Situată pe malul râului Olt, în județul Vâlcea, Mănăstirea Cozia este unul dintre cele mai importante monumente istorice și religioase din România. Ctitorită de voievodul Mircea cel Bătrân în anul 1388, această mănăstire impresionează prin arhitectura sa bizantină, frescele bine conservate și importanța sa culturală și spirituală.

Mănăstirea Cozia este renumită pentru biserica sa principală, construită în stil bizantin cu influențe sârbești. Interiorul este decorat cu picturi murale realizate în secolul al XIV-lea, care înfățișează scene biblice și portrete ale domnitorului Mircea cel Bătrân. Tot aici se află și mormântul acestuia, ceea ce face din Mănăstirea Cozia un loc de pelerinaj și reculegere pentru credincioși.

De-a lungul timpului, mănăstirea a avut un rol important în educația și cultura românească, adăpostind o școală de caligrafie și traducere a textelor religioase. De asemenea, a fost un punct strategic și un centru de rezistență în diverse momente istorice.

Astăzi, Mănăstirea Cozia atrage turiști și pelerini din întreaga țară datorită frumuseții sale arhitecturale și peisajului pitoresc care o înconjoară.

Situată în apropierea stațiunii Călimănești-Căciulata, acest lăcaș de cult este un simbol al istoriei și spiritualității românești, oferind o oază de liniște și reflecție pentru toți cei care îi trec pragul.

BIBLIOGRAFIE:

1. https://ro.wikipedia.org/wiki/M%C4%83n%C4%83stirea_Cozia
2. <https://www.valceaturistica.ro/manastiri-valcea/manastirea-cozia/>

CERAMICA DE LA HOREZU

PROF.INV.PRIMAR OPREA ANDREEA ELENA
LICEUL SANITAR ANTIM IVIREANU, RM.VALCEA

Olăritul este o activitate ce presupune forță fizică. Este o muncă obositoare ce presupune îndemânare și diverse cunoștințe în domeniul ceramicii și prelucrării lutului. Orice greșeală în procesul de execuție poate avea drept consecință distrugerea vasului, de aceea, olăritul este un meșteșug realizat preponderant de bărbați, femeile ajutând mai mult la decorat. Ceramica de Horezu este un tip unic de ceramică românească care este produsă în mod tradițional manual în zona orașului oltenesc Horezu (județul Vâlcea), aproape de celebra Mănăstire Horezu. Reflectă multe generații de cunoștințe și abilități de dezvoltare a ceramicii, motiv pentru care măiestria ceramicii Horezu a fost înscrisă pe Lista Patrimoniului Cultural Imaterial UNESCO în decembrie 2012. Producția este împărțită în procese de fabricație pentru bărbați și femei. Prin urmare, oamenii extrag pământul, care este apoi curățat, tăiat, udat, frământat, călcat și amestecat transformându-l în lut roșu pe care olarii îl formează într-o tehnică specială a degetelor care necesită concentrare, forță și agilitate.

Fiecare olar are propria sa tehnică de modelare, dar fiecare respectă etapele procesului. Femeile decorează ceramica modelată înainte de a o arde cu tehnici și cu unelte speciale pentru a desena motive tradiționale. Abilitățile lor în combinarea decorarea și culoarea determină personalitatea și unicitatea acestor piese. Culorile sunt nuanțe strălucitoare de maro, roșu, verde, albastru și așa-numitul „galben de Horezu”. Olarii de la Horezu folosesc multe unelte tradiționale, cum ar fi un mixer pentru curățarea pământului, o roată de ceramică și un pieptene pentru modelare, un corn de taur scobit și un băț fin cu vârf de sârmă pentru decorare și o sobă cu lemne pentru arderea lutului. Acest meșteșug străvechi este păstrat în vatra strămoșească, cunoscută acum sub numele de strada Olari din Horezu, unde artizanii modelează lutul în același proces migălos ca și strămoșii lor.

Horezu este un centru ceramic istoric românesc singular în care acest comerț a rămas principala sursă de venit pentru multe familii de olari. Vasele smălțuite, bogat ornamentate și frumos colorate se folosesc și în scopuri practice, dar și la decorarea interiorului. Deosebite sunt obiectele lucrate cu ocazii speciale, cum ar fi marile ulcioare de nuntă.

Cea mai răspândită tehnică de decorație folosește un corn de vită având în vârf o pană de gâscă. Culoarea se scurge, prin corn, prin pana de gâscă. Funcționează ca o veritabilă peniță. De asemenea, decorurile fine se pot obține folosind un bețișor din fire de păr de porc mistreț.

Bibliografie

- 1.<http://www.hotnews.ro/stiri-cultura-13759349-ceramica-horezu-inclusa-unesco-patrimoniul-cultural-imaterial.htm>
- 2.<http://www.orasul-horezu.ro/cocoul-de-hurez0>

GHEORGHE RUSU, O PERSONALITATE VÂLCEANĂ REMARCABILĂ

**OPRIȚA MIHAELA-CRISTINA- G.P.P. NR.14, RM. VÂLCEA
POPA- MAZILU CRISTIANA- G.P.P NR. 14, RM. VÂLCEA**

Gheorghe Rusu este un informatician român cu o carieră remarcabilă, o figură marcantă, originară din comuna Galicea, județul Vâlcea, recunoscut pentru contribuțiile sale în domeniul informaticii și pionier în inteligența artificială. De-a lungul anilor, a contibuit semnificativ la dezvoltarea informaticii în România și la nivel internațional.

A terminat școala generală în comuna Mihăești, a urmat liceul la Râmnicu Vâlcea și apoi Facultatea de Matematică și Fizică la București. Aici a participat la construirea primului calculator românesc. "am fost printre primii programatori ai primului calculator românesc, care se numea CIFA-3. Au fost și CIFA-1, și CIFA-2, dar n-au funcționat. Al nostru a și funcționat. Era uriaș, umplea o cameră, dar avea foarte puține resurse – puțină putere, memorie, nu mai vorbesc de viteză. Era cu tuburi electronice. Se numea CIFA pentru că era Calculatorul Institutului de Fizică Atomică".

Din 1963 lucrează în cercetare. "Am făcut computerele să vorbească în limba română. Au fost niște licențe care au și fost cumpărate de America, de Franța, de Japonia. Statele Unite făceau cercetări în domeniul ăsta, dar era incomparabil mai bună soluția dată de mine decât ce aveau ei. Ca să poată să facă computerul să vorbească, ei foloseau vreo șapte dulapuri de electronice. Eu am colaborat cu doi colegi care erau mai pricepuți pe partea de electronică și am făcut o schemă cu o masă. Și-așa am scos aceste dispozitive". A avut o contribuție importantă la realizarea Transfăgărășanului. "Îmi amintesc că prima dată cei de acolo nu înțelegeau ce-aș putea face eu pentru ei. De exemplu, prima contribuție a fost la stâlpi – nu de la drumul ăsta, ci în general. Ca să facă un stâlp, omul se apucă să calculeze, sunt niște formule foarte greoaie, cu tot soiul de coeficienți, de parametri. Și fac cam două-trei variante: stâlpul să arate așa, să nu arate așa, că-l rupe vântul și așa mai departe. Am muncit vreo două săptămâni la program și apoi i-am chemat să bage parametrii doriți. Le scoteam 20, 30, o sută de variante, în condițiile în care înainte era bine dacă puteau face trei. Vă dați seama ce evoluție, ce revoluție!" Transfăgărășanul n-a avut nicio alunecare de teren niciodată.

A lucrat mult timp pe automatizări – automatizarea furnalelor, oțelăriilor, trenurilor, uzinelor pentru energie atomică, a metroului. Dar a plecat mult și prin străinătate, pentru că știa bine tehnica, știa bine limba engleză, rusă, și puțină germană și era un foarte bun negociator. A câștigat contracte prin Algeria, Tunisia, Egipt. A făcut un soft cu inteligență artificială care transcrie vocea. Alexa e un exemplu de computer cu care vorbești. Are legătură cu cel puțin 60 de dispozitive, care primesc comenzi prin ea.

Gheorghe Rusu continuă să fie o figură influentă în domeniul inteligenței artificiale și al roboticii, contribuind activ la dezvoltarea și implementarea npoiilor tehnologii atât în România, cât și la nivel global.

Bibliografie:

1. Conferința Națională de Informatică Aplicată, *Contribuțiile lui Gheorghe Rusu la dezvoltarea algoritmilor pentru automatizare*, Universitatea Politehnică București, 2017
2. Rusu Gheorghe, *Automatizarea și inteligența artificială în industria modernă*, Editura Matrix Rom, București, 2015
3. Jurnalul Român de Inteligență Artificială, *Pionierii inteligenței artificiale în România: cazul Gheorghe Rusu*, Volumul 12, Nr.3, 2020

VLAD ȚEPEȘ, ÎNTRE ISTORIE ȘI LEGENDĂ

PROFESOR IN EDUCAȚIE TIMPURIE

PANAIT MIHAI MIHAELA- ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALA SAT MAGURA, COM. MIHAEȘTI, VALCEA

Fiu al domnitorului Vlad Dracul și strănepot , prin mama sa , al lui Alexandru cel Bun, domn al Moldovei , principele muntean a întrupat cele mai alese calități ale înaintașilor săi, aparținând marilor dinastii românești ale Evului Mediu , Basarabii (în Muntenia) și Mușatinii (în Moldova).

S-a născut în Transilvania , la Sighișoara, în 1430 sau mai probabil în anul 1431 , anul în care pretendentul Vlad Basarab , tatăl său , refugiat aici , era primit de împăratul romano-german , Sigismund de Luxemburg , în Ordinul Dragonului , ordin cavaleresc întemeiat în 1408 pentru apărarea catolicismului și alungarea prin cruciadă a turcilor din Europa . Blazonul dragonului doborât de cruce îi va aduce acestuia porecla „ Dracul ”, iar fiilor săi născuți după această dată , Vlad și Radu cel Frumos , și pe aceea de „ Dracula ” (sau „ Drăculea ” , cu sensul de „ fiul Dragonului ”, popular „ fiul Dracului ”).

Înscăunarea lui Vlad Țepeș a însemnat și izbucnirea unui conflict mai mult s-au mai puțin evident între domn și o parte din marea boierime. Țepeș nu era domnul lipsit de personalitate, care să îngăduie cuiva să uneltească împotriva sa. Mai multe mărturii contemporane menționează faptul că el s-a străduit să facă ordine pe plan intern pentru a putea face față marii primejdii care amenința de afară independența acesteia .

Pe plan economic, Vlad Țepeș ca și alți înaintași ai săi, i-a protejat pe negustorii autohtoni față de negustorii sași din Brașov și Sibiu. Vlad Țepeș se constituie în mai multe rânduri ca un mare stăpânitor, care nu ezită să pedepsească orice încălcare a legilor și obiceiurilor țării, indiferent de starea socială a vinovatului. El a urmărit un scop precis : eliberarea țării de orice obligații față de Imperiul Otoman și organizarea rezistenței pentru apărarea independenței. Vlad Țepeș se dovedește a fi personalitatea politică care a știut să discearnă felul în care va evolua situația politică și militară în anul 1462, luând în timp măsurile de siguranță pentru a nu fi surprins nepregătit. Ceea ce merită subliniat este curajul extraordinar de a înfrunta colosul otoman și pe unul dintre cei mai mari conducători de oști ai timpului, încrederea în propriile posibilități și mai ales în forțele pe care poporul său i le punea la dispoziție . Meritul lui Țepeș este acela de a fi știut să acționeze în tot timpul campaniei în așa fel încât forțele militare de care dispunea Țara Românească să nu fie aranjate într-o forță decisivă , al cărei rezultat ar fi hotărât soarta politică a țării sale .Programul politic și militar urmărit de domn s-a realizat întocmai .

Vlad Țepeș era considerat comandantul suprem al oștii și cea mai importantă obligație fiind cuprinsă și exprimată în titlul slavon de voievod. Tot domnul era judecătorul suprem al țării , și cea mai mare parte din timpul său îl acorda împărțirii dreptății. Orice nemulțumit putea să facă apel la judecata domnească .

Vlad Țepeș apare în ochii propriilor săi supuși ca un domn care cultiva spiritul de dreptate, vitejia, îndrăzneala, vrednicia, moralitatea, chiar dacă în chip excesiv dovedindu-se inflexibil față de „ micile ” păcate omenesti . Vlad a fost asasinat pe câmpul de luptă cu turcii. El a fost decapitat iar capul său a fost dus la Constantinopole ca dovadă a morții sale.

Vlad Țepeș a fost un om care a iubit mai presus decât orice dreptatea, și care nu a ezitat să se sacrifice pentru un ideal politic mereu prezent în istoria noastră, „ Independența ”.

Bibliografie:

- <https://historia.ro/sectiune/portret/vlad-tepes-legenda-si-istorie-573032.html>
- <https://www.didactic.ro>

RACoviȚA - COLȚ DE RAI AL ȚĂRII LOVIȘTEI

PROF. INV. PRIMAR PASCU LUMINITA-MIHAELA
LICEUL SANITAR „ANTIM IVIREANU”-RM. VÂLCEA

Comuna Racovița se înfățișează celui care o vizitează nu numai cu admirabile priveliști naturale sau cu așezări omenești, dar și cu un trecut încărcat de istorie, ale cărei vestigii pot fi urmărite pe întreg teritoriul său.

Ținutul aflat în inima Carpaților Meridionali este păstrătorul unor valoroase vestigii care prin importanța lor se cer a fi cercetate și cunoscute. Inventivitatea și spiritul creator al oamenilor acestor locuri sunt puse în evidență prin construcțiile realizate în epoca medievală târzie. Astfel menționez Mănăstirea cetate de la Cornet, secolul al XVII-lea.

Comuna Racovița este așezată la intersecția celor trei mari provincii istorice : Ardeal, Oltenia și Muntenia.

Pe malurile Oltului, care străbate meleagurile pitorești ale Loviștei, sunt înșirate ca o salbă satele comunei Racovița: Balota, Blănoi, Bradu-Clocotici, Copăcenii, Gruiu Lupului, Racovița și Țuțulești. Tot din comuna Racovița mai fac parte și cătunele Baias și Bolovanu.

Din punct de vedere istoric, actualele așezări continuă nivelele succesive de locuire care încep încă din neolitic. În continuarea acestora apar nivele din perioada daco-romană și medievală.

Informația documentară este mult mai abundentă și ne oferă date precise despre situația socială și economică a așezărilor. Primele atestări încep din secolele XV-XVI; majoritatea documentelor sunt din secole XVII-XVIII, când mai toate aceste așezări au fost servite fie de Schitul Cornet, fie de boieri.

Perioada romană este destul de bine reprezentată pe teritoriul Racoviței. Această perioadă a fost cercetată încă din 1894 de Grigore Tocilescu și Petre Polonic, săpăturile fiind continuate de către Muzeul Militar Central în colaborarea cu Muzeul de Istorie din Râmnicu Vâlcea.

Pe teritoriul comunei Racovița, romanii au construit două castre de apărare (cetăți) din partea populației băștinașe și asigurarea serviciului de poștă. Cele două castre (Copăcenii și Racovița) fac parte din Limes Allutanus și sunt menționate în Tabula Peutingeriană sub denumirea de Praetorium.

Din punct de vedere economic, au fost așezări agro-pastorale în care fiecare gospodărie rezolva problemele de hrană, practicând agricultura (în special pomicultura) și creșterea animalelor; la care se adaugă o serie de meșteșuguri legate de pădure și industria casnică, neomițând bineînțelese, ocupațiile așa-zis secundare: vânătoarea și pescuitul.

Din punct de vedere geografic și structural au fost sate răsfirate și risipite pe mici platouri, terase, gruiuri ori sub poala pădurii; (începând din secolul trecut au fost înșirate) dar și de-a lungul apelor principale și a micilor afluenți, cu tendințe de răsfirare la extremități.

Majoritatea locuitorilor sunt ocupați cu agricultura, doar o mică parte lucrând în industrie și construcții, precum și în administrație.

Localitatea, prin frumusețile naturii ce-ți încântă privirea la fiecare pas, dar și prin vestigiile arheologice și monumentele istorice, se poate situa în fruntea agroturismului montan vâlcean.

Bibliografie :

1. *Documente privind istoria României*, volumul I, pag.408
2. Dumitru, Tudor, *Orașe, târguri și sate în Dacia Romana*, pag.282
3. Gh. Petre Govora, *O preistorie a nord-estului Olteniei*, pag.37
4. P.I.Roman, *Cercetări arheologice de suprafață în Tara Loviștei*, pag.12.

ȚARA LOVIȘTEI

PROF. ÎNV. PRIMAR PĂRĂUȘANU CRISTIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4 RM. VÂLCEA

Țara Loviștei se întinde pe rama nordică a județului Vâlcea și cuprinde nu numai depresiunea Brezoi-Titești, ci întreg teritoriul mărginit de culmile înalte ale Munților Făgăraș, Lotru, Parâng și Căpățanii. Pe o suprafață de 1620 km, se găsesc doar câteva localități: orașul Brezoi și comunele Căineni, Mălaia, Perișani, Racovița, Titești și Voineasa.

La câțiva kilometri dincolo de Cozia (direcția Sibiu), ieși de pe Valea Oltului, faci stânga pe DN7A și intri pe frumoasa și pitoreasca Vale a Lotrului. După ce treceți de Brezoi ajungeți în comuna Mălaia. Primul vă întâmpină Lacul Brădișor. Pe malul stâng al lacului de acumulare există singura păstrăvărie din țară unde se mai cresc lostrițe, în speranța repopulării Lotrului care odată era „raiul” lostrițelor. Acestea sunt declarate acum monument al naturii.

O legendă locală spune că primii oameni care s-au stabilit în Valea Lotrilor (adică a hoților) au fost cetele de haiduci care, după ce jefuiau în trecătoarea Oltului sau dincolo de creasta muntelui, își găseau adăpost în adâncul pădurilor, unde se aflau multe peșteri.

Legenda mai spune că în sus, pe Valea Lotrilor, își aveau taberele trei haiduci renumiți, anume Mălai, Ciungu și Voinea. Mai târziu, după ce și-au strâns destulă bogăție, cei trei haiduci și-au întemeiat familii și s-au stabilit definitiv pe locurile care astăzi se numesc, potrivit numelor lor, Mălaia, Ciunget și Voineasa.

În Țara Loviștei există și câteva obiective istorice, unele dintre acestea fiind incluse pe Lista monumentelor istorice: bisericuțele din Brezoi (1789), Mălaia (1807) și Ciunget (1861), Monumentul Eroilor din Brezoi (1924), Fântâna Brătienilor (Crucea Brătienilor) (1925).

Bibliografie:

Ion Conea – Țara Loviștei, Geografie istorică, Ed. Monitorul Oficial, 1935

Ilie Purcaru – Țara Loviștei, Ed. Ion Creangă, 1980

<https://ro.wikipedia>

MANUAL DIGITAL “SUSTAINABLE WORLD IN CLASSROOM- TRAINING HANDBOOK” (Proiect Erasmus +“YOUNG VOICES OF EUROPE”)

**PROF. PĂUȘESCU IOANA CONSUELA,
PROF. PAPA DRĂGULESCU NADIA IULIANA,
COLEGIUL ECONOMIC RM. VÂLCEA**

În cadrul proiectului cu finanțare europeană Erasmus+, Acțiunea cheie 2, cu titlul “YOUNG VOICES OF EUROPE”, cu numărul de referință 2022-1-RO01-KA220-SCH-000085126, derulat la Colegiul Economic Rm. Vâlcea în perioada 2022-2024, a fost elaborat manualul în format digital, “Sustainable world in classroom-Training Handbook”. Elaborarea manualului digital a fost realizată de echipa de proiect alcătuită din: prof. Papa Drăgulescu Nadia Iuliana, prof. Păușescu Maria Maricica, prof. Georgescu Livia, prof. Păușescu Ioana Consuela, prof. Cirjan Cristina Mihaela, în parteneriat cu profesorii din școlile partenere. Activitățile desfășurate au constat în: stabilirea structurii, stabilirea surselor bibliografice, activități de documentare, redactarea conținutului informațional și educațional, a textelor explicative, realizarea de studii de caz/ chestionare/ eseuri, redactarea textului în format electronic, inserarea imaginilor, a elementelor multimedia, a schemelor, așezarea în pagină, corectarea materialului, etc.

Manualul digital a abordat următoarele teme: descrierea SDG-urilor, problemele cu care se confruntă umanitatea, modul de abordare a SDG –urilor în cadrul activităților realizate de tineri, beneficiile integrării SDG –urilor în educația STEAM, modul de accesare, etc.

Manualul contribuie la desfășurarea unor activități/lecții mai atractive, asigurarea calității unei educații incluzive și echitabile, promovarea oportunităților de învățare, etc.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ “ANTIM IVIREANUL”, UN MEDIU DE ÎNVĂȚARE PENTRU TOATE VÂRSTELE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: PECHE ALINA-MARIETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13/GRĂDINIȚA P.P. NR. 14**

Biblioteca Județeană “Antim Ivireanul” Vâlcea oferă publicului o paletă diversă de manifestări cultural-artistice și științifice: lansări de carte, aniversări/comemorări culturale, concerte, expoziții, seminarii, simpozioane, conferințe etc.

Alături de programele și serviciile puse la dispoziția comunității, evenimentele și activitățile culturale organizate și desfășurate în mod constant contribuie la reinventarea bibliotecii și la transformarea ei într-un hub comunitar, un spațiu de învățare, afirmare și socializare al tuturor.

Biblioteca asigură un mediu de învățare pentru toate vârstele, printr-o ofertă de educație continuă și prin realizarea unei atmosfere confortabile de studiu. Biblioteca Județeană “Antim Ivireanul” Vâlcea dispune de peste 400.000 de volume de știință, artă, critică, beletristică s.a., precum și de colecții enciclopedice reprezentative de carti, periodice, documente grafice și audio-vizuale, purtătoare de informații românești și străine.

Spațiu de coeziune socială și convivialitate, Biblioteca Județeană “Antim Ivireanul” Vâlcea are un sediu modern aflat în vecinătatea Muzeului de Istorie și a Muzeului de Artă “Casa Simian”. Clădirea modernă și primitoare se remarcă printr-o arhitectură unică și o cupolă-vitrailiu

aparținând artistului plastic vâlcean Gheorghe Dican. Cupola cu vitralii a Bibliotecii Județene din Râmnicu-Vâlcea, realizată de artistul român Gheorghe Dican, a fost desemnată cea mai mare cupolă de vitralii din lume. Recordul – „Largest stained glass dome: The Ramnicu Valcea County Library” a fost publicat pe site-ul Academiei Recordului Mondial, cea mai mare organizație care verifică și omologhează recordurile mondiale.

Biblioteca oferă o gamă largă de servicii pentru public, inclusiv împrumut de cărți, acces la resurse electronice și organizarea de evenimente culturale. De asemenea, ea joacă un rol important în promovarea educației și culturii în județul Vâlcea și este un punct de referință în domeniul informației și documentării pentru comunitatea locală. Biblioteca se implică activ în viața culturală a județului Vâlcea, prin diverse proiecte educaționale și culturale, fiind un loc de întâlnire pentru iubitorii de carte și cultură.

Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul” din Râmnicu Vâlcea are un pilon esențial în viața culturală și educațională a județului Vâlcea. Prin serviciile sale diversificate, colecții valoroase și activități educaționale și culturale pe care le organizează, biblioteca îndeplinește un rol deosebit în promovarea accesului la informație și în sprijinul dezvoltării intelectuale a comunității locale. Cu o istorie solidă și un nume ce evocă tradiția culturală românească, „Antim Ivireanul” continuă să fie un loc de întâlnire pentru iubitorii de carte și o resursă indispensabilă pentru educație și cultură. Prin deschiderea către inovație, cum ar fi accesul la resurse digitale, biblioteca rămâne într-un centru modern care răspunde nevoilor diverse ale utilizatorilor, consolidând-și statutul de instituție culturală de referință în județ.

BIBLIOGRAFIE:

1. <https://discover-valcea.com/cupola-in-vitrailiu-de-pe-biblioteca-judeteana-antim-ivireanul/>
2. <https://bibnat.ro/casidro-biblioteca/biblioteca-judeteana-valcea-antim-ivireanul/>
3. <https://zilesinopti.ro/locuri/biblioteca-judeteana-antim-ivireanul/>

Muzeul Satului Vâlcean din Bujoreni – OAZA DE TRADIȚIE ȘI ISTORIE–

PROF. PERȚA ANA- MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13, RM. VÂLCEA

Muzeul Satului Vâlcean din Bujoreni este unul dintre cele mai valoroase obiective culturale din județul Vâlcea, un loc ce păstrează vie amintirea tradițiilor și obiceiurilor satului românesc. Situat în apropierea municipiului Râmnicu Vâlcea, acest muzeu în aer liber oferă vizitatorilor o incursiune fascinantă în lumea satului de altădată, punând în lumină arhitectura vernaculară, meșteșugurile tradiționale și stilul de viață autentic al locuitorilor din zona Olteniei.

Casele țărănești din muzeu reflectă specificul diferitelor zone ale județului Vâlcea, fiind construite din materiale tradiționale precum lemnul, piatra și lutul. Acoperișurile din șită, pridvoarele largi și decorurile sculptate manual sunt doar câteva dintre elementele distinctive care atrag atenția vizitatorilor.

Pe lângă locuințe, muzeul include și construcții cu funcționalitate publică, precum o biserică din lemn, o școală rurală și câteva ateliere meșteșugărești. Acestea ilustrează importanța educației și a religiei în comunitățile rurale, dar și rolul meșteșugarilor în viața economică a satului.

Expozițiile permanente din cadrul muzeului includ obiecte de uz casnic, unelte agricole, costume populare, mobilier tradițional și diverse piese de artizanat. Aceste exponate oferă o imagine detaliată asupra modului de viață al țăranilor olteni și asupra obiceiurilor lor zilnice.

Muzeul Satului Vâlcean din Bujoreni joacă un rol esențial în păstrarea și promovarea patrimoniului cultural al Olteniei. Prin conservarea arhitecturii și obiceiurilor populare, muzeul oferă generațiilor actuale și viitoare posibilitatea de a înțelege și de a aprecia moștenirea culturală a strămoșilor lor.

Pentru turiștii care doresc să descopere frumusețea satului tradițional, o vizită la Muzeul Satului Vâlcean este o experiență inegalabilă. Aici, trecutul prinde viață prin fiecare casă restaurată, prin fiecare obiect expus și prin fiecare eveniment organizat. Acesta nu este doar un spațiu de expunere, ci o adevărată lecție de istorie vie. Prin frumusețea și autenticitatea sa, acest muzeu contribuie la conservarea valorilor tradiționale și la educarea publicului în spiritul respectului pentru trecut. Fie că ești pasionat de etnografie, arhitectură sau pur și simplu dorești să te reconectezi cu rădăcinile culturale ale poporului român, Muzeul Satului Vâlcean reprezintă o destinație de neratat.

BIBLIOGRAFIE :

- **Bălan, Gheorghe.** *Muzee etnografice în aer liber din România.* Editura Meridiane, București, 1980.
- **Iorga, Nicolae.** *Sate și mănăstiri din România.* Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1990.
- **Mihăilescu, Dan.** *Patrimoniul cultural al Olteniei.* Editura Universitaria, Craiova, 2005.
- **Muzeul Satului Vâlcean - Bujoreni.** Pagina oficială. Accesat la <https://www.muzeulsatuluivalcean.ro>.
- **Popescu, Maria.** *Arhitectura tradițională din Oltenia.* Editura Humanitas, București, 2012.
- **Vulpe, Radu.** *Civilizația rurală românească.* Editura Academiei Române, București, 1974.

EMIL CIORAN – GÂNDITORUL PESIMISMULUI ABSOLUT

EDUCATOARE: PERȚA IOANA ANIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SAVA POPOVICI BARCIANU",
RĂȘINARI, SIBIU

Emil Cioran, Gânditorul Pesimismului Absolut

Emil Cioran este unul dintre cei mai importanți filosofi și esești ai secolului XX, cunoscut pentru gândirea sa pesimistă și stilul aforistic.

Născut în 1911 în România, el a studiat filosofia la Universitatea din București, apoi s-a stabilit în Franța, unde a scris majoritatea operelor sale în limba franceză.

Principalele teme abordate în scrierile sale includ absurdul existenței, suferința umană, critica religiei și sentimentul exilului. Cioran consideră viața lipsită de sens, iar orice speranță – o iluzie periculoasă. Deși respinge religia, este fascinat de ideea divinității, iar în ceea ce privește politica, refuză orice formă de angajament.

Printre cele mai importante lucrări ale sale se numără *Pe culmile disperării* (1934), *Tratat de descompunere* (1949) și *Despre neajunsul de a te fi născut* (1973). Stilul său este poetic, concis și provocator, influențând gânditori și scriitori din întreaga lume.

Cioran rămâne un filosof unic, care a transformat pesimismul într-o artă a reflecției profunde asupra condiției umane.

BIBLIOGRAFIE :

- Cioran, Emil. *Pe culmile disperării*. București: Humanitas, 1990.
- Cioran, Emil. *Tratat de descompunere*. București: Humanitas, 1992.
- Cioran, Emil. *Despre neajunsul de a te fi născut*. București: Humanitas, 1993.
- Liiceanu, Gabriel. *Itinerariile unei vieți: E.M. Cioran*. București: Humanitas, 1995.
- Zamfir, Mihai. *Istoria literaturii române*. București: Editura Academiei Române, 2008.
- „Emil Cioran”, articol pe Encyclopedia Britannica. Accesat la www.britannica.com.

ALBA IULIA, LA VILLE DE L'UNION

PROF. PERȚA GABRIELA MIHAELA

ȘCOALA GIMN.NR.4 RM.VÂLCEA

PROF. UDRESCU MIHAELA

ȘCOALA GIMN.BUDEȘTI, RM.VÂLCEA

Alba Iulia, surnommée la ville de l'Union, c'est une des villes les plus importantes de Roumanie d'un point de vue historique, puisque c'est ici qu'en 1600, le voïvode Michel le Brave tentait de réunir pour la première fois les 3 principautés roumaines - La Valachie, la Moldavie et la Transylvanie en un seul Etat.

C'est toujours à Alba Iulia que fut décidée, en 1918 l'union de la Transylvanie et de toutes les provinces à population roumaine avec le Royaume de Roumanie, formé quelques décennies auparavant par l'union de la Moldavie et de la Valachie. C'est à Alba Iulia que fut décidée la création de l'Etat roumain moderne et furent jetées les bases de la Roumanie telle qu'elle est aujourd'hui. Appelée Apulum à l'époque antique, Alba Iulia est l'une des plus anciennes colonies de Roumanie, mentionnée pour la première fois sous Marc Aurèle comme étant la capitale de la Dacia Apulensis. Pendant l'occupation romaine, Alba Iulia a été un centre militaire et économique très important : comme pour une plus petite Rome, on a construit ici des temples, des amphithéâtres, un palais du gouverneur, des statues et des thermes. Alba signifie blanc et ce nom provient du temps où les Slaves appelaient l'emplacement Balgrad « le Château Blanc » ; Iulia vient du nom d'un prince roumain Gelu (Iulius en latin) qui a régné à Alba Iulia au cours du Xe siècle. Située sur les bords de la rivière Mureș, dans les hauteurs de la Transylvanie, la ville occupe la première terrasse de la rivière, tandis que la forteresse et les autres bâtiments occupent la terrasse du dessus. Le territoire de la ville actuelle et ses environs ont été habités depuis la période préhistorique, des traces de peuplement datant du Xe millénaire avant notre ère ayant été découvertes. Parmi les événements historiques les plus importants de la région on compte l'invasion des Tatares en 1241, qui a eu des effets dévastateurs sur la ville et sa population. Après la retraite des envahisseurs, une nouvelle forteresse a été construite à partir de 1516. Pendant les années 1541-1690, Alba Iulia devient la capitale de la Principauté Autonome de Transylvanie, connaissant une période importante de développement économique et urbain.

Une promenade à travers l'ensemble des fortifications de la ville donne aux visiteurs l'occasion de retourner dans le temps et voyager à travers deux millénaires, en suivant les vestiges de trois fortifications construites à des époques différentes, mais érigées successivement au même endroit : le Castrum romain, la Forteresse médiévale et la Citadelle Alba Carolina. Parmi les monuments les plus représentatifs sont à citer la Cathédrale catholique romaine – le plus ancien et le plus précieux monument d'architecture de Transylvanie, la Bibliothèque Batthyaneum, la Cathédrale orthodoxe de la Réunification, le bâtiment Babilon – abritant le Musée national de l'Unification, la Salle de l'Unification, le Palais Apor, le Palais Princier et l'Université d'Alba Iulia.

Sitographie:

- <https://www.rrr.ro/fr/nos-emissions/visitez-la-roumanie/alba-iulia-la-ville-de-lunion-id422189.html>
- https://ec.europa.eu/regional_policy/fr/projects/romania/rehabilitation-of-alba-iulias-urban-heritage-transforms-the-city-and-its-economy
- <https://lepetitjournal.com/bucarest/a-voir-a-faire/escapades-guide-vert-michelin-la-ville-de-alba-iulia-228061>

ION CREANGĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR- PIELOIU ELENA-DIANA,
LICEUL SANITAR „ANTIM IVIREANU”

Ion Creangă a fost unul dintre cei mai importanți scriitori români și cei mai de seamă clasici ai literaturii române, recunoscut și astăzi datorită povestirilor și basmelor sale. Data nașterii lui Ion Creangă este și astăzi incertă.

Creangă a mai avut șapte frați și surori: Zahei, Maria, Ecaterina, Ileana, Teodor, Vasile și Petra. Ultimii trei dintre ei au murit la vârste fragede în copilărie, iar Maria, Ileana și Zahei au murit în 1919. Fiu de țăran, Creangă a fost pregătit de dascălul din sat, după care mama lui l-a încredințat bunicului matern, “tatăl mamei, bunicu-meu David Creangă din Pipirig”, care l-a dus pe Valea Bistriței, la Broșteni, pentru a continua școala. La început, numele său era Ion Ștefănescu, dar ulterior și-a schimbat numele în Creangă, după numele mamei. Urmează cursurile seminarului din 1855 până în 1859, după care își ia atestatul și revine în satul natal. Se însoară cu Ileana, fiica preotului Ioan Grigoriu de la Biserica Patruzeci de sfinți din Iași și devine diacon al acesteia. Pe 19 decembrie 1860 se naște fiul său Constantin. În anul 1864, Creangă intră la Școala preparandală vasiliană de la Trei Ierarhi, acolo unde l-a avut profesor pe Titu Maiorescu, care l-a apreciat foarte mult și l-a numit învățător la Școala primară nr. 1 din Iași. A fost dascăl și diacon la diferite biserici timp de 12 ani, după care a fost exclus definitiv din rândurile clerului, deoarece și-a părăsit nevasta și a tras cu pușca în ciorile care murdăreau Biserica Golia, și s-a tuns ca un mirean, lucruri ce nu erau permise pentru un diacon.

Casa memorială Ion Creangă din Humulești Este locul în care s-a născut și a copilărit Ion Creangă (1837-1889) în satul Humulești, astăzi o suburbie a orașului Târgu Neamț, din județul Neamț. Casa memorială-muzeu se află pe strada Ion Creangă, nr. 8 și se găsește pe Lista Monumentelor Istorice din județul Neamț din anul 2004.

Opera lui Ion Creangă este relativ restrânsă. **Creangă este autorul unor excelente manuale școlare:** „*Metodă nouă de scriere și cetire*”, „*Învățătorul copiilor, carte de cetit în clasele primare, cu litere slave și buchii cuprinzând învățături morale și instructive*”, în care sunt incluse câteva scurte povestiri cu tâlc moral, *precum și povestiri de inspirație istorică: „Moș Ion Roată și Vodă Cuza” și „Moș Ion Roată și Unirea”*.

Partea cea mai întinsă a operei lui Creangă o formează basmele și poveștile. În lucrarea sa „*Viața și opera lui Ion Creangă*”, prima monografie dedicată marelui nostru povestitor și teză de doctorat, *apărută în 1930, Jean Boutiere* întreprindea o clasificare a basmelor și poveștilor lui Ion Creangă în patru mari grupe:

- Fabule-animale („Capra cu trei iezi”, „Punguța cu doi bani”);
- Ciclul „Prostiei omenești” („Prostia omnească”, „Povestea unui om leneș”, „Dănilă Prepeleac”);
- Povești fantastice („Soacra cu trei nurori”, „Fata babei și fata moșneagului”, „Făt-Fmimos fiul iepei”, „Povestea porcului”, „Povestea lui Harap-Alb”);
- Povești religioase („Ivan Turbincă”, „Povestea iui Stan-Pătitul”).

DOI MATEMATICIENI ROMÂNI DE TALIE MONDIALĂ – SOLOMON MARCUS ȘI BOGDAN SUCEAVĂ

PROF. PÎRVULESCU CRISTINA-CONSTANTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4, RM. VÂLCEA

Solomon Marcus, reputat matematician, profesor universitar și academician român, împreună cu colegul său de generație la 1962, Nicolae Dinculeanu, este coautor la manualul universitar de analiză matematică, scris alături de profesorul lor, Miron Nicolescu, autorul unui cunoscut tratat de analiză matematică. După 1960, se va dedica din ce în ce mai mult lingvisticii matematice și științelor conexe, publicând mai puțin în domeniul care l-a consacrat, dar rămânând informat la zi, conducând teze de licență și de doctorat sau fiind doar referent, în ambele domenii. În lingvistica matematică a beneficiat la început de sprijinul a doi eminente academicieni, Alexandru Rosetti și Grigore C. Moisil, matematician de mare clasă, prin înființarea Comisiei de Cibernetică a Academiei, ca și unei comisii de lingvistică matematică la aceeași instituție.

Bogdan Suceavă, născut la 27 septembrie 1969, la Curtea de Argeș. Studii în matematică la Universitatea din București (licență 1989/1994, master 1994/1995) și la Michigan State University (doctorat, 1996/2002).

O noutate privind activitatea lui Bogdan Suceavă este legată de susținerea seminarului *Povestind despre matematică și literatură: amintiri despre Solomon Marcus*, începând cu data de 13 ianuarie a anului curent, în cadrul Facultății de Matematică-Informatică a Universității din București. Seminarul, susținut de profesorul Bogdan Suceavă, va evoca o serie de dialoguri purtate în perioada 1989-2015 cu profesorul Solomon Marcus despre spațiile Barbilian, invarianți de curbura, literatură, rolul matematicii în societate, felul cum matematica ar trebui prezentată publicului larg, unde ar trebui publicată matematica și cum ar trebui să răspundă procesului editorial. Pornind de la o serie de imagini și schimburi de mesaje despre aceste subiecte, discuția își propune să provoace o profundă reflecție despre dimensiunea umanistă a matematicilor.

Bibliografie

Interviu cu Bogdan Suceavă, despre realizările matematicianului și academicianului Solomon Marcus, Radio România Cultural, 2025.

MARIA TĂNASE – PASĂREA MĂIASTRĂ

PROF. POPESCU ROXANA-EMILIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GEORGE GÂRDA" MĂNĂȘTIUR, TIMIȘ

Maria Tănase s-a născut în data de 25 septembrie 1913, în București, fiind al treilea copil al Anei Munteanu, originară din comuna Cârța, Sibiu și al florarului Ion Coandă Tănase (1877-1958), din satul Mierea-Birnici, jud. Dolj, de pe valea Amaradiiei. A avut o soră și un frate: Aurica (n. 1910) și François (zis Franz, n. 1911).

La vârsta de 8 ani, Maria Tănase a pășit pe scenă pentru prima dată, în fața publicului de la Căminul Cultural din cartier, la serbarea care marca sfârșitul anului școlar. Maria Tănase a crescut înconjurată de cântece. Asculta doinele muncitorilor din grădina tatălui, cultivator de legume și flori, doine pe care le reproducea părinților acasă. Uneori se ascundea în cimitir și asculta bocetele bătrânilor. Prima melodie pe care a cântat-o oamenilor avea să fie bocetul unchiului său ce-și pierduse soția.

Fiind sigură pe calitățile ei vocale reușește la 21 de ani să se angajeze la Teatrul de Vară Cărbuș, condus de marele actor Constantin Tănase, pe care l-a cucerit cântând o doină. La 25 de ani, era deja o voce care se auzea peste tot în România.

Își câștigase notorietatea la Viena, oraș unde imprimă primele cântece populare la Casa de Discuri "Columbia", având un repertoriu extrem de vast ce-a cuprins cântece din toate regiunile României și din toate categoriile: doine, cântece de leagăn, de joc (hore, sârbe, învărtite, jienești), de dragoste, de petrecere, lăutărești, satirice, bocete.

Debutul propriu-zis a avut însă loc o dată cu prezentarea unui program radiofonic de piese folclorice, în cadrul programului de cântece românești "Ora satului" în data de 20 februarie 1938, care a inclus melodiile "M-am jurat de mii de ori", "Ce-i mai dulce ca alvița", "Cine iubește și lasă", "Geaba mă mai duc acasă", "Marie și Mărioara", "Când o fi la moartea mea".

Începând cu 1939 se deschide activitatea internațională a talentatei interprete. Maria Tănase și Grigoraș Dinicu sunt desemnați "ambasadori ai muzicii populare românești" la expoziția internațională de la New York.

A fost supranumită „**Privighetoarea**”, „reprezentanta întregii românimi”, „marea doamnă a milenarului cântec românesc”, „mitul Maria Tănase”, „Edith Piaff a României”. Corpul neînsuflețit a fost depus la Teatrul de Revistă. A fost condusă pe ultimul său drum, spre Cimitirul Bellu, de zeci de mii de oameni. „Sunt voci care nu exprimă numai frumosul muzical, minunea veche și cu toate astea mereu nouă a cântecului, ci ceva mai mult, exprimă sufletul unui loc și al unui timp. Așa a fost vocea Mariei. Când cânta ea, [...] parcă plângea un violoncel cu strunele de mătase” (Constantin Nottara).

Bibliografie

George Marcu (coord.), *Dicționarul personalităților feminine din România*, Editura Meronia, București, 2009.

Enciclopedia României: http://enciclopediaromaniei.ro/wiki/Maria_T%C4%83nase

<https://folclor-romanes.ro/maria-tanase-biografie/>

„SIMBOLURI ALE IDENTITĂȚII ROMÂNEȘTI: LOCURI ȘI OAMENI CU CARE NE MÂNDRIM”

**ÎNV. RACHINA ELENA-TEODORA
ȘCOALA GIMNAZIALA UDREȘTI,
ȘCOALA PRIMARA LAUNELE DE JOS,
COMUNA DANICEI, JUDEȚUL VALCEA**

REZUMAT

Referatul abordează locurile și personalitățile care constituie adevărate simboluri ale mândriei naționale a României, evidențiind atât valoarea patrimoniului natural, cât și contribuțiile culturale esențiale ale unor figuri emblematice. Se analizează locuri de mare importanță, cum ar fi Delta Dunării, un ecosistem unic pe plan mondial, declarat Patrimoniu Natural al Umanității de către UNESCO, care găzduiește o biodiversitate remarcabilă și păstrează tradiții vechi de secole ale comunităților locale.

De asemenea, Castelul Bran este prezentat nu doar ca o atracție turistică legată de legenda lui Dracula, dar și ca un simbol al istoriei medievale și al luptei împotriva invaziilor, cu o valoare culturală și istorică deosebită. În ceea ce privește oamenii, referatul se concentrează pe două personalități fundamentale ale culturii românești: Mihai Eminescu, poetul național, ale cărui lucrări, precum „Luceafărul” și „Sara pe deal”, continuă să fie simboluri ale literaturii române, și George Enescu, unul dintre cei mai mari compozitori ai lumii, care a reușit să aducă în prim-plan tradițiile muzicale românești pe scena internațională.

Aceste locuri și figuri istorice și culturale sunt prezentate ca elemente fundamentale ale identității naționale a României, care au contribuit la formarea unui patrimoniu valoros ce continuă să inspire atât românii, cât și vizitatorii din întreaga lume. Referatul subliniază importanța acestor simboluri pentru promovarea unei imagini pozitive a României pe plan global.

NICOLAE BĂLCESCU-O PERSONALITATE COMPLEXĂ

**PROF. RADU OANA - MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALA, COMUNA BUDEȘTI, LOCALITATEA BUDEȘTI,
JUD. VALCEA**

Personalitate marcantă a neamului românesc, Nicolae Bălcescu reprezintă un model de viață și comportament prin puterea sa de a se dăruia și de a sluji cu ardoare poporul căruia îi aparținea. S-a născut la București, în mahalaua Boteanu pe 29 iunie 1819, fiind al patrulea din cei 5 copii ai Zincăi Bălcescu. În 1838 se înrolează în armată primind gradul de iuncăr, fiind repartizat în escadronul de cavalerie. În 1840 se implică în mișcarea revoluționară condusă de Dimitrie (Mitică) Filipescu. Este prins, arestat și condamnat pentru „tulburarea liniștii obștii”. În

închisoarea de la Mărgineni, din cauza condițiilor mizere se îmbolnăvește de tuberculoză, boală ce avea să îi fie fatală 10 ani mai târziu. Nicolae Bălcescu a avut un rol fruntaș în declanșarea revoluției muntene, a desfășurării și a constituirii programului său.

A insistat pentru introducerea și punerea în practică a punctului 13 (împroprietărirea țăranilor) al Proclamației de la Islaz. În timpul revoluției a deținut în primă fază postul de ministru de externe, apoi a fost numit unul din cei patru secretari ai guvernului provizoriu. Pe parcursul scurtei perioade a guvernului revoluționar a desfășurat o intensă activitate publicistică, s-a ocupat de problema comisarilor de propagandă, a întreprins o vizită diplomatică la Constantinopol pentru recunoașterea revoluției. A avut principalul rol în negocierile româno-maghiare dintre Avram Iancu și Lajos Kossuth, reușind să aducă cele două tabere la un compromis.

Intervenția trupelor otomane a pus capăt revoluției, Nicolae Bălcescu fiind nevoit să ia calea exilului pentru totdeauna. S-a stabilit lângă Paris, unde a lucrat intens la opera sa “Românii supt Mihai Voevod-Viteazul”. Atât la Paris cât și la Londra a încercat să obțină sprijinul marilor puteri în favoarea Principatelor Române. A participat la acțiunile secrete pentru crearea unui front comun revoluționar al popoarelor asuprite.

Grav bolnav în 1852 a încercat să revină în țară. A sosit cu vaporul la Nicopole, unde nu i s-a permis accesul pe teritoriul țării. La 29 noiembrie 1852, o lună după sosirea la Palermo, Nicolae Bălcescu se stingea din viață într-o cameră a hotelului Alla Trinacria, trupul fiindu-i înhumat în cimitirul Mănăstirii Capucinilor. A fost pe rând fruntaș revoluționar, bărbat de stat în cele câteva luni de izbândă a regimului revoluționar, un bun diplomat în relațiile cu politicienii epocii. Ideile lui sunt și astăzi actuale, vii, mobilizatoare.

Flacăra memoriei tânărului patriot român mai arde încă la Conacul Bălceștilor din Vâlcea și în inimile muzeografilor de aici. Nicolae Bălcescu se înscrie în galeria marilor personalități ale națiunii române, fiind un vizionar printre fruntașii generației care a condus la constituirea României moderne la 1859 și mai târziu la proclamarea Statului Național Unitar Român în 1918.

Bibliografie:

- Dumitrescu, Nicoleta, Manea, Mihai, Niță, Cristian, Pascu, Adrian, Trandafir, Aurel, Trandafir, Mădălina - *Istoria Românilor, Manual pentru clasa a XII-a*, Editura Humanitas, București, 2004.
- <https://memorialulbalcescu.ro/nicolae-balcescu/>
<https://www.indiscret.ro/2022/11/30/valcea-misterele-mortii-lui-nicolae-balcescu-dainuite-si-dupa-170-de-ani/>

PLANUL DE DISCIPLINA ASERTIVA

PROFESOR METODIST VALERIA ȘANDRU
COLEGIUL ECONOMIC RÂMNICU VÂLCEA

Cum arată disciplina asertivă în clasă?

Disciplina asertivă este o abordare disciplinară bazată pe ascultare a managementului sălii de clasă, dezvoltată de Lee și Marlene Canter. Implică **un nivel ridicat de control al profesorului în clasă**. Se mai numește și abordarea „preluarea controlului” a predării, deoarece profesorul își controlează sala de clasă într-o manieră fermă, dar pozitivă.

Este eficientă disciplina asertivă? S-a ajuns la concluzia că programul Disciplina asertivă este o **strategie eficientă și practică de management al comportamentului**, care poate produce rezultate valide din punct de vedere social. ... În al doilea rând, profesorii trebuie să posede capacitatea de a răspunde în mod consecvent la comportamentul adecvat al elevilor pentru a crește acel comportament de dorit.

Care sunt cele 3 C pentru un management eficient al clasei?

Deși există atât de multe strategii pe care profesorii le pot adopta, unele clase sunt doar bătălii, pe care profesorul trebuie să le ducă singur. Într-un astfel de scenariu, cele trei „C” pot ajuta. Ele sunt, **Conexiune, Consecvență și Compasiune**.

Care este cea mai bună tehnică de management al clasei?

Încercați aceste strategii eficiente de management al clasei împreună cu elevii dvs. pentru a deveni un profesor mai fericit și mai eficient.

- Model de comportament ideal. ...
- Lăsați elevii să ajute la stabilirea liniilor directoare. ...
- Regulile documentului. ...
- Evitați pedepsirea clasei. ...
- Încurajează inițiativa. ...
- Oferă laudă. ...
- Utilizați comunicarea non-verbală. ...
- Ține petreceri.

Care este cel mai bun stil de management al clasei?

Abordarea cu autoritate este cea mai bună formă de stil de management al clasei, deoarece este cea mai strâns asociată cu comportamentele adecvate ale elevilor.

Care sunt cele 5 puncte principale ale modelului lui Kounin?

Kounin a descris că mișcarea lecției se realizează prin cele cinci lucruri, după cum urmează: **lipsă de libertate, suprapunere, impuls, netezime și concentrare pe grup**. Termenul „pătruns” a fost cuvântul lui Kounin pentru a descrie faptul că profesorii știu întotdeauna ce se întâmplă în sala de clasă.

Profesorii au ochi în ceafă?

Profesorii au ochi în ceafă; într-un fel da... Dacă a avea ochi în ceafă înseamnă a putea vedea tot felul de șmecherii care se întâmplă în clasă, în timp ce profesorul este cu spatele spre clasă, atunci da, este adevărat.

De ce sala de clasă este asemănată cu un circ cu trei inele?

Sensul literal al termenului de circ cu trei inele este un spectacol de circ care constă în acte care se desfășoară în trei inele, simultan. Circul cu trei inele este, de asemenea, un idiom care înseamnă **o situație care implică mult haos, cu multă activitate frenetică greu de procesat**.

Care sunt cele 5 tipuri de nevoi?

Ierarhia nevoilor lui Maslow este o teorie a motivației care afirmă că cinci categorii de nevoi umane dictează comportamentul unui individ. Aceste nevoi sunt nevoile **fiziologice**, **nevoile de siguranță**, **nevoile de iubire și apartenență**, **nevoile de stima** și **nevoile de autoactualizare**.

Sursă informare: webografie selectivă.

ANA ASLAN

PROF.SAVU DIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 4.RM.VÂLCEA

Renumită în întreaga lume pentru rezultatele cercetărilor sale privind procesul de îmbătrânire, prin celebrele produse "Gerovital H3" și "Aslavital", precum și prin crearea Institutului de Geriatrie (1952), acad. prof. dr. Ana Aslan este unul dintre pionierii gerontologiei medicale mondiale.

Ana Aslan (n. 1 ianuarie 1897, la Brăila – d. 20 mai 1988, la București) a fost medic român specialist în gerontologie, academician din 1974, director al Institutului Național de Geriatrie și Gerontologie (1958 - 1988).

Ana Aslan a inventat în anul 1952 vitamina H3, un produs minune menit să combată bătrânețea.

De-a lungul întregii sale cariere de medic și cercetător, Ana Aslan a primit nenumărate premii și distincții precum: „Merito della Repubblica, Commander Degree”, Italia (1969), „Medalia de Aur”, Nicaragua (1971), „Crucea de Merit, Clasa I a Ordinului de Merit”, Germania (1971), „Diploma de Profesor Extraordinar al Primului Curs Internațional pentru Dezvoltare în Gerontologie și Geriatrie”, „Cavaler al Ordinului Les Palmes Académiques”, Franța (1974), „Ordinul De Orange Nassau” care au făcut-o celebră în lume.

În 1970, Ana Aslan a creat un alt produs, "Aslavital", lărgind aplicabilitatea terapeutică a produsului "Gerovital H3", cu precădere asupra îmbătrânirii sistemului nervos și cardiovascular, asupra reducerii stărilor depresive și a anxietății, asupra îmbunătățirii memoriei, auzului, văzului, mirosului etc., iar în 1973 - "Aslavitalul de uz infantil", folosit în terapia copiilor cu deficiențe mintale.

Ana Aslan recomanda consumul regulat de legume, fără prăjeli și grăsimi. La capitolul mâncăruri preferate, aceasta adora supă de vită clară, cu crutoane, pătrunjel și piper, crap pe

varză murată, pană de somn, rasol de șalău cu lămâie, sărmăluțe fără orez, pilaf de pasăre, curcan, ciuperci cu cașcaval la cuptor

A fost mereu, până la bătrânețe, o femeie foarte elegantă, tot timpul aranjată – acorda o mare atenție aspectului, comandându-și garderoba din Italia.

BIBLIOGRAFIE:

- <https://www.farmec.ro/informatii-utile/povestea-anei-aslan-femeia-care-a-învingut-batranetea--1365.html>
- <http://ana-aslan.ro/biografie/>
- <http://www.istorie-pe-scurt.ro>

PARCUL ZĂVOI – SIMBOL AL IDENTITĂȚII NAȚIONALE

PROF. ÎNV. PRIMAR ȘERBAN DIANA-CRISTINA,
COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ “MATEI BASARAB”,
RM. VÂLCEA

Râmnicu Vâlcea se mândrește cu unul dintre cele mai vechi parcuri din România, care are o vechime de peste 170. Aici, în 29 iulie 1848, a răsunat pentru prima dată imnul național al României, „Deșteaptă-te, române!”, cântecul compus de Anton Pann pe versurile poeziei „Un răsunet” de Andrei Mureșanu.. Evenimentul marca cinstirea victoriei revoluției și sfințirea stindardelor libertății naționale. I.L. Caragiale a menționat „Zăvoiul” în comedia de moravuri sociale și politice „O scrisoare pierdută”, scrisă în 1884. În apropierea parcului se află casa lui Anton Pann, personalitate remarcabilă a culturii românești.

În prima jumătate a secolului al XIX-lea aici era doar o pajiște împădurită, aflată în proprietatea Mănăstirii Cozia, unde pășteau vitele localnicilor. În anul 1850 domnitorul Barbu Dimitrie Știrbei decide ca pe locul pajiștei să se construiască „alei pentru preumblarea obștii”. Un an mai târziu aveau să demareze lucrările, care au durat cinci ani. O inscripție din 1856 se regăsește și astăzi pe „fântâna cu obelisc”, „unde curgea apă prin gura unui leu”, cunoscută drept «Fântâna lui Știrbei» sau «Fântâna lui Turbatu», după porecla celui care a construit-o, Constantin Măldărescu. Fântâna există din 1844, și reprezenta sursa principală de alimentare cu apă a orașului. Intrarea în parc s-a făcut la începuturi pe un pod de piatră construit deasupra unui iaz în care se aduna apa de ploaie, loc care s-a păstrat până în zilele noastre, transformându-se între timp într-un frumos lac, simbol al parcului. Poarta de astăzi, de la intrarea în parc, este concepută după modelul original, ambele construite ca un triptic, din lemn sculptat, în stil oltenesc. Între 1912 - 1914, administrația a ridicat, aproape de intrarea principală, un monument închinat domnitorului Barbu Știrbei, realizat de sculptorul Constantin Mihăilescu. Tot la intrarea în parc, în partea stângă a existat un stabiliment de băi, ce „oferea bolnavilor ape de sulf și apă sărată, transportată de la Ocnele Mari.

Astăzi, în locul lor a răsărit singurul Hotel - Muzeu din România. Pe timpuri, parcul a găzduit grădina zoologică a Râmnicului. De atunci au rămas trei clădiri, cu o arhitectură mai deosebită. Una dintre ele este folosită astăzi ca local, pe timp de vară: „La bârlog”.

De asemenea, regăsim un restaurant cu terasă, pe lacul cu fântână arteziană în mijloc și sediul Teatrului Municipal Ariel. Locul construcțiilor de altădată a fost luat de multe spații pentru joacă și pentru mișcare dotate cu aparate de fitness, bazin cu nuferi, pești ș.a.

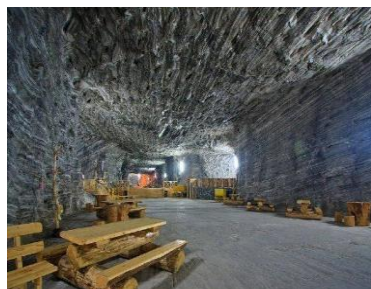
Parcul Zăvoi din Râmnicu Vâlcea este un loc unde istoria și natura se întrepătrund într-un mod unic, oferind vizitatorilor o experiență culturală și recreativă de neuitat.

BIBLIOGRAFIE:

1. Mateescu C., Memoria Râmnicului, București, Editura Sport Turism, 1979

SALINA OCNELE MARI, O VECHE MINĂ DE SARE

PROF. STOIAN TEODORA
LICEUL TEORETIC „IOAN PETRUȘ”
OTOPENI, JUD.ILFOV

Cu salutul minieresc „**Noroc bun**”! ești întâmpinat la intrarea în galeria de acces în Salina Ocnele Mari, singura mină de sare a Olteniei care se întinde pe o suprafață de cinci hectare.

Una dintre cele mai vechi mine de sare din țara noastră, Salina Ocnele Mari, se află în localitatea Ocnele Mari, din județul Vâlcea, la mai puțin de 10 kilometri de municipiul Râmnicu Vâlcea. În anul 1912, localitatea a început să fie amenajată ca stațiune balneară și turistică. Locul este vizitat anual, de nenumărați turiști, pentru aerul salin, ștrandurile cu apă sărată și nămolul sapropelic. Salina Ocnele Mari, renumită pentru aerul salin, a fost amenajată, ca punct turistic, în anul 2009, apoi în anul 2015. Exploatarea sării la Ocnele Mari s-a făcut din cele mai vechi timpuri. În această zonă au fost descoperite numeroase topoare-ciocan de minerit, datând din cultura epocii neolitice, a bronzului și a primei epoci a fierului. Probabil și datorită acestui lucru, conform dovezilor arheologice, aici se văd și astăzi urmele vechii cetăți dacice Buridava, menționată de istoricul grec Ptolemeu.

Exploatarea sării în zona Ocnele Mari a continuat și în timpul cuceririi romane, dovadă fiind castrul roman de la Stolniceni, care a fost construit tocmai pentru a controla această zonă comercială. După cucerirea romană, sarea a fost extrasă și comercializată în folosul locuitorilor zonei. Localitatea Ocnele Mari a fost menționată pentru prima dată într-un document oficial în anul 1402. În evul mediu, exploatarea sării capătă o deosebită importanță, salina devenind astfel monopol domnesc. Un avânt deosebit capătă exploatarea minieră de la Ocnele Mari în timpul Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu, când sarea devine o importantă sursă de venit.

Exploatarea de sare de la Ocnele Mari este unica și cea mai importantă din sud-vestul României, de aici și denumirea de Ocnele Mari. În secolele XVIII-XIX se sapă mai multe guri de ocnă, dar toate se surpă, rând pe rând, lăsând în locul lor adevărate ștranduri cu apă sărată. La 30 iunie 2015, vechiul traseu turistic din Salina Ocnele Mari a fost închis, Exploatarea Minieră Râmnicu Vâlcea oferind publicului un nou traseu turistic, de patru ori mai mare decât cel vechi, întins pe o suprafață de aproximativ 50.000 metri pătrați. Zona de vizitare, amenajată la o adâncime de aproximativ 100 de metri sub nivelul solului, are o înălțime de aproximativ 70 de metri, cu o temperatură interioară de 12-15 grade Celsius.

Noul traseu turistic, mult mai diversificat, cuprinde zona culturală, zona sportivă, zona de distracție pentru copiii, zona de tratament, zona de distracție, precum și o biserică, un restaurant, o crămă, o sală de ședințe, etc. Valoarea turistică a zonei este completată de o serie de obiective și atracții turistice, printre care: ștrandurile Ocnele Mari și Ocnița și mănăstirile Cozia, Bistrița, Arnota, Horezu, Govora, Dintr-un-lemn.

LACUL VIDRA

ÎNV. TANISLAV DORINA

ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 4 RAMNICU VALCEA

Lacul Vidra este un lac de acumulare situat în județul Vâlcea, în apropierea localității Voineasa, în Munții Parâng. Acesta a fost creat prin construcția unui mare baraj pe râul Lotru, având o importanță deosebită în gestionarea resurselor de apă din regiune.

Lacul Vidra a fost format în urma construcției barajului Vidra, care a fost finalizat în anul 1972. Acesta reține apele râului Lotru și creează un lac cu o suprafață de aproximativ 1,1 kilometri pătrați și o adâncime maximă de 67 de metri. Lacul este situat la o altitudine de 800 m, într-o zonă montană, cu peisaje deosebite. Barajul de la Vidra face parte dintr-un sistem hidroenergetic complex, care contribuie la producerea de energie electrică prin intermediul unei centrale hidroelectrice.

Lacul Vidra și împrejurimile sale atrag turiști datorită peisajului montan spectaculos, dar și a activităților recreative ce pot fi desfășurate în zonă. Acestea includ pescuitul, drumețiile, observarea faunei și florei.

Zona lacului Vidra beneficiază de o biodiversitate remarcabilă. În jurul lacului și al râului Lotru se găsesc păduri de conifere și foioase, ce adăpostesc specii de plante și animale protejate. În zonele mai joase și pe versanții sudici, apar păduri de fag, carpen și stejar, care contribuie la diversificarea ecosistemului local.

Pe măsură ce altitudinea crește, flora se diversifică, iar la altitudini mai mari, unde condițiile sunt mai dure, apar plante montane rezistente la frig și vânt. Aici putem întâlni diverse specii de ierburi, cum ar fi brândușele (în special brândușa de primăvară), ferigile și plantele erbacee.

În apa lacului pot crește plante acvatice care sunt adaptate mediului umed. Acestea includ nuferi și papură, care ajută la menținerea calității apei și constituie un habitat pentru diverse specii de faună acvatică.

În ceea ce privește fauna, lacul și zonele adiacente sunt populare printre iubitorii de observare a păsărilor și al faunei sălbatice. În pădurile din apropiere se pot găsi specii de mamifere precum ursul brun, lupul, mistrețul și cerbul, dar și o varietate de păsări montane.

Fauna din jurul lacului Vidra este una variată și include atât specii de animale terestre, cât și acvatice. De asemenea, fauna regiunii este caracterizată prin prezența unor specii protejate și pe cale de dispariție, fiind o zonă importantă pentru biodiversitate.

Zona lacului Vidra face parte dintr-un ecosistem montan fragil, unde flora și fauna sunt sensibile la schimbările climatice și la intervențiile antropice. Din acest motiv, protejarea biodiversității acestei zone este esențială. Regiunile montane din apropierea lacului sunt adesea incluse în diverse arii protejate sau rezervații naturale, care permit conservarea speciilor rare și protejate.

Lacul Vidra reprezintă un punct de referință în județul Vâlcea. Pe lângă rolul său vital în gestionarea resurselor de apă și producerea de energie, lacul este și un loc de atracție turistică, oferind peisaje spectaculoase și oportunități de recreere în natură.

Bibliografie:

1. Stoian, D., *Flora și fauna Munților Parâng*. Editura Academica, București, 2007;
2. Bărbulescu, R., *Ghidul turistic al județului Vâlcea*. Editura Rova, Craiova, 2009.

ALEXANDRU LAHOVARI - UN NUME CU CARE NE MÂNDRIM

PROF. TRANDAFIR FILOFTEIA
ȘCOALA GIMNAZIALA, COMUNA BUDEȘTI, JUDEȚUL VALCEA

Motto: „Un popor care nu își cunoaște istoria e ca un copil care nu-și cunoaște părinții.”

– Nicolae Iorga

Familia Lahovary a avut un rol important în istoria României secolului al XIX-lea. La origine sunt greci, dar se stabilesc în România în secolul al XVIII-lea și participă efectiv la viața politică, socială, militară a României. Ion și Alexandru Lahovary au fost unii dintre cei mai importanți oameni politici ai secolului al XIX-lea. Alexandru a fost ministru de Externe al României timp de două mandate, preluând portofoliul de la Petre Carp. Șef al diplomației a fost și cel de-al doilea frate, Ion, tatăl Marthei Bibescu, romancieră franceză de origine română, membră a Academiei din Paris.

Străbunicul lui Alexandru Lahovary a fost caimacam al Olteniei; bunicul său a reprezentat județul Vâlcea în Obșteasca Adunare de la 1831, primul Parlament român; tatăl său, Nicolae Lahovari, a fost un foarte prețuit om politic care a ocupat demnitățile de membru al Divanului ad-hoc, senator și sub-secretar de Stat al afacerilor străine. Alexandru Lahovari și-a făcut studiile secundare în liceul Louis-le-Grand din Paris, și tot la Paris a urmat și facultatea de drept, de unde a obținut, la 1865, diploma de doctor. După un scurt stagiul în magistratură, Alexandru Lahovari a intrat în politică.

De numele lui Alexandru Lahovary se leagă și primul liceu din Râmnicu Vâlcea, actualul Colegiu Național care îi poartă numele. În acea perioadă, Alexandru Lahovary cumpără în județ mai multe proprietăți și ridică mai multe reședințe, în Râmnic, în Budești și la Șirineasa, în satul Slăvitești.

Printre urmașii lui Alexandru Lahovary îl întâlnim pe Emil Lahovary, alt nume important al diplomației românești și gazetar, care moare în ultimul duel cu sabia, fiind ucis de fostul primar al Bucureștiului, Nicolae Filipescu. Iar unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai familiei Lahovary este Iacob, fost ministru de război, erou al Războiului de Independență. Confesiunea lui Costel Iordăchită: „Originară din Fanarul Constantinopolului, stabilită în Țara

Românească spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, familia s-a integrat pe deplin societății românești, și-a împletit întru totul destinele cu cele ale țării, a avut partea sa de contribuție-modestă, este adevărat – la făurirea istoriei moderne. Ea a dat țării funcționari devotați, politicieni iscusiți, diplomați activi, oameni de cultură și juristi de seamă, însă drepturile sale la recunoștința posterității sunt îndreptățite”. La moartea subită a lui Alexandru Lahovari, I.L. Caragiale afirma: „Era un român mare”, „Acum, când nu mai este, acum vedem cât era de mare. Acum știm măsura înălțimea muntelui după grămada surpăturii, după largul ce se deschide în locul aceluia masiv. După golul ce-l lasă, măsurăm locul ce-l împlinea acest mare om în mica noastră lume, și, tocmai acum, i-aducem laude cari nu le mai nu-i mai trebuiesc lui, fiindcă ieri era mai presus de ele și astăzi aude, dar cari ne trebuiesc nouă, spre lauda noastră înșine. (...)”

Conacul Lahovary, Comuna Budești, județul Vâlcea

MUZEUL SATULUI VÂLCEAN

**PROF. INV. PRESCOLAR: UDRESCU GHEORGHITA,
POPESCU CARMEN**

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.13/
STRUCTURA GRADINITĂ CU P.P. NR. 14, RM.VÂLCEA**

Muzeul Satului Vâlcean este unul dintre cele mai reprezentative și simbolice obiective turistice ale județului Vâlcea și este adăpostit de comuna Bujoreni. Este un muzeu etnografic organizat în aer liber, construit sub forma unui sat muzeu, menit să reconstituie pe o suprafață întinsă imaginea funcțională a unei așezări rurale tradiționale, cu toate instituțiile sale social-culturale, valori care au fost conservate, pentru a păstra universul spiritual unic.

Întins pe o suprafață de 8 hectare, satul-muzeu cuprinde aproape 80 de construcții arhitecturale și în jur de 12000 de piese muzeistice. Alături de Cula Bujorenilor, numită și "cula cu scară exterioară" (ctitorită în jur de 1810 de Preda Bujoreanu), Muzeul Satului Vâlcean mai cuprinde Hanul lui Bogdan (din 1889), școlile din Cacova (Stoenești) din secolul al XX-lea, Biserica de lemn (din 1785) în care încă se oficiază liturghii la marile sărbători, alte construcții religioase (cruci, troițe), case țărănești din județul Vâlcea mobilate și cu anexe gospodărești (cea mai veche casă având peste 200 de ani), precum și fântâni și porți specifice zonei. În organizarea acestui muzeu, s-a ținut cont de câțiva factori constitutivi ai unui sat autohton, care trăiește cu adevărat – formele de relief ale zonei, vatra și hotarul lui cu toate elementele sale. Astfel, au fost reconstituite gospodăriile specific zonelor vâlcene (căsuțele mici de lemn - locuințele țăranilor, școala, biserica, primăria, hanul) și atelierile meșteșugarilor care pun în valoare preocupările tradiționale, meșteșuguri, tehnici populare și construcțiile specializate, toate fiind în măsură să ofere imaginea nealterată a satului vâlcean. Au fost reconstruite o serie de ateliere meșteșugărești: de olărit, de dulgherie-tâmplărie, de prelucrare a părului de capră. Interesante sunt și instalațiile tehnice, morile de mână și cea de apă din zona etnografică Loviștea, piva, cazanul de țiucă și o serie întreagă de instalații pentru producerea

vinului. De asemenea, vizitatorii pot fi impresionați de arta populară vâlceană, ilustrată în muzeu prin decorarea interioarelor locuințelor și în cadrul atelierelor meșteșugărești, fie că este vorba de piese textile sau de ceramică, din lemn ori metal, fie că este vorba de icoane și mobilier popular.

În prezent, muzeul este reprezentativ prin cele patru sectoare ale sale: Sectorul Gospodărie, Sectorul Social-cultural, Sectorul Meșteșuguri și Sectorul Construcțiilor specializate. Viața spirituală este prezentată cu generozitate, încă de la intrarea în sat, de școala primară, de biserica de lemn ctitorită în 1785, de troițele și crucile de pe marginea drumului, de hanul gata pregătit pentru primirea oaspetilor, iar gospodăriile, în număr de 45, sunt mobilate cu peste 8500 de piese realizate prin mijloace tradiționale. Totul este prezentat evolutiv de la stâna din zona montană, până la casa din vatra satului cu una sau mai multe încăperi. Deosebite sunt casele cu foișor din zona etnografică Horezu și gospodăriile de viticultori din podgoria Drăgășani.

În final, dar nu în ultimul rând, valoroasa noastră artă populară vâlceană este ilustrată în muzeu, prin prezentarea ei în decorarea interioarelor locuințelor, în cadrul atelierelor meșteșugărești, prin piesele textile sau de ceramică, din lemn, metal, de iconografie și mobilier popular.

Bibliografie:

Muzeul Satului Vâlcean, "Broșura Muzeului Satului Vâlcean", Editura AIUS

https://ro.wikipedia.org/wiki/Muzeul_Satului_V%C3%A2lcean

POPA ȘAPCĂ, ULTIMUL MARE HAIDUC ȘI PANDUR DIN OLTENIA

PROF. VARZARU GABRIELA

C.N.I. MATEI BASARAB RÂMNICU VÂLCEA

În aproape fiecare oraș din România există o stradă ce-i poartă numele. Cine a fost însă Popa Șapcă? Foarte puțini români știu că acest nume este acela al unui mare haiduc și revoluționar oltean, unul din organizatorii Marii Adunări Populare de la Islaz din 1848.

Radu Șapcă s-a născut la sfârșitul secolului al XVIII-lea, în anul 1795, în localitatea Celei din fostul județ Romanați, azi cartier al orașului Corabia - Olt. Informații despre copilăria și tinerețea sa nu s-au păstrat, singurul lucru cert fiind faptul că a ales să studieze teologia, devenind apoi preot la Biserica Sfântul Nicolae din Celei. Cele mai multe date despre Popa Șapcă se păstrează din perioada Revoluției pașoptiste, în derularea căreia acesta a jucat un rol extrem de important, fiind unul dintre cei care au organizat Marea Adunare Populară de la Islaz. „În 1848, după ce a auzit că la București mai mulți intelectuali și oameni de seamă pregăteau o mișcare prin care se dorea înlăturarea stăpânirii fanariote, popa Șapcă a căutat să intre în legătură cu liderii olteni pentru ca, prin aceștia, să ia și el parte la revoluție. În satul lui și în toate localitățile învecinate, popa Șapcă a propovăduit tuturor ideile revoluționare. Când a sosit momentul, părintele a mers la București, unde a reușit să-i convingă pe capii revoluționari că locul cel mai potrivit pentru începerea revoluției, ferit de ochii autorităților și de armata domnitorului Gheorghe Bibescu, este satul Islaz, din apropierea Dunării. În ziua de 9 mai 1848,

semnalul a fost dat, iar oamenii din toate colțurile țării s-au adunat pe câmpia din apropierea localității Islaz pentru a asculta programul pe care-l propuneau liderii pașoptiști. Aici, popa Șapcă, asistat de alți doi preoți, a rostit o rugăciune care de fapt era o chemare la acțiune și a sfințit steagurile revoluționarilor”. (Asociația „Visit Romanați” - *De la mărire la decădere, în doar câteva luni*)

Grație implicării sale și devotamentului de care a dat dovadă, preotul oltean a fost ales ca membru semnatar al guvernului provizoriu, alături de nume sonore din cultura românească: Ion Heliade-Rădulescu, Christian Tell, Ștefan Golescu și Nicolae Pleșoianu. În cele din urmă însă, popa Radu Șapcă nu a mai putut face parte din nou-întocmitul guvern, întrucât s-a considerat că nu are pregătirea necesară pentru a i se încredința o misiune atât de importantă. Pentru a putea susține totuși în mod activ proiectul revoluționar, părintele a preluat frâiele Mănăstirii Sadova. Câteva luni mai târziu, preotul era arestat., „Revoluția a reușit să preia controlul pe o perioadă de trei luni de zile, între 11 iunie și 13 septembrie. În această situație, vechea conducere a apelat la armatele Turciei și Rusiei, care au intrat în țară și au reprimat revoluția în sânge. A fost reinstalat vechiul regim și liderii pașoptiști au fost vânați. Printre prizonieri s-a numărat și mitropolitul Nifon, unul dintre foștii membri ai guvernului provizoriu și care îi cunoștea pe foștii revoluționari. Având o listă completă, renegatul mitropolit a cerut arestarea clericilor care luaseră parte activ la desfășurarea revoluției. Deși, cu câteva luni înainte, mitropolitul Nifon semnase, în calitate de șef al guvernului, actul de instalare ca egumen pentru preotul Radu Șapcă, acum, cu aceeași semnătură, pecetluia pedepsirea lui”, explică pr. **Ioniță Apostolache** în lucrarea *Anii de exil și ultimii ani din viață*.

Închis inițial în arestul Mitropoliei din București, Radu Șapcă a fost mutat în mai puțin de două săptămâni în arestul Mănăstirii Văcărești, alături de alți capi ai revoluției pașoptiste.

„La Văcărești, popa Radu Șapcă a rămas până în primele zile ale lunii iulie 1849, atunci când domnitorul Barbu Știrbei a primit ordin din partea sultanului pentru a-i expulza din țară pe cei mai aprigi revoluționari pașoptiști. La 8 iulie, părintele a fost escortat de autorități peste Dunăre și a fost dat în mâna turcilor, care l-au dus în surghiun la Muntele Athos. Aici a dus-o foarte greu din cauza statutului său de deținut politic. A urmat exilul la Bursa, unde a trăit din mila celorlalți emigranți, neavând nici un venit. În timpul Războiului Crimeii, revoluționarii exilați în Bursa și Constantinopol au primit permisiunea de a locui mai aproape de granițele țării. Popa Șapcă a reușit cu foarte mare greutate să se stabilească în Șumla, de aici trecând noaptea cu barca peste Dunăre pentru a-și vedea familia din Celei. Abia în anul 1855, părintele a primit acordul domnitorului Barbu Știrbei pentru a reveni în hotarele țării”, după cum afirmă preotul **Ioniță Apostolache**, în lucrarea anterior menționată.

În 1856 s-a reîntors în țară, iar domnitorul Cuza l-a numit preot curator la Râmnicu Vâlcea, apoi, datorită lui Dimitrie Bolintineanu, la Mănăstirea Hotărani din Romanați, apoi curator la Mănăstirea Brâncoveni. A murit la vârsta de 81 de ani, în 3 iulie 1876 și a fost înmormântat în cimitirul Mănăstirii Brâncoveni.

La doi pași de cetatea Sucidava din localitatea Corabia, într-un mic părculeț, se află bustul lui popa Radu Șapcă, care indică locul în care s-a aflat bordeiul acestuia și unde s-au adunat, la 9 iunie 1848, masele și

Guvernul Revoluționar.

Bibliografie:

<https://www.gazetanoua.ro/popa-sapca.html>

<https://ziarul lumina.ro/educatie-si-cultura/lumina-literara-si-artistica/popa-sapca.html>

ELIZABETH M. MĂDĂLINA - ÎNTRE INVENȚIE ȘI INGINERIE

Rezumat

**VLĂSCEANU LORENA ERIKA, PROF.ÎNV.PRIMAR,
C.N.I. MATEI BASARAB RM.VÂLCEA**

Elizabeth M. Mădălina, a fost o inventatoare româncă născută pe 15 aprilie 1980 în București, care a avut un impact semnificativ în domeniul tehnologiei și ingineriei. Absolventă a Universității Politehnica din București, Mădălina a fost implicată în proiecte de cercetare și dezvoltare, fiind recunoscută pentru inovațiile sale în tehnologiile de comunicație.

Printre cele mai notabile realizări ale sale se numără "SmartConnect", un sistem de comunicație wireless ce îmbunătățește viteza și calitatea transferului de date, premiat la un târg internațional. De asemenea, a dezvoltat un software de optimizare a rețelelor de telecomunicații, utilizat de diverse companii din România și Europa.

Impactul lui Mădălina depășește sfera tehnologică, inspirând multe femei să urmeze cariere în STEM și organizând workshop-uri pentru tineri. În concluzie, Elizabeth M. Mădălina reprezintă un exemplu remarcabil de inovație feminină în România, contribuind la creșterea vizibilității femeilor în domeniile tehnice și inspirând viitoarele generații.

CONSTANTIN BRÂNCUSI SCULPTOR CREȘTIN ORTODOX

**PROFESOR EDUCAȚIE TIMPURIE VOICU LARISA
PROFESOR EDUCAȚIE TIMPURIE POPESCU ELENA**

În urmă cu șapte decenii, la Tîrgu Jiu avea să se nască o capodoperă a geniului uman, al cărui creator a fost binecunoscutul sculptor român, Constantin Brâncuși.

De pe mâinile sale a ieșit o lucrare de artă monumentală de mare amploare, cunoscută sub numele de Ansamblul monumental de la Tîrgu Jiu, care stă și astăzi mândru primind pe oricine dorește să-i pășească pragul.

Lucrarea lui Constantin Brâncuși este un omagiu adus eroilor căzuți în timpul Primului Război Mondial și a fost înscris pe Lista Monumentelor Istorice.

1. MASA TĂCERII
2. POARTA SĂRUTULUI
3. COLOANA INFINITULUI

ISSN 3061- 533X
ISSN-L 3061- 533X